

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mart 2014 Sayı: 29

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yerel seçimlere sayılı günler kaldı. Ama kaldırımların yenilenmesi ve caddelerde avaz avaz bağırarak dolaşan arabaları olmasa, seçimlerin yaklaştığı anlaşılmayacak. Adaylar da eskisi gibi “cılgin projeler”den, şaşırtan vaatlerden söz etmiyorlar. Üstelik bu bir yerel seçim olduğu halde...

Şu anda asıl ilgi, AKP’nin ve Başbakan’ın yolsuzluklarına çevrilmiş durumda. Neredeyse her gün ortaya çıkan kasetlerle yolsuzluk, rüşvet ve dönen para trafiği öylesine baş döndürüyor ki, kitlelerin adeta nutku tutulmuş vaziyette. Sarfedilen para miktarlarını ise havsalarının alması mümkün değil!

Nasıl olsun ki? Örneğin, yolsuzluk operasyonunun başladığı 17 Aralık sabahı, İçişleri Bakanı Muammer Güler, oğlunu telefonla arıyor ve evde para olup olmadığını soruyor. Oğlu da “üç-beş kuruş var” diyor; Bakan, paranın miktarını sorunca, “1 trilyon” rakamını duyuyoruz dehşet içinde! Aynı sabah Başbakan da oğlu Bilal’i arıyor, hepsi teyakkuza geçmiş vaziyette. Evdeki paraları götürmesini istiyor oğlundan. O da akraba çevresiyle birlikte paraları eritmeye çalışıyor, ama evde hala 30 milyon kaldığını söylüyor! Evdeki toplam paranın 1 milyar dolar olduğu ve bunun 66 kg tuttuğu, arabalarla taşındığı, ayrıca bunların da görüntülediği haberleri dolaşıyor.

Rahatlıkla telaffuz edilen bu rakamları, bir işçinin, memurun, emeklinin anlayabilmesi mümkün müdür? 30-40 yıl çalıştıkları halde bu miktarların yüzde birini bile birarada göremeyen milyonlarca emekçi var. Ama daha yaşı 30 civarında olan ve bugüne dek doğru düzgün bir işte çalışmayan Bakan-Başbakan çocukları trilyonlarla oynuyor!

Sayfa 2’de sürüyor

Çözüm sandıkta değil sokakta!

Kurtuluş devrimde sosyalizmde!

Çözüm sandıkta değil sokakta! KURTULUŞ DEVRİMDE SOSYALİZMDE!

Halkın vergileriyle dolan devletin kasası, bir avuç sömürücü zorba tarafından böylesine soyulurken, asgari ücretliye bir simit parası zammı bile çok görülüyor. Hatırlanacaktır; Çalışma Bakanı Faruk Çelik, geçtiğimiz aylarda 800 TL olan asgari ücret için, “az para değil, geçinilir” demişti. Onların dilinde asgari ücret, şimdiki haliyle 840 TL “çok para”, 1 trilyon ise “üç-beş kuruş”!

Ortalıkta bu rakamlar uçururken, bir baba ölen oğlunu sırtındaki torbada taşıyor. Hala kış aylarında köy yolları karla kapanıyor ve hastalar ölüme terk ediliyor. Askeri helikopterler, Roboski’de köylüleri bombalamak için kalkıyor da, hasta çocuklar için kalkmıyor... Ve yolsuzluk, rüşvet, rant üçgeninde milyonlarca lira dolaşırken, işçi ve emekçiler, onların çocukları, hastane kapılarında ölüyorlar. Kimisi küçük Muharrem gibi hastaneye bile ulaşmadan...

Son gelişmeler, bunun gibi birçok çarpıklığı, tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi. Bunlardan biri de “hukuk”tur. Burjuva hukukun, devleti elinde tutan sömürücü sınıfların hukuku olduğu, en sıradan insanın bile görebileceği kadar açık ve nettir. Evinde ayakkabı kutularıyla paralar çıkan Halk Bankası Müdürü, ardından Bakan çocukları, altın kaçakçısı Rıza Zarrab, kısacası yolsuzluktan tutulan herkes tahliye edildiler. Baklava çalan çocuğu hapiste yatıran bu devlet, trilyonları götüren kişileri, iki ay içinde serbest bıraktı.

Bilal Erdoğan, savcılık tarafından çağırılmasına rağmen günlerce gitmedi. Önce savcı değiştirildi, yeni bir savcı atandı, yani iş garantiye alındı; sonra göstermelik ifade işlemi yerine getirildi. Ardından Erdoğan ve oğlu arasındaki telefon konuşmaları ortaya çıkınca, Başbakan “montaj” dedi. Bu iddiayı kanıtlaması gereken TÜBİTAK ise, önce “paralel” dedikleri unsurlardan temizlendi. Şimdi artık kasetleri gönderip “montaj” belgesini alabilirler!

Aynı durum Adli Tıp Kurumu için de geçerlidir. Ölümcül durumdaki hasta tutsaklara “sağlam” raporu veren bu kurum, Kabataş’ta saldırıya uğradığını söyleyen AKP’li kadına, bacağındaki birkaç morluğa bakarak, kapı gibi rapor döşeyebilmiştir. Bu arada direniş boyunca ağır şekilde yaralanan, katledilen insanlarımızın faileri saklanıyor, mahkemeleri başka illere taşınıyor, ailelerine ve onlara sahip çıkanlara saldırılar sürüyor.

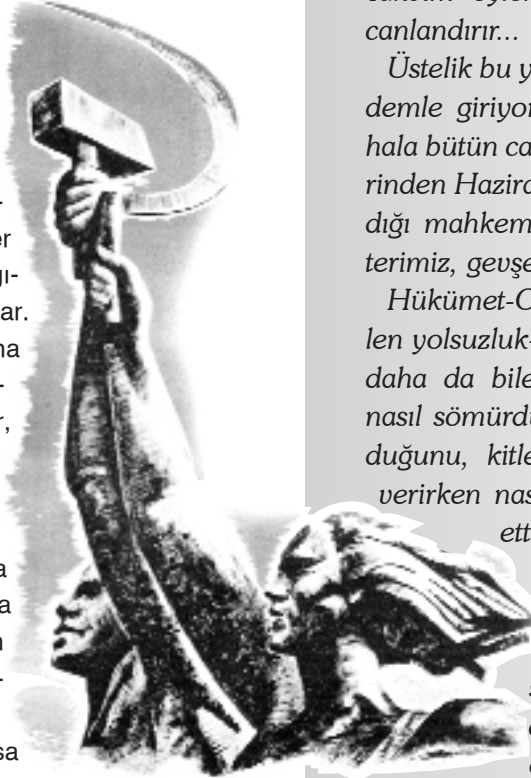
Kısacası taşları bağlayıp köpekleri üzerimize salıyorlar. İnternet yasağından, yeni MİT

yasasına, polise verilen yetkilere kadar böyle... MİT’e adam kaçırma, işkence yapma, hapishane sorgulama vb. en geniş yetkiler tanınıyor mesela. Daha doğrusu, zaten yaptıkları bu fiilleri, yasal hale getiriyorlar. Bir de eskaza bir MİT mensubu yakalanırsa, savcının derhal MİT’i araması ve o kişiyi MİT’e teslim etmesi gerekiyor. Son aylarda ortaya çıkan TIR’larda olduğu gibi, başlarını ağrıtabilecek yeni bir gelişmenin önünü alıyorlar böylece. MİT’i her tür denetimden ve yargılamadan muaf tutuyorlar. Zaten MİT’in TIR’larına arama emri veren savcıcı da görevden aldılar, bundan sonra yeltenecek olanlara gözdağı verdiler. Diğer yandan, İstanbul ve Ankara’da polise sınırsız arama yetkisi vererek, halkın üzerinde baskı ve terörü arttırıyorlar.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar, artık iyice açığa çıkan yüzlerini örtmeyecekler ve halkın öfkesinden kurtulamayacaklar! Bu durumun farkında olan burjuvazi, AKP’nin bir halk hareketi ile yıkılmasını önlemek için sandığı devreye sokuyor. Başta CHP olmak üzere diğer düzen partilerini hükümete hazırlıyor. Kitleler bir kez daha seçim aldatmacasıyla kandırılmaya çalışılıyor.

Oysa “Alo Fatih” hattında da görüldüğü gibi, seçim sonuçlarıyla istedikleri gibi oynuyorlar. Kamuoyu araştırma şirketleri, medyası, tüm araçlarıyla sonuçları belirleyebiliyorlar. Bu gerçek bir yana, şu ya da bu hükümetin el değiştirmesi ile, işçi ve emekçilerin yaşamında hiçbir değişiklik olmadığı tecrübeyle sabittir. Yıllardır hükümetler kuruluyor, yıkılıyor; biri inip biri çıkıyor, ama kaybeden hep halk oluyor. Sandıkla bir şeyin değişmediğini ve değişmeyeceğini, kendi deneyimlerimizle gördük, yaşadık. Artık kendimizi kandırmaktan ve bu oyunun bir parçası olmaktan kurtulalım!

Çözüm sandıkta değil, sokakta! Kendi kaderimizi kendimiz belirleyelim! Yeni Haziran’lara daha örgütlü bir şekilde hazırlanalım! Devrim ve sosyalizm hedefiyle mücadeleyi yükseltelim!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Mart ayı, kavgada baharı temsil eder. Doğa kışın soğukluğunu üzerinden atarken, sınıf mücadelesi de 1 Mayıs’a kadar uzanan yeni bir evreye girer. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi, 16 Mart Halepçe Katliamı, yine 16 Mart İstanbul-Beyazıt’ta öğrenci katliamı, Newroz, Sefaköy, Kızıldere... Takvim eyleme akar Mart’ta. Bilinçleri ısıtır, canlandırır...

Üstelik bu yıl, Mart ayına daha yoğun bir gündemle giriyoruz. Geçen yılın Haziran direnişi hala bütün canlılığını koruyor... İnternet eylemlerinden Haziran şehitlerinin katillerinin yargılandığı mahkemelere kadar, biran bile soğumadı terimiz, gevşemedi bilincimiz.

Hükümet-Cemaat çekişmesiyle ortaya dökülen yolsuzluk-rüşvet-karapara-soygun belgeleri, daha da bileli sınıfsal kinimizi. Burjuvazinin nasıl sömürdüğünü, kendi cebini nasıl doldurduğunu, kitleler açlık sınırında yaşam savaşı verirken nasıl bir sefahat içinde gününü gün ettiklerini gördükçe, öfke de büyüdü.

Şimdi akacak kanal arıyor bu öfke. Reformizm sandığı gösteriyor, çare olarak... Oysa bu öfke sandıkta sönmez; sokaklara dökülmek, hesap sormaktır tek çaresi... Sisteme karşı güveni zayıflayan kitleleri, devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanabilmek için, göreve...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

29. sayıda

3	AKP-Cemaat çatışması nereye?
6	Sendikal örgütlenmeyi büyütelim
7	Antep Tedaş işçilerinden eylem
8	Greif’te işgal ve direniş
9	Yeni internet yasası onaylandı
10	Katiller halka hesap verecek
11	“Bu dava, siyasi bir davadır”
12	Haziran şehitlerinin duruşmaları sürüyor
13	Demirci Kawa’nın yaktığı isyan ateşidir Newroz
14	Göğün yarısını oluşturanlar, kavganın yarısını da omuzluyorlar
16	Ukrayna’da hükümet darbesi
17	Hasta tutsaklara özgürlük
18	Bosna’da işçi direnişinden halk ayaklanmasına
19	Venezüella’da muhalefet sokakta
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Seçimler ve kadın

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 29, Mart 2014, 2 TL(KDV Dahil)

17

Aralık operasyonuyla günyüzüne çıkan AKP-Cemaat çatışmasının son perdesinde kaset savaşları tüm hızıyla sürüyor.

Son deşifre edilen kaset, Erdoğan'la "Bilal oğlan" arasında geçen, "saraydan para kaçırma" konuşmaları üzeri-neydi.

17 Aralık hükümet depremi başladıktan itibaren, ortaya saçılan bilgilerin haddi hesabı yok. En başta da hırsızlıkların haddi hesabı yok. Halk Bankası müdürünün evinden çıkan 4.5 milyon dolar; eski İçişleri Bakanı Muammer Güler'in oğlunun "evde fazla para yok, sadece 1 trilyon var" sözleri; ve en son Bilal Erdoğan'ın, babasına "paramın çoğunu dağıttık, sadece 30

arasındaki büyük aç farkını olanca acımasızlığı ile anlayıp, büyük bir tepki duyuyor.

Bu arada, ABD emperyalizminin icazetinden geçerek, ABD'nin tam desteğini arkasına alıp 2002 yılından bu yana hükümetini sürdüren Erdoğan'ın, bu desteği nasıl kaybettiği konusunda pekçok soru işareti peşpeşe diziliyor. Keza kendisini uyaran her kesime, en başta TÜSİAD'a bile bu kadar pervasızca hareket etmesi, hiçbirşey olmamış gibi yeni yasalar, kendini sağlama alacak düzenlemeler yapmaya çalışması, cemaat kadrolarını tasfiye için hamleler gerçekleştirmesi, belli bir şaşkınlık da yaratıyor. Özellikle, kimin "iktidar", kimin "hükümet" olduğu konusundaki yanıl-

bürokrasi (parlamento, hükümet, vergi mekanizması vb) ve hukuk sistemi (yasalar, mahkeme ve hapishaneler). Bu üç unsur, devleti oluşturur. Ve her devlet, egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda, ezilen sınıfa karşı bir diktatörlüktür. Egemen sınıflar, bu üç ayağı kullanarak kitleler üzerinde baskı kurar, kitleleri yönetir, kendi servetlerini garanti alır, kendisine dönük her tür tehdidi bertaraf eder.

Örneğin burjuvazi, taşeron sisteminin yaygınlaştırılmasını ister; hükümet bununla ilgili yasayı çıkartır, polis bu yasaya karşı eyleme geçenlere saldırır, hukuk sistemi taşerona karşı eylem yapanları suçlu ilan ederek hapse atar. "İktidar" burjuvazidir, kararlar gerçekte ondan çıkar, devlet bu kararların uygulayıcısıdır, hükümet (ve başbakan) ise onun bir parçasıdır.

Hükümet, gerçek iktidarın, yani ekonomik gücü elinde bulunduran sınıf yada sınıfların basit bir aleti olmanın ötesinde bir anlam taşımaz. Egemen sınıfın çıkarlarını gerçekleştirmek için cansiperane çalışır, kitleler nezdinde yıprandığı anda, yine egemen sınıf tarafından değiştirilir. Çünkü, kendisi bir ekonomik güç değildir. Ancak çok önemli bir misyonu vardır; hükümet-başbakan devletin vitrinindedir. Arka plandaki gerçek iktidarı perdeleme görevini, asıl olarak hükümet üstlenir. Devletin iç ve dış politikasına, ekonomik-siyasi-askeri saldırılarına, kitlelerin üzerinde estirilen teröre karar veren asli unsurun burjuvazi olduğu gerçeğini, gözlerden gizlemekle görevlidir. Böylece saldırılardan bunalan kitlelerin öfkesi burjuvaziden uzaklaşmakta; hükümet bu öfkeyi üzerine çeken "paratoner" olmaktadır.

Hizmetleri karşılığında burjuvazi tarafından fazlasıyla ödüllendirilir elbette. Şimdi Erdoğan'dan ve bürokratlardan duyduğumuz milyon dolarlar, bu ödülün bir kısmını ifade etmektedir.

Ancak burjuvazinin elinde tuttuğu gerçek ekonomik güç, hem miktar olarak bundan çok daha büyüktür, hem de "yastıkaltı"nda, "ayakkabı kutuları"nda biriktirilen değil, doğrudan üretime dönük olarak kullanılan "sermaye" niteliğini taşımaktadır; bugün görüp-duyduklarımız, uşaklarına verdiği kırıntılardan ibarettir. "Bal tutan parmağını yalar" misali, yaladıkları baldır.

AKP-Cemaat çatışması nereye?

milyon euro kaldı" deyişi, geniş kitlelerde büyük bir öfke ve tepki yaratıyor.

Asgari ücret sadece 840 TL; milyonlarca insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor; kıdem tazminatı gaspedilerek işçilerin en önemli güvencelerinden birisi ellerinden alınıyor; "bütçede para yok" bahanesiyle işçi ve memur maaşlarına yüzde 3-4 civarında zam yapılarak adeta alay ediliyor... Ama diğer taraftan, devletin her kademesinde, milyonlarca dolarlar uçuşuyor, ayakkabı kutularında servetler taşınıyor, rüşvetlerin, rantın haddi hesabı bilinmiyor...

Cemaat ile AKP arasında kıran kırana bir savaş sürüyor. Bu savaş, bütün kirli çamaşırların tek tek ortaya dökülmesine, devletin gerçek yüzünün teşhir olmasına neden oluyor. Kitleler, en "halktan" olduğunu iddia eden (öyle ya, Erdoğan Kasımpaşa'nın "bağrından" kopup gelmişti) görünenlerin, "müslümanlık" üzerinden "adil ve hakkaniyetli" olduğunu iddia edenlerin, gerçekte sadece ve sadece kendi kasalarını doldurmayı hedeflediğini çarpıcı biçimde öğreniyor. Ve kendi yaşamıyla egemenlerin yaşamları

sama, bu toz duman arasında iyice bulanıklaşıyor, Erdoğan'ın neye ve kime güvendiği sorusu kafa karıştırıyor.

Erdoğan "iktidar" mı, "hükümet" mi?

"AKP iktidarı" sözü, bu toz-duman içinde giderek daha geniş bir kesim tarafından dillendirilmeye başlandı. Öyle ya, hem TÜSİAD'a, hem de ABD'ye meydan okuduğuna göre, AKP'nin kimseye bağımlılığı yoktu; kendi iktidarını kurmuştu!

Oysa böyle bir değerlendirme; sistemin işleyişine, yaşamın doğasına aykırı, son derece yüzeysel bir bakış açısının göstergesidir.

"İktidar", ekonomik gücü elinde tutan kesimdir, egemen sınıftır; kapitalizm koşullarında burjuvazidir. Bizim ülkemizdeki egemen sınıf, işbirlikçi tekeldi burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir. Devlet, egemen sınıfın kendi iktidarını korumak ve güvence altına almak için kullandığı bir araçtır. Üç ayak üzerine oturur devlet mekanizması: silahlı kolluk kuvvetleri (ordu, polis, kontgerilla vb),

Asgari ücret sadece 840 TL; milyonlarca insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor; kıdem tazminatı gaspedilerek işçilerin en önemli güvencelerinden birisi ellerinden alınıyor; "bütçede para yok" bahanesiyle işçi ve memur maaşlarına yüzde 3-4 civarında zam yapılarak adeta alay ediliyor... Ama diğer taraftan, devletin her kademesinde, milyonlarca dolarlar uçuşuyor, ayakkabı kutularında servetler taşınıyor, rüşvetlerin, rantın haddi hesabı bilinmiyor...

Erdoğan da gücünü elbette ki işbirlikçi burjuvaziden ve 2002'den buyana kendisine en büyük desteği veren ABD emperyalizminden almaktadır. Ancak hem bu destek, hem de bugün kendisine yönelen saldırı, son derece karmaşık bir siyasal-ekonomik atmosferin izlerini taşımaktadır.

Erdoğan'dan neden vazgeçtiler?

Erdoğan, ABD emperyalizminin ve işbirlikçisi burjuvazinin bu kadar büyük desteğiyle hükümeti kurmuşken, bugün aynı kesimler tarafından bu kadar büyük bir saldırıya maruz kalması, hem içerde, hem de dışarıda yaşanan gelişmelerle doğrudan bağlantılıdır. Son yıllarda yaşananlardan dolayı bazı kesimler Erdoğan'a verdikleri desteği kesmişlerdir; ancak önemli bir destek de hala arkasında durmaktadır; Erdoğan da direniş gücünü bu kesimden almaktadır.

İçteki en önemli gelişme, Erdoğan'ın kitle desteğini kaybetmekte oluşu, geniş kitleler nezdinde yaşadığı büyük yıpranmadır. 12 yıl boyunca, genel olarak devlet içindeki kadrolaşmasını güçlendirmiş, sadece burjuvazinin ve burjuva aydınların değil, geniş kitlelerin de desteğini almış olan Erdoğan, bu süre içinde iki defa ciddi sarsıntı geçirmiş, ciddi bir oy kaybına uğramıştır. **İlki 2010 Ocak-Şubat aylarına damgasını vuran büyük Tekel direnişidir; ikincisi ise bütün ülkeye yayılan Haziran Ayaklanması...** Özellikle Haziran sonrasında, burjuvazinin önemli bir kesimi, Erdoğan'ın artık miadını doldurduğunu, kitleleri kandırma ve kontrol altında tutma gücünü kaybettiğini düşünmeye ve alternatif arayışına yönelmeye başladılar.

Uluslararası konjonktürdeki belirleyici unsur ise, Erdoğan'ın, başta Ortadoğu olmak üzere birçok konuda ABD'nin çıkarları ile çelişen adımlar atmasıdır. Irak ve Suriye politikaları, ABD için en önemli sorun odaklarıdır. Erdoğan Irak'ta Kürdistan Federe Bölgesi ile petrol anlaşmaları imzalamaktadır. Oysa bu anlaşmalar, Irak'ın kendi içindeki çatışmayı büyütmektedir. Petrol nedeniyle Irak'ta bir iç çatışma çıkması ve hatta bölünme ihtimali, ABD'nin çıkarlarına aykırıdır; ancak Erdoğan, ABD'nin uyarılarına rağmen bu konudaki çabalarını sürdürmektedir.

Keza Suriye'de El Kaide'nin güçlenmesinde AKP hükümetinin belirleyici rolü vardır. **Erdoğan Suriye'de en büyük tehdidi Rojava'nın güçlenmesinde, bu durumun Türkiye Kürdistanı'ndaki özerklik talebini arttırmasında görmektedir.** Bu nedenle El Kaideci çetelerin lojistik ihtiyaçlarını karşılayarak, hatta doğrudan askeri destek göndererek Rojava'ya karşı savaştırmaktadır. ABD'nin Suriye'de liberal muhalefeti güçlendirerek Esad'ın karşısına çıkarma politikası çoktan iflas etmiştir. Türkiye'nin attığı adımlar ise Suriye'yi bölünmenin eşğine götüren adımlardır. Bugün Suriye'de bütün dünyanın tepkisini çeken bir biçimde El Kaide'nin güçlenmesi, Katar ve Suudi Arabistan'dan aldığı destekle onlara yardım eden Türkiye'nin eseridir. Bu koşullarda ABD, salt El Kaide'nin güçlenmesini durdurabilmek için Esad'ı devirme hedefinden vazgeçmek, "Esad'lı çözüm"ü tartışmaya başlamak zorunda kalmıştır. ABD emperyalizmi, bu geri adımı atmasına neden olan Erdoğan'a büyük bir öfke duymaktadır.

AKP'nin Irak ve Suriye politikaları, açıkça

ABD'nin çıkarlarını bozan bir hal almaktadır. Ve bununla sınırlı değildir. ABD'nin ambargo uyguladığı İran'la "petrol karşılığı altın" ticareti yapması, İsrail ile ilişkileri düzeltmemesi ve hepsinden önemlisi Çin'den füze sistemi almak için anlaşma imzalaması, ABD'nin çıkarlarına zarar veren ciddi bir soruna dönüşmüş durumdadır. **ABD'nin mutlak uşağı durumundaki Cemaat'in, Erdoğan'a saldırıya geçişinin perde arkasında, bu tablonun önemli bir rolü vardır.** Cemaat'in saldırılarının arkasında, ABD'nin Erdoğan'a dönük rahatsızlığı olduğu kesindir.

Bu tablo şaşırtıcı görünebilir. ABD emperyalizminin uşağı konumundaki Erdoğan'ın, ABD'ye rağmen bu hamleleri yapması ve ABD'yi bu kadar karşısına alması, olağan bir durum değildir. Ancak içinden geçmekte olduğumuz uluslararası konjonktürle doğrudan bağlantılıdır.

ABD ile Çin arasında sürmekte olan hegemonya savaşı, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın pekçok yerinde dengeleri yerinden oynatmıştır. ABD dünya hegemonyasını her geçen gün biraz daha kaybetmektedir. Çin ise yükselen emperyalist konumundadır, ancak henüz imparatorluk tahtına oturduğu da kesinleşmemiştir. **Bu durum, özellikle stratejik öneme sahip ve çelişkilerin keskin olduğu bölgelerde boşluklar yaratmaktadır.** Geçmişte ABD işbirlikçisi, hatta ABD uşağı olan kesimlerde, bunun sonuçları iki farklı biçimde kendini göstermektedir.

Bilal Erdoğan'ın artan serveti

Erdoğan ile oğlu Bilal arasında geçen telefon konuşmaları, soygun ve hırsızlığın "aileboyu" olduğunu gösteriyor. Erdoğan, çocuklarını da kendisi gibi yetiştiriyor, alınacak rüşveti toplama görevini onlara veriyor. Sadece bu da değil, trilyonlara varan servetinin birarada kalarak tehlikeye girmesini istemediği için, çocuklarının evlerini "kasa" olarak kullanıyor; sıkıştığı zaman parayı dağıtma, "sıfırlama" görevini de onlara veriyor. Çocukları, aynı zamanda parasal konularda en güvendiği "elemanları"! Bütün bakan çocukları, babalarının "tahsildar"ı olarak konumlanmış durumda. Babaların bağladığı işlerin tahsilatı çocuklara düşüyor. Ve elbette ki, soruşturmanın yönü onlara döndüğünde, cansiperane korunuyorlar.

Günler öncesinden savcılığa çağrıldığı halde gitmeyen, "zorla getirilme" kararına rağmen getirilmeyen, dahası bu çağrıyı çıkaran savcının görevden alındığı; buna karşın babası ile birlikte mezarlığa ve camiye giderken görüntülenen "Bilal oğlu" AKP döneminde önlenemez bir şekilde servet sahibi oldu. Harvard Üniversitesi "kamu yönetimi" bölümünden mezun olan Bilal, babası Başbakan olduktan sonra, Dünya Bankası'nda çalışmaya başladı. Ve AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılından bu yana, Allah "yürü ya kulum" dedi. Kuyumculuktan gıdaya, sabunculuktan kozmetiğe kadar birçok alana el attı, şirketler kurdu, şirketlere ortak oldu.

Açığa çıkan serveti şöyle:

Tapu kayıtlarına 1 milyon lira olarak yazılan Kısıklı'da villa. 24 Ağustos 2005 tarihinde ABD'nin Maryland eyaleti, College Park'ta bir ev. BMZ Group Denizcilik ve İnşaat AŞ şirketi ile denizcilik sektörüne de el attı.

Kuruluş sermayesi 3 milyon lira olan şirketin hissedarları arasında amcası Mustafa Erdoğan da var. ABD'li mak-yaj malzemesi üreticisi Bellapierre Cosmetics'in ürünlerini Türkiye'de satan Maye Dış Ticaret isimli şirkete ortak oldu. MİS Hediyeelik Eşya şirketi ile meyve kokulu sabun işine girdi. Cevahir AVM'DE 3, Antalya'da 1 stand açan şirket, ABD'ye ihrataca başladı. Doruk Izgara Limited Şirketi ile de gıda sektörüne el attı. Bu şirket aracılığıyla, fırıncılıktan tabldot yemeğe, kuruyemişçilikten aktarlığa kadar pek çok alanda faaliyet yürütmeye başladı. Keza abisinin eşi ile birlikte Atatürk Havalimanı'nda Atagold'un kuyumculuk mağazasına ortak oldu.

Bilindiği gibi Erdoğan'ın büyük oğlu Burak Erdoğan da "gemicikleri" ile gündeme gelmişti. Bu "gemicigi" de kendisine burs veren Remzi Gür'ün kayınbiraderinden satın aldığı söylenmişti. Başbakanın 4 çocuğu da yurtdışında eğitim aldı. Bu eğitim masraflarını işadamı Remzi Gür üstlenmişti.

Erdoğan ailesinin sahibi olduğu TÜRGEV Vakfı, 1996 yılında 5 bin TL malvarlığı ile kuruldu; 2012 yılında 156 milyon 890 bin liralık malvarlığı olduğu açıklandı. Erdoğan ve ailesi, belediye başkanlığından buyana, haddi hesabı olmayan bir servete, gayrimenkule, şirket ortaklıklarına, kayıtdışı paraya sahip oldu.

Eski ABD işbirlikçilerinden bazıları, doğru-
dan Çin'e yakınlaşmakta ve onun hegemonya-
sı altına girmektedir. ABD'nin 'arka bahçesi'
konumunda olan Latin Amerika'nın durumu çar-
pıcıdır. Burada Çin'in ağırlığı her geçen gün artar-
ken, ABD emperyalizmi neredeyse ayak basacak
yer bulmakta zorlanmaya başlamıştır. Dünyanın
pekçok ülkesinde benzer bir yön değiştirme söz-
konusudur. Bunlar, durumu daha net olan
kesimlerdir.

**ABD'nin eksi işbirlikçilerinden belli bir kesimi ise, kendine daha kar-
maşık bir yol çizmektedir. Bir yandan ABD ile işbirliğini sürdürürken, diğer taraftan çıkar çatışmasına girilen bir yoldur bu.** Üstelik burada Çin ile belki dolaylı ilişkiler sözkonusu olsa bile, doğrudan bir ilişki de yoktur.

El Kaide bunun en belirgin örneğidir. ABD'nin yetiştirdiği El Kaide, 2001 sonrasında ABD'ye düşman hale gelmiştir. Bir taraftan Libya'da ve Suriye'de ABD ile birlikte yönetime karşı savaşmakta, ancak ABD'den ekonomik ve askeri yardım olarak gerçekleştirdiği bu savaşta, siyasi olarak ABD karşıtı bir hat izlemektedir. Libya'da Kaddafi'yi devirmek için El Kaide'den destek alan ABD, Kaddafi sonrasında El Kaide'yle baş edemez hale gelmiş, hatta El Kaide Amerikan konsoloslughuna saldırarak Amerikan büyükelçisini öldürmüştür.

Bu durum, ABD'nin hegemonyacı politikaları ile gerçekteki güçsüzlüğü arasındaki çelişkinin ürünüdür.

Erdoğan'ın son dönemde ABD ile kurduğu ilişkiyi benzer bir yaklaşımla ele almak gerekir. Çin'den füze sistemi satın almak, Şanghay İşbirliği Örgütü'ne katılma talebinde bulunmak gibi hamleleri, Erdoğan'ın Çin ve Rusya'ya döndüğü anlamına gelmemektedir. Ancak ABD'nin direktifleri ile kendi çıkarları çatıştığında, daha rahat davranabilmektedir. Bu tutum da, boşluktan yararlanma anlamını taşımaktadır. Yarın değişen dengeler içinde, kendi pazarlık gücünü artırmak için bugünden harekete geçmiş bulunmaktadır.

Erdoğan'ın gücü nereden geliyor?

Erdoğan bu manevra alanını, elbette ki, emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin kendi içindeki çatışmalarından alıyor. Yukarıda **Erdoğan için söylediğimiz her şeyin arkasında, onu destekleyen burjuva klikler olduğunun altını çizmemiz gerekiyor. Attığı adımların hiçbirisi, kendi kişisel hamlesi değil, temsil ettiği kliğin çıkarlarının gereğidir.** Üstelik bu kesimler, bazılarının iddia ettiği gibi MÜSİAD'la sınırlı "yeşil sermaye" değil, doğrudan TÜSİAD patronlarıdır. Sabancı'sından Ağaoğlu'na, Çalık'tan Zorlu'ya kadar pekçok holding, Erdoğan'ın arkasında durmaktadır. Bugün desteğini azalttığı için çatışmaya başladığı Koç grubu bile, Erdoğan'ın ilk yıllarında ona güçlü bir destek sunmuştur.

Zaten ABD ve Cemaat karşısında hala bu kadar güçlü durabilmesinin nedeni de budur. Erdoğan,

2002 yılında burjuva kliklerin uzlaşması sonucunda, güçlü bir desteği arkasına alarak hükümeti kurmuştu; bugün bunların önemli bir kısmı desteğini çekmiş olmakla birlikte, hala kendisini destekleyen işbirlikçi tekellerin gücüyle ayakta kalmakta ve savaşmaya devam etmektedir.

Bu savaşta Erdoğan'ın kimi avantajları da bulunuyor. En başta, 1960 darbesi ve Menderes'in asılmasının yarattığı tarihsel baskı, onun lehine bir tablo yaratıyor. **Burjuva kliklerin hiçbirisi, bir hükümet darbesi ya da kitle eyleminin gücüyle hükümetin düşmesini, yeniden bir başbakanın asılmasını istemiyor.** Türkiye'nin dünya genelindeki imajını olumsuz etkileyecek, Türkiye'ye sıcak paranın akışını durdurarak zaten yerle bir olmuş ekonomisini iyice çökertecek böyle bir hamleden uzak duruyorlar. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin hiçbir kliği, en azından şu aşamada bunu tercih etmiyor.

Bu nedenle, "kaset savaşları" kıran kırana sürmekle birlikte, ortaya çıkan vahim tablo karşısında **düzen-içi muhalefet, kitlelerin tepkisini eyleme dökecek adımlardan sakınıyorlar.** Kitlelerin büyük öfkesine yol açan gelişmeleri, "mizah" unsuru ile gevşetiyorlar. **Kitlelere sandığı adres gösteriyor, herşeyin "demokrasi içinde" yürütülmesi için çaba harcıyorlar.** Ve asıl olarak Erdoğan'ı anlaşılmaya zorlamak istiyor; sandık sonuçlarını sessiz-sedasız kabullenerek çekilmesini sağlamak için her yolu deniyorlar. Hatta herbiri Erdoğan'ı yerle bir edecek güçteki bilgileri ifşa ederken bile, bunu belli bir dozda tutmaya, kesin hamleyi seçim sonuçlarına bırakmaya özen gösteriyor.

Diğer taraftan, Erdoğan'ın arkasında duran tekeller, Türkiye'de cemaate ve ABD'nin politikalarına karşı olan kesimi birleştirmeye çalışıyor. "Ergenekon" operasyonu ile ciddi bir darbe yiyen Avrasyacıların (Türkiye'deki Rus ve Çin işbirlikçisi kesimin) önemli bir kısmı, cemaate karşı Erdoğan'la birlikte hareket etmeye istekli görünüyor. Ergenekon operasyonları elbette cemaatin Erdoğan'la birlikte yürüttüğü operasyonlardı. Ancak şimdi, Erdoğan bu operasyonların faturasını cemaate çıkararak, "yeniden yargılanmataliye" rüşveti ile, Ergenekoncuları arkasına almayı hedefliyor.

Bugüne kadar Erdoğan'ı destekleyen önem-

li bir dinamiği de Kürt hareketi oluşturdu. Her ne kadar Rojava'ya karşı Erdoğan'ın kirli bir savaş yürüttüğünü bilseler de, Kürt hareketi, yine de "çözüm süreci"ni Erdoğan'la götürüyorlardı. Bu nedenle, ne sorun yaşanırsa yaşansın, Erdoğan'a destek açıklamalarından vazgeçmediler. Öyle ki, bütün ülkenin ayağa kalktığı Haziran direnişinde, "çözüm sürecine zarar vermesi" ve "hükümeti yıpratması" gibi kaygılarla eylemden uzak durdular. "Hükümet istifa" sloganının atılmasına karşı çıktılar. Keza 17 Aralık operasyonları başladığı andan itibaren doğrudan Erdoğan'ın yanında yer aldılar. Ta ki, Erdoğan ile oğlunun para kaçırma konuşmaları medyaya yansyana, kitlelerin öfkesi bütün açıklığıyla kendini gösterene kadar... Kendi tabanlarında bile Erdoğan'a karşı tepkinin ayyuka çıktığı noktada, Kürt hareketi de eleştirel bir tutuma geçmeye başladı.

Erdoğan-cemaat nezdinde, burjuva kliklerin çatışması bütün hızıyla sürüyor. İki taraf da birbirine üstün gelmeye çalışıyor. Erdoğan'ın arkasındaki sermaye desteği sürmekle birlikte, kitle desteğinin giderek erimekte, hatta öfkeye dönüşmekte oluşu, burjuvazinin tedirgin olmasına neden oluyor.

Erdoğan, bu çatışmada Kürt ulusal hareketinden ve "ulusalcı" kesimlerden bazılarının desteğini alarak kendini güçlendirmeye çalıştı. Fakat son gelişmeler, bu kesimlerden aldığı desteği de zayıflattı ve giderek daha da yalnızlaşmaya başladı.

Bu koşullarda burjuvazi "vitrin"de bir değişiklik yapmak zorunda olduğunu biliyor. Seçimlerde İstanbul başta olmak üzere bazı metropollerde CHP'nin güçlü çıkması, Erdoğan'ın yerine AKP içinden başka bir ismin öne çıkarılması gibi seçenekler gündeme gelebilir.

Burjuvazinin asıl tercihi, kitlelerin asıl olarak sandığa çekilmesi, seçim sonuçlarına umut bağlamasıdır. Çünkü seçimlere duyulan güven, aynı zamanda sisteme duyulan güvendir. Seçimler, kitlelerin düzene karşı zayıflayan bağlarını sağlamlaştırma misyonu üstlenirler. Bu nedenle Erdoğan'a asıl darbeyi seçimlerde indirmeyi planlıyorlar.

Ancak burjuvazinin planları her zaman yaşama uymaz. Burjuvazinin rotası ne olursa olsun, önümüzdeki süreci kitlelerin hareketi belirleyecektir. Peşpeşe patlatılan Erdoğan'ın ses kasetlerinin bugün yarattığı öfke, ya da seçim sonuçlarına ilişkin oluşacak bir güvensizlik, burjuvazinin beklemediği patlamalara neden olabilir. Haziran direnişi sırasında, kitleler kendi güçlerine güvenmeyi öğrendiler. Önderlik boşluğu nedeniyle, başlayan hareketin daha ileriye taşınması, hatta devrimle taçlanması mümkün olmadı. Fakat **kitleler, sokaklara çıktıklarında devleti nasıl sars-tıklarını gördüler, kendi pratikleriyle bunu öğrendiler.** Bugün de burjuvazinin hesapları ne olursa olsun, Erdoğan'a asıl darbeyi indirecek olan, kitlelerdeki öfkenin yarattığı dinamik olacaktır.

Sınıf sendikacılığı anlayışıyla SENDİKAL ÖRGÜTLENMEYİ BÜYÜTELİM!

Çalışma Bakanlığı, Ocak 2014 tarihinde çalışan ve sendika üyesi işçi istatistiklerini açıkladı. Resmi gazetede yayınlanan istatistiklere göre, **11 milyon 600 bin 554 işçiden, 1 milyon 96 bin 540 işçi sendika üyesi. Yüzdelik oranla söylersek, çalışanların yüzde 9,45'i sendikalı.**

Açıklanan 2014 istatistiklerine göre barajı yeni aşan üç sendika ile birlikte, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK konfederasyonlarına bağlı 46 sendika ile 1 bağımsız sendika barajı aşan sendikalar oldu. Temmuz 2013 istatistiklerinde, 11 milyon 628 bin 806 işçiden, 1 milyon 32 bin 166 işçinin sendikalı olduğu belirtilmişti. Buna göre 2014 Ocak tarihi itibarıyla işçi sayısı 28 bin civarında azalırken, sendikalı işçi sayısında 46 bin 374 kişilik bir artış görünüyor. Ayrıca 2014 Ocak ayı döneminde 7 yeni işçi sendikasının daha kurulduğu belirtiliyor.

Bununla birlikte barajı geçen Devrimci Sağlık-İş sendikası, barajın altında gösterilmiş. Oysa Dev Sağlık-İş, bir yetki üzerine Ankara 12. İş Mahkemesi'nde başvurduğunu ve üye sayısının kayıtlara 7899 olarak geçtiğini belgelemiş durumda. Buna göre yüzde 2.81'lik bir örgütlenme oranına sahip ve barajı aşan sendikalar içinde yer alması gerekiyor.

Bütün bu eksik gösterimlere rağmen sendikalı işçi sayısı oldukça az. Bırakalım "kayıtsız çalışan"ları kayıtlı gösterilen çalışanlar içerisinde bile sendikalı olanların oranı çok küçük bir dilimi oluşturuyor. **Bu tablo, işçi sınıfının ne kadar örgütsüz olduğunu bir kez daha ve çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor.**

Kaldı ki bu rakamlar, barajın yüzde 1 olduğu dönem için geçerli. Barajın yükselmesi ile beraber, hem barajı aşan sendika sayısı, hem de sendikalı işçi sayısı düşecektir.

Sendikalaşmanın önündeki engeller

Elbette verilen bu rakamlar -özellikle işçilerin sayısı yönüyle- gerçeği yansıtmıyor. Nasıl ki, işsizlik rakamları çarpıtılarak eksik gösteriyorlarsa; enflasyon, rakamsal hilelerle düşük ilan ediliyorsa, şimdi de "çalışanlar" dedikleri işçilerin sayısını eksik gösteriyorlar. Çünkü **hesap, sadece kayıtlı işçiler üzerinden yapılıyor. Oysa bu ülkede çok büyük oranda "kayıtsız çalışma" yapılmaktadır. Ve "kayıtsız çalışma" işçilerin sendikal hakkının gaspı demektir aynı zamanda.**

"Kayıtsız çalışma" ile kayda girmeyen milyonlarca işi var. **Resmi olarak bile "kayıtsız çalışma"nın yüzde 40 ila 50 civarında olduğu kabul edilmektedir. Yani çalışanların yaklaşık yarısı "kayıtsız" durumdadır.** Gerçekte ise bunun daha fazla olduğunu tahmin etmek zor değildir.

Sendikalaşma hakkı kağıt üzerinde tanınmış, ancak fiiliyatta bir dizi engelle çepeçevre sarılarak iyice zorlaştırılmıştır. En başta patronlar, işçilere sendikadan uzak durmalarını telkin etmekte ve işten çıkarma tehdidini savurmaktadır. Bu tehlikeyi göze alarak sendikal örgütlülüğü sağladığınızda ise, karşınıza işkolu ve işyeri barajı dikilir. Diğer yandan, esnek çalışma biçimleriyle sendikalaşma oldukça zorlaştırılmıştır.

Çünkü kapitalist sistem, "azami kar" esasına dayalıdır. Patronlar, "azami kar" elde etmek için, işçileri sigortasız güvencesiz çalıştırırlar.

Ama bu durum sendikalaşma oranının azlığını ortadan kaldırmıyor. Aksine "kayıtsız çalışanlar" da eklendiği zaman sendikalaşma oranının verilen rakamlardan çok daha düşük olduğu sonucunu doğuruyor.

Peki sendikalı işçi neden bu kadar az?

Elbette bunun başlıca nedeni, devletin sendikalara yönelik saldırılarıdır. **Genel olarak örgütlenmeye karşı, özelde ise sendikalaşmaya karşı devletin çok yönlü saldırısı sözkonusudur.** Devlet yasaları, yasakları, propaganda araçları vb. ile toplumu örgütsüzleştirmek için yıllardır var gücüyle yüklenmektedir.

Sendikalaşmanın önü de bir dolu yasal engellerle kapatılmış durumda. Bakmayın siz, sendikanın "anayasada bir hak" olarak konulduğuna! Ki anayasaya girmesi için işçi sınıfı geçmiş yıllarda nice mücadeleler vermiş, nice bedeller ödemiştir. Buna karşın diğer haklarda olduğu gibi sendikalaşma hakkı da kağıt üzerinde tanınmış, ancak fiiliyatta bir dizi engelle çepeçevre sarılarak iyice zorlaştırılmıştır.

En başta patronlar, işçilere sendikadan uzak durmalarını telkin etmekte ve işten çıkarma tehdidini savurmaktadır. Bu bir tehdit olmanın da ötesinde yaşanan somut durumdur. Son yıllarda işten atılan ve direnişe geçen birçok işçinin, sendikalaştığı için atıldığı bilinmektedir. Yani **sendikalaşmak, işten atılma tehlikesini göze almak demektir.**

Bu tehlikeyi göze alarak sendikal örgütlülüğü sağladığınızda ise, karşınıza işkolu ve işyeri barajı dikilir. Sendikanın yetkiyi alması beklenir. Yetkiyi aldınız, bu kez patronların yetkiye itirazı, işkoluna itirazı vb. engeller çıkarılır.

Diğer yandan, **esnek çalışma biçimleriyle sendikalaşma oldukça zorlaştırılmıştır. Özelleştirme-taşeronlaştırma saldırısıyla, sendikalı işçi sayısı sürekli düşürülmüştür.**

Taşeronlaştırma, yoğun sömürünün yanı sıra, işçilerin birlikte hareket etmesini, örgütlenmesini engelleyen en önemli faktördür. Yeni sendikalar yasasından güç alan taşeron şirketler, yaptıkları tek taraflı SGK bildirimlerinde, işçileri ayrı ayrı işkollarında göstererek sendikal örgütlenmenin yolunu önden kesmektedirler. Bu yüzdendir ki, esnek çalışmanın bir versiyonu olan taşeronlaştırmaya patronların baş tacıdır.

Kısacası bir işyeri yoktur ki, işçiler sorunsuz bir şekilde sendikalarda örgütlenbilsin; sendikalaşan işçiler, işten atılmasın!

Buna rağmen işçiler tüm engelleri aşarak sendikalaşmaya çalışıyor ve sendikalaşma çabası hiç bitmiyor. Ama bu kez de işbirlikçi sendikaların ihanetleriyle karşılaşılıyor ve sendikalara olan güvenleri ni yitiriyorlar.

İşbirlikçi sendikaların rolü

Sendikalaşma oranındaki düşüklüğün bir diğer nedeni de, sendika konfederasyonlarının başına çöreklenmiş işbirlikçi bürokrat sendikacılık anlayışıdır.

Burjuvazi, saldırı cesaretini en çok işbirlikçi sendikacıların tutumundan almaktadır. Bunlar işçi sınıfının mücadele araçları olan sendikaları, burjuvazinin hizmetine sokmuştur. Kendileri de yaşam ve düşünüş olarak işçi sınıfından kopmuşlardır. Sendikaları mücadele aracı değil, para kazanmanın, bir statü elde etmenin, ardından milletvekili olmanın araçları olarak görmektedirler.

Sendikalara ticaret şirketi, üyelere de "müşteri" muamelesi yapıyorlar. **Konfederasyon ve genel merkez yönetimlerinde bulunan birçok sendikacı, şirket sahibidir aynı zamanda.** Bu bürokratik işbirlikçi anlayış -sınırlı sayıda devrimci demokirat sendikacıları saymasak- neredeyse bütün sendikacılara sirayet etmiş durumdadır. İşyerlerine gidip örgütlenme faaliyetinde bulunmazlar. Kendi çabasıyla örgütlenerek sendikalara gelen işçilerle de ilgilenmezler. Komünist ve devrimcilerin önderliğinde gelişen örgütlemeleri ise hiç istemezler. Devrimcilerin etkisini kırmak için her türlü çabayı sarfederler. Buna patronlarla işbirliği de dahildir.

İşçilerin tabandan örgütlenmesine, işbirlikçi sendikacılık anlayışlarını eleştirmelerine, muhalefet etmelerine hiç tahammülleri yoktur.

Toplu sözleşme dönemlerinde ise, çoğu kez işçilerin haberi olmadan imza atarlar. Nerede bir militan mücadele gelişmişse, sendikacılar onu pasifleştirme geri çekme çabasında olmuşlardır. Tekel işçilerinin militan eyleminin nasıl geriye çekildiği, satıldığı hatırlardadır. Nerede bir politik eylem gelişmişse, onu düzen içerisine çekme çabasına girmişler, işçileri uzak tumaya çalışmışlardır. Haziran ayaklanmasında en ilerisinin göstermelik grev kararı aldığı, fakat buna uygun bir pratik sergilemedikleri bilinmektedir.

Sendikacıların bu tutumundan dolayıdır ki, işçilerin sendikalara güveni zayıflamıştır. Sendikalı çalışan ile sendikasız çalışanlar arasında ekonomik ve sosyal haklar arasında farklar da giderek azalmaktadır. Bunlar, sendikaları işçiler için bir "çekim merkezi" olmaktan çıkaran faktörlerdir.

Oysa sendikalar, Marks'ın da belirttiği gibi, "işçi sınıfının örgütlenmesinin odak noktası" olmuşlardır. Sermaye ile emek arasında süregelen günlük savaşın vazgeçilmez araçlarıdır. Ama bugün ne yazık ki, bu misyonun uzağına düşmüşlerdir.

Sınıf sendikacılığını yükseltelim!

Tüm bu olumsuz tabloya rağmen işçilerin sendikalaşma çabası sürüyor. Sendika yönetimlerinin büyük oranda uzlaşmacı, işbirlikçi tutumları, sendikaları işçi sınıfının halen temel mücadele aracı olduğu gerçeğini değiştirmiyor çünkü. **Sorun, bir örgütlenme ve mücadele aracı olarak sendikanın kendisinde değil, sendikalara çöreklenmiş olan işbirlikçi yöneticilerde düğümleniyor.**

O halde sendikalaşma çabamızı sürdürmeli ve sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Bunun için de tabanda örgütlenmeli, başta işyeri komiteleri olmak üzere çeşitli komiteler oluşturarak sendikalar üzerinde basınç oluşturabilmeliyiz. Ve devrimci işçileri sendika yönetimlerine seçmeliyiz.

Sendikaları, sınıfın çıkarlarını savunan, sınıf sendikacılığı yapan kurumlar haline getirmeliyiz.

Diğer yandan örgütlenmemizin önünde bunca faşist yasa varken, mücadelemizi ekonomik mücadeleyle sınırlamak doğru olabilir mi? En ufak bir hak arayışında, karşımıza bu yasalar ve devletin kolluk güçleri çıkıyorsa, ekonomik mücadeleyi siyasal mücadele ile birleştirmek zorunda değil miyiz?

Patronlar karşımıza sınıf olarak çıkıyorlar. Bizde sınıf olarak hareket etmek zorundayız! Sadece kendi patronumuza karşı değil, sınıf olarak burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Hedefimize ücretli kölelik sistemini çakmalı, işçi sınıfının kurtuluşunun ancak devrim ve sosyalizmle gerçekleşeceğini bilmeliyiz.

Burjuvazi, örgütlülüğümüzden çok korkuyor. Çünkü biliyor ki, örgütlüysek güçlüyüz ve herşeyiz, örgütsüz isek, hiçbirşey! O halde her biçimde örgütlenmeli ve korkularını gerçek kılmalıyız!

Antep Tedaş işçilerinden eylem

Antep Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) acil müdahale ekibi işçileri, zamanında alamadıkları ücretlerine zam yapılmasını isteyerek AKP il binası önünde eylem yaptı.

Akşam saatlerinde AKP il binası önünde toplanan 100'ü aşkın işçi, oturma eylem yaptı. Yetkililerle konuşmak istediklerini söyleyen işçiler, zor şartlar altında çalıştıklarını ve 1200 lira olan

aylık ücretlerini de zamanında alamadıklarını söyledi. Alkış çalarak TEDAŞ yönetimi ve AKP'yi protesto eden grup adına konuşan Engin Keleş, işçilerin borçları yüzünden eve gidemediklerini belirterek, "Zor şartlar altında ölüm tehlikesiyle çalışıyoruz. Yıllardır zam yapılmıyor ve geçinemiyoruz. Ayıklarımızı da gecikmeli alabiliyoruz. Geçimimizi sağlayabilmemiz ve borçlarımızı ödeyebilmemiz için paramızın zamanında ödenmesini ve zam yapılmasını istiyoruz" dedi.

Öte yandan bazı işçiler, TEDAŞ'ta çalışmalarına rağmen 20 liralık borçları yüzünden elektriklerinin kesik olduğunu söyledi.

Eylemdeki TEDAŞ işçilerine, diğer çalışma alanı ve bölgelerdeki işçilerden de destek geldi. İlçelerden yardım isteyen Tedaş yönetiminin çabaları sonuçsuz kaldı. Diğer taşeron işçiler de yürüyüşlerle arkadaşlarına destek oldu. İşten atılmakla ve haklarında işlem yapılacağı söylenerek tehdit edilen işçiler, kararlı duruşlarını sürdürerek eyleme destek verdiler ve greve katıldılar. Dağıtım merkezi işgal edildi. Sabancı Holding ve Tedaş yetkilileri uyarılarak, bütün şehrin elektriksiz kalacağı söylendi. İşçilerin uyarısından sonra, bu kalemin gibi renk değiştiren sömürücüler, iki ay süre istediklerini, işçileri kadroya alacaklarını, Adana'da sistemi oturtmaya çalıştıklarını söylediler. Bu oyalama taktiği ve aldatmaca ise çabuk tuzla buz oldu, çünkü Adana işçileri maaşları ay sonu gelmesine rağmen hala almadı.

Proleter devrimciler olarak sürecin takipçisiyiz, sınıfa yönelecek her saldırının karşısında en önde direneceğiz. Bununla birlikte sınıfın savunma pozisyonundan saldırı pozisyonuna geçişini hazırlayacağız. İşçiler birlikte mücadele ettikçe kendi güçlerini keşfediyorlar, sömürücülerin ise ne kadar aciz olduğunu anlıyorlar. İşçi sınıfının örgütlü birliğinin önünde hiçbir güç duramaz. İşçi hareketinde gözle görülen yükseliş, Toroslar'daki işçiler tarafından da büyük bir dikkatle izleniyor, bilinçlerde yer ediyor ve bugün sessizce de olsa selamlanıyor. Fakat adım adım sınıfın baharı inşa ediliyor, gelecek işçi sınıfı ve insanlığın...

Tedaş'ta iş cinayeti

17 Şubat'ta Tedaş işçisi Hakan Alev iş cinayetiyle hayatını kaybetti.

Uzun yıllar çocuğu olmayan Hakan Ateş tüp bebek tedavisi için borçlanmış, kredi çekmiş. Maaşının yetersiz olması ve düzensiz yatırılmasından dolayı ek iş yapmak zorunda kalmış. Ek iş yapmak için çıktığı direkte yüksek gerilime kapılarak direktten düşüyor; işe beraber gittiği arkadaşı tarafından araçla hastaneye götürülürken, bir kaza daha geçiriyorlar. Kaldırıldığı hastanede hayatını kaybediyor.

Hakan Alev, iş cinayetlerinde hayatını kaybeden pek çok işçi gibi, taşeron sistemi ve ücretli kölelik düzeninin kurbanı olarak tarihe geçti. Taşeron işçiler iş güvenliği ve güvencesinden yoksun olarak çalışmak zorunda kalıyorlar. Üstelik bunlar yetmezmiş gibi maaşlarını geç ve düzensiz alıyorlar. Açlık sınırının birazcık üzerinde maaş alan taşeron işçiler, borçlanarak ya da kredi çekerek ayın sonunu getirebiliyorlar.

Hakan Alev, binlerce Tedaş işçisinden sadece biri. İşçilerin taşeron şirkete ve ana işverene yaptıkları "iş kazası olabilir, maaşları yatırın" uyarılarına rağmen, maaşları yatırmayan kapitalistler, işçiyi adeta açlığa ve ölüme mahkûm ediyorlar. Hakan Alev'in ölümünden sorumlu olan bu sömürücüler, sermaye devletinin yasaları tarafından korunmaktalar. Yasalar bu sömürücülere, Hakan Alev hakkındaki dava açma hakkı tanırken, Hakan Alev'in ailesi tazminat hakkını dahi kullanamıyor. İşçi arkadaşları ve proleter devrimciler tarafından yalnız bırakılmayan Hakan Alev'in cenazesi, Alahan köyünden kaldırıldı.

Greif'te işgal ve direniş!

Greif (Sunjüt) fabrikasındaki DİSK Tekstil Sen üyesi işçiler, TİS'in anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 10 Şubat'tan itibaren fabrikayı işgal ettiler. TİS görüşmelerinde patronun taşeron çalışmaya son verilmesi, taşeron işçilerin kadroya alınması, ekonomik ve sosyal şartların düzeltilmesi taleplerinin kabul edilmemesi üzerine, işçiler kendi aralarında aldıkları kararla eylemi başlattılar. Şirketin Hadımköy, Dudullu, Samandıra ve Sultanbeyli olmak üzere 4 tane fabrikası bulunuyor. Hadımköy ve Dudullu'da başlayan işgal devam ediyor. İşgal yerinde işyeri baştemsilcisi Orhan Purhan'la konuştuk.

DSB: Direnişinizi anlatır mısınız? İşgal nasıl gerçekleşti, talepleriniz neler?

Orhan Purhan: Ciddi bir örgütlenmeden sonra 8 Kasım'da yetki aldık. Arkasından işten atılmalar başladı. Koyduğumuz tavırla işten atılanları işe geri aldık. İlk deneyimimizi o zaman yaşadık. Ardından TİS görüşmeleri başladı. TİS komiteleri kurarak taslak hazırladık. Taslak üzerinden görüşmeler sürerken, bir eylem komitesi oluşturduk. Ve olası bir anlaşmazlık durumunda, insiyatifi sendikal bürokrasiye veya yasal prosedüre bırakmak istemedik. Kendimiz karar vermiyoruz dedik. TİS görüşmeleri 6-7 oturum sürdü. Ama daha 5. oturumda tıkanıp, 66 maddelik taslağımızda 56'sı kabul görmüştü, 10 maddesi kabul görmedi. Bizim "kırmızı çizgilerimiz" dediğimiz maddelerdi bunlar.

Taşeron sisteminin kesinlikle kaldırılmasını istiyoruz. Fabrikamızda iki ayrı işletmede, Dudullu ve Hadımköy olarak bin beşyüz işçi çalışıyor. Bunların bin kişisi 44 taşeron şirkete bağlı olarak çalışıyor. Bu taşeron firmaların hepsi de fabrika içerisinde. Ustabasılardan taşeron yaratılarak işçi sayısı 30'un altında gösteriliyor. Bunun mutlaka kaldırılması lazım. Çünkü bir yanıla da üretim içerisinde bulunduğu için bu taşeronlar 4857'ye de aykırı şekilde çalıştırılıyor. Bizim TİS görüşmelerinde öne sürdüğümüz, bu yasadışı taşeronların gönderilmesi. Kadrolu arkadaşlar TİS imzalıyabilirlerdi. Ama taşeron işçileri almadan TİS imzalamak doğru olmazdı. Taşeron işçileri savunmasız bırakmış olurduk. Çünkü taşeron varoldukça alınacak hiçbir hakkın kalıcı olmayacağını anlattık. Bunun farkına varıldı. Bundan dolayı taşerondaki arkadaşları da üye yaparak bu süreci birlikte tamamlamak istiyoruz. Ayrıca asgari ücretin biraz üzerinde ücret alıyoruz. Bir de zorunlu mesaiye bırakıyoruz. Gece ve gündüz vardiyası olarak 12 saat çalışıyoruz. Ağır çalışma koşulları var, performans dayalı ücret sistemi var. İşçi sağlığı iş güvenliği ciddi bir sıkıntı. Burada iş kazası geçiren hakkında tutanak bile tutulmuyor. Anlaştıkları polikliniklere götürülerek geçici tedaviyle iş geçiriliyor.

Bu fabrika, 1996-2000 yılları arasında Öz İplik-İş sendikasında örgütlüydü. O dönemler belli kazanımlar var. Ama 2000'lerden sonra taşeron sisteminin girilmesiyle haklar gaspediliyor. Ücretler düşüyor, sendikasılaştırılıyorlar. Performans dayatması başlıyor. Taşeronun girmesiyle birlikte işçiler hemen hemen hiç zam alamamış. Taşerondan kadroya geçiş, tekrar taşerona geçiş nedeniyle kıdem farkları ortadan kalkmış. Ücretlerin kesinlikle iyileştirilmesini istiyoruz. Bir diğer önemli talebimiz ikramiyeler. 4 ikramiye istiyoruz. Bu üçü bizim kırmızı çizgilerimizdir. Bu üç konuda anlaşamadığımız için işgal eylemini gerçekleştirdik.

Patronun bize en son sunduğu iki buçuk ikramiye, yüzde 8 zam ve taşeron uygulamasını kaldıramıyacağı şeklinde. Bunun yanında 10 lira 15 lira kıdem farkını vereceğini söylüyorlar. Bunlar taleplerimizi karşılamıyor. Ayrıca işçiler arasında ücret farklılıkları yaratarak işçileri bölmek istiyorlar. Biz bunları kabul etmedik. Patron da bize rest çekti. "Kabul eden kalır, etmeyen gider" dedi. Masadan kalktık, sendikacılarla bir değerlendirme yaparak, fabrikaya döndük ve hazırladığımız planı devreye soktuk. Zaten TİS görüşmeleri başladığında üretimi yavaşlatmıştık, üretimi tamamen durdurduk. İşçilerle yaptığımız toplantıda patronun önerilerini anlattık. Kabul etmediğimizi söyledik. Patronun rest çektiğini, kabul etmeyenleri işten atacağını söylediğini anlattık. İki seçeneğimiz var, ya işimize sahip çıkacağız, ya da işverene boyun eğip alıp tazminatımızı gideceğiz. İşimizi koruma fikri çıktı. FABRİKAYI TERKETMEME KARARI ALDIK. Fabrikada kalırken fabrikanın da güvenliğini koruyacağımızı belirttik. Özel güvenliği gönderdik. İçimizde bulunan, herhangi provakatif eylem yapacak insanları gönderdik. Sendikamızın da bunlardan haberi var. Aynı akşam şube başkanı geldi. Başkan eylemin arkasında olduklarını, işçilerin yanında olduklarını ifade etti. Ardından sendikayla ciddi bir sıkıntımız çıktı. Bunun ardından sendika bir mesaj yayınladı kendi sitesinde. Mesajda eylemi doğru bulmadıklarını, görüşmelerin daha bitmediğini, eylemin süreci baltalamak olduğunu, bu eylemi desteklemediklerini belirten bir mesajdı. Bu mesajın düzeltilmesini istedik. O akşam düzeltilmedi. Ertesi gün de düzeltilmeyince sendikaya gitme kararı aldık. 40 kişiyle sendikaya gittik. Erken saat olmasına rağmen sendika kapalıydı. Oradan DİSK Genel Merkezi'ne gittik. Durumu düzeltmelerini istedik. Ama aldığımız yanıt ilginçti. Doğrudan kendileriyle alakalı olmadığını, sendikamızın sorunu olduğunu, onların çözmesi gerektiğini söylediler. Biz de bu sorun çözülmezse DİSK'i sorumlu tutacağımızı belirttik. Nihayetinde yazıyı kaldırdılar. Daha sonra işverenin sendikayla görüşmesi oldu. Yeni teklifler sunuldu. Ama bizim taleplerimizi karşılamıyor. Taleplerimiz karşılanmayana kadar masaya oturmaya devam edeceğiz dedik. Şu ana kadar da taleplerimizi kesecek ciddi bir teklif gelmiş değil. Kararlılıkla mücadelemizi sürdürüyoruz, ta ki zafere kadar. Ya taleplerimiz kabul edilir, ya bu Amerikan tekeli fabrikayı başkasına satarak çıkıp gider. Böyle bir durumda taleplerimiz kabul edilmedikçe değişen bir şey olmaz. Ya da tamamen çıkıp gidecekler buradan. Kazova'da olduğu gibi burada da benzer bir deneyim yaşanır.

İşgal eyleminde kaç arkadaş var? Bir de "provakatörleri yolladık" dediniz, bu ne demek?

İlk günlerde 350-400 kişi vardı. Dün yemek dağıtımını devreye soktuk, 750 kişi vardı. Bugün 500 kişi bulunuyor. Eylem başladıktan sonra sendikaya üye olup direnişe katılanlar oldu. İşverenin ayak oyunları da devam ediyor. Önceden aramıza soktuğu adamları boş durmuyor. Bunlar son süreçte komitelerimiz tarafından açığa çıkarıldı. Bir kişinin başını çektiği bir ekip var. Bunlar bölümleri gezerek özellikle yüksek ücret alan arkadaşların kafasını bulandırarak direnişi kırma-ya çalıştılar. İşverenle ve sendikayla görüştüklerini,

yüzde 10-15 gibi bir zam verilirse yüksek maaş alanlarla birlikte alıp gidecekleri yönünde çalışma yürüttüklerini tespit ettik. Bunlar TİS sürecinin tıkanmasına son bir hafta kala sendikaya üye olmuşlar. Bunlardan birinin zaten başından beri böyle bir yönelimi olduğunu biliyorduk. Bunları yolladık. Yine bununla beraber bir tehdit mesajı işçilerin cep telefonuna yollandı. Gelen mesaj sendika genel başkanı Rıdvan Budak ve Greif yönetimi adınaydı. O mesaj da, "bir an önce eyleminize son verin, yoksa iş akitleriniz feshedilecek" şeklindeydi. Bu mesajla, burada yürütülen çalışmanın bir bütünlük içinde olduğunu fark ettik. Çünkü gelen mesajı sendika da fabrika yönetimi de sahiplenmediler, bilgilerinin olmadığını söylediler. Greif yönetimi, bunu bir personelin kendi kafasına göre yaptığını, haberlerinin olmadığını söyledi.

Kaç kişi çalışıyor burada? Komiteleriniz nasıl işliyor?

Normalde 850 kişi çalışıyor burada. Bunun 400-500'e yakını taşeron şirketlerde çalışıyor. Komitelerimiz şöyle; bir yıl önceden fabrika ve bölüm komiteleri oluşturarak güçlü bir taban örgütlülüğü oluşturduk. Şu anda bütün bölüm komitelerinden seçilmiş 65 kişilik fabrika komitemiz var. Bütün kararlar bu komite tarafından alınıyor.

Sendika şu anda tam anlamıyla eylemi sahiplenmiş değil. Bunun nedeni ne?

Bunun bir çok nedeni var. Şu an sahiplenmiyorlar. Bugünkü bürokratik sendikal anlayışın taban örgütlenmesi üzerinden gelişen bir şeye karşı ayak direyeceğini biliyorduk zaten. Şu an yaşanan da bu. Yani bir işçi inisiyatifine, taban inisiyatifine karşı bürokratik kafanın verdiği ayak diremeden başka bir şey değil. Ama ne kadar dayanırlar onu da göreceğiz.

Dayanışma nasıl?

Geliyorlar. Bu çok önemli bizim için. Sekiz aydır işçilerle dar ve geniş toplantılar yaptık. Yaşanacak sürece nasıl tutum alacağımızı konuştuk. Son 4 günde aldıkları bilinç, öncekinin kat kat üzerinde oldu. Özellikle buraya dayanışmaya gelen bilinçli işçilerin desteği, sınıf bilincini sınıf kimliğini açığa çıkardı. İyi oluyor. Bütün bu mücadeleyi destekleyen herkese çağrımız var. Aileler olanakları ölçüsünde evlerinde yemekler yapıp getiriyorlar, ortak sofralar kuruyor.

Bugün işgalin kaçınıcı günü? Sendika ile patron bir görüşme yapmıştı. Sonra bir görüşme oldu mu?

Direnişimizin 6. günü. İşverenlerle sendikamızın görüşmesi sürekli devam ediyor. Onun haricinde işveren buradaki birliği bozmak için bir takım insanlara ulaşmaya çalışıyor. Özellikle temsilci arkadaşlara ulaşmaya çalışıyor. Ama başarılı olamadı.

Teşekkür ederiz.

Yeni internet yasası onaylandı

İnternet yasağının onaylandığı, 16 Şubat günü, ironik bir şekilde Cumhurbaşkanı Gül'ün twitter hesabından duyuruldu. Esasında bu yasa, devletin uzun süredir gündemindeydi. Kitlelerde oluşan tepkiler nedeniyle yasalaştıramıyorlardı. Haziran Ayaklanması sürecinden sonra gündeme getirildi, 17 Aralık'ta açığa çıkan yolsuzluklar, internete düşen görüntü ve ses kayıtları üzerine hızlandırıldı ve yasallaştı.

İlk olarak 22 Kasım 2011'de devreye giren ve "Güvenli İnternet Hizmeti" adı altında cıalanan filtre uygulaması, yoğun tepkiler ve eylemler üzerine geri çekilmişti. O dönem Youtube başta olmak üzere birçok site filtrelenmiş, verilen raporlarda Türkiye internet özgürlüğünü ihlal eden ülkeler sıralamasında yer almıştı.

17 Aralık operasyonunun hemen ardından yeniden düzenlenip, mecliste kavgalı-yumruklu görüşmelerin ardından, 5 Şubat'ta yasalaştırıp Abdullah Gül'e gönderildi. Gül ise bir iki maddenin gözden geçirilmesini isteyerek, 16 Şubat'ta yasayı onayladı.

Yeni yasaya göre artık internetteki her haber ya da görüntü, Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) tarafından yasaklanabilecek. TİB istediği taktirde internet sağlayıcıları bütün özel bilgileri vermekle

yükümlü kılınıyor. Bu özel bilgileri vermeyenler ise cezalandırılacak. İnternette daha önce bir yasaklama kararının alınması için mahkeme kararı gerekiyordu. Yeni yasayla mahkeme engelini ortadan kaldırmış oldu. Yasa, karara uymayan internet sağlayıcılarına ağır para cezaları getiriyor. 4 saat içinde TİB'in uygun görmediği haber kaldırılmazsa günlük olarak 500-1000 TL arası para cezası getiriliyor. Hakimler, 24 saat içinde sansür kararı verebilecekler ve bu sansür kararına uymayan siteler kapatılacak. Ayrıca internet sayfaları da engellenebilecek.

Engellemeler IP adresi üzerinden yapılacağı için farklı servislerden de sitelere ulaşmak mümkün olmayacak. Türktelekom, Turkcell, Vodafone, Superonline gibi internet sağlayıcılarını kapsayan Erişim

Sağlayıcıları Birliği kurulacak. İtirazlar sadece bu birliğe yapılabilecek. Eğer bir kişi özel hayatının ihlal edildiğini iddia ederek TİB'e başvuru yaparsa, görüntü anında kaldırılacak. Bu özel kişilerin de kimler olacağı son yaşanan yolsuzluklardan sonra açık olsa gerek. Yasayla ticari amaçla internet sağlayıcısı olan internet cafelere de yükümlülükler getiriliyor. İnternet cafeler uyarılara uymadıkları taktirde, günlük 15 bin liraya kadar para cezasıyla cezalandırılabilir.

17 Aralık yolsuzluk operasyonunun ardından hızlıca internete sansür yasalaştı. Başbakan Tayyip Erdoğan ve yolsuzluktan istifa eden bakan ve

çocukları başta olmak üzere tüm AKP yetkilileri özel ses kayıtlarının ve görüntülerin "özel hayatı ihlal ettiğini" iddia ettiler. Oysa kitlelerin cebinden çalınan paraların kutularla götürülmesi, bankaları boşaltmak, "özel hayat" kılıfının arkasına nasıl gizlenebilir? Önceki yıllarda dö-

İnternet sansürüne karşı eylemler

Haziran Ayaklanması'nın ardından korkuya kapılan ve toplumun her kesimine saldıran AKP hükümeti, internete sansürü yasalaştırdı. Yasaya göre, devletin ve hükümetin aleyhine yayın yapıldığı anda mahkeme kararına dahi gerek görülmeden siteler kapatılacak, haberler ve görüntüler silinecek. Basın üzerinde fiili olarak uygulanan sansürün yasalaşması sürecinde kitleler de sokaklara döküldü.

8 Şubat'ta İstanbul, Ankara, Eskişehir, Mersin, Adana, Bursa, İzmir, Kocaeli, Tunceli gibi birçok ilde eylemler düzenlendi.

İstanbul'da Taksim'de yapılmak istenen eyleme polis saldırdı ve saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Proleter Devrimci Duruş, HC, Kaldıraç, EÖC, THP 1920, DHF, YDG, Sayfalar Ortak Platformu çağrısıyla Galatasaray Lisesi ve İstiklal Caddesi üzerinde toplanan binlerce kişi, Taksim Meydanı'na doğru yürüdü. Kitlenin önü Fransız Konsolosluğu önünde tomalar, akrepler ve çelik kuvvet tarafından kesildi. Kitle yürüyüş ve bekleyiş sırasında "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attı.

Polisin saat 19.00'da saldırıya geçmesinin ardından çatışmalar başladı. Tomalarla ve gaz bombalarıyla saldırıya geçen polise havai fişek, taş ve sapanlarla karşı koyan kitle, uzun müddet İstiklal Caddesi'nden ayrılmadı. Saldırının ardından kitlenin bir kısmı Cihangir ve Galatasaray'a doğru çekilirken, aralarında PDD'nin bulunduğu devrimci kurumlar Mis Sokak ve İmam Adnan Sokak'ta polisle çatıştı. Kurulan barikatlarla polisin defalarca saldırı düzenlemesine rağmen, kitle polisleri geri püskürttü.

En yoğun çatışmaların yaşandığı yerler buralar olurken, tomaların yanı sıra, plastik mermiler de kullanıldı. Akrepler sokaklara ancak saatler sonra girebildi. Atılan gaz bombaları cafelere isabet etti ve insanlar gaz bombalarından fenalaşarak hastanelere kaldırıldı. Gece geç saatlere kadar süren çatışmalara katılan kitlenin coşkusu ve kararlılığı önümüzdeki süreçte yeni çatışmaların daha çetin geçeceğinin de göstergesi oldu.

22 Şubat'ta da protesto vardı

İnternet yasası meclisten geçip Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından onaylandıktan sonra, 22 Şubat günü İstanbul, Ankara, İzmir ve Mersin'de binlerce kişi sokağa çıktı. İstanbul'da Taksim'de toplanan binlerce kişiye, polis tomalar, gaz bombaları, plastik mermilerle saldırdı. 47 direnişçi gözaltına alındı.

8 Şubat günü için çağrı yapan aynı kurumlar bir kez daha Taksim'de toplandı. Eylem öncesinde polis, Taksim Meydanı, Gezi Parkı ve İstiklal Caddesi'nin tüm sokaklarını kapatmıştı. Taksim'de adeta sıkıyönetim ilan eden devletin bu engelleme girişimlerine rağmen, direnişçiler sloganlarla polis barikadlarının üzerine yürüdüler. Saat 19.00'da polisin saldırının ardından Mis Sokak'a çekilen kitlenin bir kısmı havai fişeklerle ve taşlarla karşılık verdi. İlk saldırı anında birçok kişi gözaltına alındı.

Kitlenin bir kısmı da sloganlarla Galatasaray ve Demirel arasında bekledi. PDD okurlarının da aralarında bulunduğu devrimci kurumlar, saldırıya taşlar, havai fişekler ve sapanlarla karşı koydu. Çatışmalar sırasında, "Biz çelikten biz bolşevik müfrezeviz", "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganları da atıldı. Sivil polislerin gözaltı yapmak istemesine, aralarında PDD okurlarının da bulunduğu devrimciler müdahale etti ve kurtarıldı. Bu sırada yere düşen sivil polisler silah çektiler, ama ateşleymeden mermilerini yere düşürdüler.

İlk saldırı anından sonra kitlenin bir kısmı da Cihangir'e çekildi ve burada barikatlar kurarak polisle çatıştı. Tarlabası'na çıkan kitle, yolu trafiğe kesti ve polise havai fişek attı. Polisin attığı gaz bombası, içinde yolcu bulunan özel halk otobüsünün camını kırdı ve içinde bulunan yolcular yoğun bir şekilde etkiledi.

22 Şubat'taki eylemde polislerin sokakları kapatmasının yanı sıra, sivil polislerin öbek öbek durarak kitlenin içine dalarak gözaltı yapması önemliydi. Sivil polisler zaman zaman da yüzlerini kapatarak eylemcilerin arasına girdiler. Çatışmalar parça parça gece saat 1.00'e kadar sürdü.

min CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ve MHP'li yöneticilerin görüntüleri internete düştüğünde, Erdoğan meydanlarda bunları seçim malzemesi olarak kullanmıştı. Gülsen Kışanak'ın ses kayıtlarını "kimse bilmiyor ama bunlar MHP ile ittifakı konuşuyorlar yakında internete düşer" diyerek kendisi duyurmuştu. Kendi çıkarları doğrultusunda yayın yapıldığında internete övgüler dizen aynı AKP hükümeti, kendisini eleştiren, yolsuzluklarını açığa çıkaran yayınlar söz konusu olduğunda, yasakçılıkta, sansürde sınır tanımıyor.

İşlerine geldiğinde AB mevzuatlarını kitlelerin önüne koyan hükümet, AB'nin yaptığı kurallara aykırı açıklamalarını hiçbir şekilde dikkate almıyor. Dünyada internet yasakçılığı konusunda Uganda'yla yarışan AKP hükümeti, hala interneti sansürlemediklerini, hatta özgürleştirdiklerini, kurallara bağladıklarını iddia edebiliyor.

İnternet yasasının bir yanı kendilerine yapılanları engellemek ise, diğer yanı asıl olarak işçi ve emekçileri fişlemek, baskı altında tutmak içindir. Haziran direnişinden sonra devlet sosyal medyayı engellemenin yol ve yöntemleri üzerinde duruyordu. Direniş sonrasında facebook ve twitter'dan yazılan yorumlar ve haberlerle ilgili kişilerin özel bilgileri istenmiş, facebook vermeyi kabul ederken, twitter vermemişti. Direnişçilere yapılan birçok operasyon da internetteki paylaşımlar baz alınarak yapılmıştı. Devlet devrimciler yaptığı operasyonların birçoğunu digital ortamdan elde ettiği "belgeler"e dayandırmış, onlarca yıla varan hapis cezalarına çarptırılmasına neden olmuştu.

Yani "özel hayat" işçilere ve emekçilere, muhalif güçlere gelince ihlal edilebilecek, devletin kurumlarına, hükümete gelince gizlenebilecekti. Halktan aldıkları paraları kendi ceplerine indirdikleri halde bunun duyurulmasını suç sayacaklar!

Hangi sansürü koyarlarsa koysunlar, hangi yasayı çıkartırlarsa çıkarsınlar, kitlelerin biriken öfkesinden kurtulamıyorlar, kurtulamayacaklar. Yıllardır sokaklara çıkan işçiler ve emekçiler, internet sansürüne karşı da sokakları doldurdular. On binlerce kişi sokaklarda çatıştı, bu yasayı istemediklerini haykırdılar.

Katiller halka hesap verecek!

rakları da açıldı. "Ali İsmail Onurumuzdur", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Her yer Taksim her yer direniş"

sloganları sıkça atıldı. Şehitlerin ismi okunarak "yaşıyor" diye haykırıldı.

Alanda İstanbul, Ankara, Eskişehir, Hatay, Antalya ve daha birçok ilden katılanlarla 2 binin üzerinde insan toplandı. Mahkemenin başlamasıyla, siyasi parti ve gençlik örgütleri konuşmalar yaptı. Konuşmalarda düzenin mahkemelerinden adalet beklenemeyeceği vurgulandı. PDD adına konuşan temsilci ise, Hatay'ın emperyalizm ve Türk tekeli burjuvazisi için rolüne değinerek, 3 şehit verilmesinin emperyalist savaş gerçeğinden koparılamayacağını söyledi. Ardından hesap sorma bilincinin önemine değinerek, emperyalist-kapitalizmin çöktüğünü, tarihin devrime aktığını söyledi. "Ali İsmail'e sözümüz var, devrim olacak dedik, sözümüzü tutacağız, biz kazanacağız!" diyerek konuşmasını noktaladı.

Mahkemede silahlı birinin olduğu haberi gelince, kitle öfkelenerek barikatlara yüklendi.

Sonrasında Ali İsmail'in ailesi, ses aracının üzerinden konuşma yaptılar. Abisi Gürkan Korkmaz kitleyi selamlayarak, Ali İsmail'in bu tabloyu hep yaratmak istediğini, bugün yaşasa "gene o sokağa girerim" diyeceğini söyledi. Anne Emel Korkmaz

ise Ali İsmail'i öldüremediklerini, milyonlarca Ali İsmail olduğunu, milyonlarca evladı olduğunu söyledi. Ali İsmail'in demokratik, özgür bir ülke için sokağa çıktığını belirtti. Her zaman oğluyla gurur duyacağını, oğlunun onurlu bir insan olarak tarihe geçtiği söyleyerek, "onlar ise hep katil damgasıyla yaşayacaklar" dedi.

Mahkemenin olduğu alana yakın bir yerde AKP bayrağı açılarak kitle provoke edilmeye çalışıldı, daha sonra gelen tepkilerle bayrak kaldırıldı. 7-8 kişilik faşist bir grup da provokasyon girişimlerinde bulundu.

Mahkemenin sürdüğü bütün gün boyunca, kitle oldukça kararlı ve militan bir duruş sergiledi. Eksi 12 derece soğuğa rağmen marşlar, sloganlar ve halaylarla mahkeme önünde ateşler yakılıp bekleyiş sürdü.

Mahkeme sonunda konuşma yapan aile, kitlenin soğuk havaya rağmen bekleyişini ve militanlığını selamladı, davanın takipçisi olacaklarını, hep birlikte Mayıs'ta bir daha Kayseri'de olunması gerektiğini söyledi. Baba Şahap Korkmaz'da Ali İsmail'e yazdığı şiiri okudu. Konuşmalar sık sık "Hepimiz Ali'yiz, öldürmekle bitmeyiz", "Ağlama anne, evlatların burada" sloganlarıyla kesildi.

Katiller kamera görüntülerinde...

Mehmet Ayvalıtaş'ın 2. duruşması İstanbul'da Anadolu Adliyesi'nde 5 Şubat'ta görüldü.

Ethem Sarısülük'ün mahkemesi, duruşma heyetinin çekilme talebinin kabul edilmemesiyle askıya alınmıştı. Avukatların yaptığı başvuru sonucunda mahkeme 7 Nisan'da Ankara'da görülmeye devam edecek.

Hatay'da katledilen Abdullah Cömert'in gaz bombasıyla vurulduğu anın kamera görüntüleri de ortaya çıkarıldı. Görüntülerde Abdullah'ın bir akrepten atılan gaz bombasıyla öldürüldüğü kanıtlanmış oldu. Abdullah Cömert'in ailesi ve avukatları, katil polislerin ve emri verenlerin tutuklanması için savcılığa başvurdu.

Ayvalıtaş'ın katledilmesinde yeni görüntüler

Mehmet Ayvalıtaş davasının ikinci duruşması Kartal Anadolu Adliyesi'nde 5 Şubat'ta görüldü. Saat 14.00'te başlayan davaya Mehmet Ayvalıtaş'a çarpan katilleri gelmedi. Mahkeme heyeti avukatların itirazına rağmen salonda herhangi bir yoklama yapmadı ve adliye önünde polislerin kitleye saldırmasını bahane ederek, "güvenlik" gerekçesiyle duruşmayı 21 Mayıs'a ertelendi.

Adliye önünde bekleyen ve aralarında PDD okurlarının da bulunduğu yüzlerce

kişiyi polis gaz bombası attı. Saldırıya rağmen kitle adliye önünden ayrılmadı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın mahkemesinin ertelenmesi ve yaşanan polis saldırısı Kadıköy'de akşam saatlerinde yapılan yürüyüşle protesto edildi. Ayvalıtaş'ın ailesi ve Abdullah Cömert'in abisinin katıldığı yürüyüş, sloganlarla İskele Meydanı'ndan Moda'daki Mehmet Ayvalıtaş Meydanı'na kadar sürdü. Meydanda konuşmalar yapıldı. PDD'nin de katıldığı eylemin ardından, AKP Kadıköy ilçe binasına yürümek isteyen kitleye polis saldırdı. Bir saate yakın süren çatışmalar yaşandı.

Mahkeme sonrasında, Mehmet Ayvalıtaş'ın ölüm anına ilişkin yeni görüntüler ortaya çıktı.

Bu görüntüler, yolu kesmeye çalışan Mehmet ve arkadaşlarının üzerine hızla gelen bir arabanın çarptığını ve pervasızca kaçtığını ortaya koyuyor. Yere düşen Mehmet'e sonrasında başka araba daha çarpıyor. İlk çarpan araba ile ilgili bugüne kadar devlet, görüntü olmadığını söylemiş, adeta o arabayı koruma altına almıştı. Avukatların çabasıyla ortaya çıkan bu görüntüler, ilk çarpan katilin de yargılanmasını sağlayacak, katiller halka hesap verecek.

Proleter Devrimci Duruş okurları ve Ali İsmail Korkmaz

Halk komitesi, Ali İsmail Korkmaz'ın katillerinden hesap sormak için işçi ve emekçileri Kayseri'ye çağırdı. Geniş çaplı bir çalışma başlatarak Antakya ve Ekinci'nin çeşitli yerlerine afişlemeler ve bildiri dağıtımı yapıldı.

Mahallelerin merkezi yerlerine yapılan afişlemeler dışında esnaflar tek tek gezilerek çağrı bildirileri asıldı.

Halkın yoğun ilgisiyle karşılaşan PDD'liler ve halk komitesi, kahvelerde emekçilere konuşmalar yaptı.

Devrimciler, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Roboski ve daha birçok katliamın hesabı sorulmadıkça bir yenisinin eklendiğini, katliamcı devletin cesaret aldığını, bu yüzden Ali İsmail'in davasının aynı zamanda Haziran'da sokağa çıkan milyonların davası olduğu hatırlattı.

Sorulacak her hesabın siyasal demokrasi ve özgürlüğe bir adım daha yaklaşmak olduğu söylenerek, hesap sorma bilinciyle emekçiler Kayseri'ye çağrıldı.

“Bu dava, siyasi bir davadır”

Ali İsmail KORKMAZ'ın duruşması 3 Şubat'ta Kayseri'de yapılan duruşma ile başlamış oldu. Duruşmaya katılmak için birçok ilden direnişçiler, şehidini sahiplenmeye Kayseri yollarına döküldü. Elbette devlet davayı nakletmiş olmanın sonucuyla her il otobüsünü belirli noktalarda durdurarak zorluklar çıkardı. Tüm bunlara rağmen sabahın erken saatlerinde avukatlar ve direnişçiler duruşmaya hazırıldı.

Duruşma her zamanki gibi yer, kamera kayıt cihazı, mikrofon eksiklikleriyle başladı. Salon doluktan sonra Ali İsmail'in ailesi geldi, herkesin alkışlarıyla, ellerinde Aliş'in fotoğrafıyla en ön sıraya oturdular. Her gün çocuklarının katillerinden bahsedip üzülen aile, ilk kez katillerle yüzyüze geldi. Bunun ne kadar önemli bir an olduğunu, en çok da salonda olan Ethem Sarısülük ve Abdullah Cömert'in abileri anlamıştır heralde. Bir davada katile peruk-gözlük taktıran, yüzünü saklatan ve sonrada onu Ankara'dan kaçırarak devlet, diğer davada ise her şey açıkken ısrarla sanık durumuna getirilmeyen katiller... Çocukları devlet tarafından öldürülen aileler, yıllarca mücadele ettiler çocuklarının katillerini bulmak için, dahası çocuklarının mezarını bulmak için... Böyle bir mücadeleler tecrübesinden geçenler için, “Alişim” diyen Emel Ana'nın katilleri ilk kez görmesi önemliydi, Berfo Ananın “Cemili”nin mezarı hala söylenmemişken...

Tüm bunlarla birlikte başladı duruşma. Ana ve baba bakıyorlar katillere, ama onlar bakamıyor diye, sıra sıra önlerine dizilen polisler etten duvar örüyorlar. Bu etten duvarın kaldırılmasını istiyor avukatlar, bir kısmı kaldırılıyor, ama Ana'nın önünde iki polis ısrarla dikiliyor. Ana'nın bakışlarından korkuyor katiller!

Emel Ana acısını haykırıyor mahkeme heyetine; “Ben Alişimi temiz ellerle büyüttüm, onlara dokunmam, dokunup elimi kirletmem, korkmayın çekin önde duran polisleri” diyor. Hepimizin tüyleri diken diken oluyor, bir Ananın duruşma salonunda varlığının ağırlığını saatlerce hissediyoruz. O kadar haklı ki her söylediğinde... Katiller kimlik tespitinde her ayağa kalktığı anda, Ana onlara Aliş'inin fotoğrafını gösteriyor, “buraya bakarak konuşun” diyor. Katiller sol tarafa bakamıyorlar, saatlerce gözlerini kaçırıyorlar, yerin dibine girdikçe giriyorlar. Salon bizimle, hakim olan biziz...

Salona hakim olan biz olmamıza rağmen, davanın gidişatına hukuksal hakimiyet yönü oldukça zayıftı. Temsilciliği üstlenen avukat tarafından, iddianamenin değerlendirilmesi 5 dakikada üstünkörü yapıldı. Tarihe geçen bir direnişin şehidi söz konusuysa ve direnişin en önemli unsurlarından biri de günlerce Türkiye'nin tüm illerinde direnişin sürmesiydi. Böyle bir direnişten tam olarak söz etmeden, diğer şehitlerden söz etmeden ve dahası ilk sözü Ali İsmail'e vermeden duruşmaya başlanması çok kötüydü.

Böyle duruşmalarda normal verilmesi gereken dilekçelerin yanı sıra bu duruşmayı diğer adli vakalardan ayıran çok önemli noktaları bir bir açıklamak ve duruşmaların da buradan ilerlemesini savunmak gerekiyordu. Tarihe geçecek duruşmalarda, söylenen her sözün de değeri vardır.

Bu değerlendirmelerin yapılamamış olmasını, sanık vekillerinin Gezi direnişini tamamen haksız bir gösteri olarak adlandırarak, polislerin yaptıklarını meşrulaştıran savunmaları izledi. On milyon insanın katıldığı bir direniş ve bunun meşruluğu mahkeme salonlarında da net bir şekilde savunulmalıydı...

Davaya yönelik sahipleniş, devleti fazlasıyla korkutmuştu. Mahkemeye ülkenin dört bir yanında kitlenin akacağı biliniyordu. Dahası, Eskişehir halkının Ali İsmail'i sahiplenışı de devleti tedirgin ediyordu. Eskişehir'de her hafta adalet yürüyüşleri, adalet nöbetleri gerçekleştirilmiş, binlerce sticker, binlerce afiş yapılmış ve Eskişehir'deki avukatların ısrarlı talepleriyle dava açılmak zorunda kalmıştı. Bu korkuyla, katılımı düşürmeyi hedefleyerek ve “daha güvenli” gerekçesinin arkasına saklanarak, dava Kayseri'ye nakledilmişti.

“Güvenli” denilen mahkemede ise, girişte aramalardan geçerek salona girilmesine rağmen arka taraflarda silahlı birinin olduğu söylendi ve olaylar çıktı. O kişi aniden dışarı kaçırıldı ve sonra getirildiğinde de silahı yoktu. Alınan ifadesinde, son tekme atan tutuklu polis Mevlüt Saldoğan'ın yakın akrabası uzman çavuş olduğu anlaşıldı. Bütün bu “güvenlik” safsatalarının tamamen davayı kaçırmak ve katilleri korumak olduğu, ilk duruşmada kanıtlanmış oldu.

Öğle arasından sonra ifadelere başlandı, önce polislerin sonra da sivillerin ifa-

deleri alındı. Bu ifadelerin ilkinde, Terörle Mücadele şubesinde polis memuru olan tutuksuz Şaban Gökpunar'ın, herkesin elinde jop olduğunu söylerken,

“Ali İsmail diye tabir edilen şahıs” ifadesi herkesin tepkisini çekti. Gökpunar, Ali İsmail'in dövüldüğü sokakta olmadığını, kamera kayıtlarından da görüleceğini söyledi. Emel Ana itiraz etti: “Tabir edilen şahıs değil, Ali İsmail Korkmaz”... Şaban Gökpunar, o sokakta 20 kişilik TEM polisinin başında duran Baş polisti, amirlerinden aldığı talimatları uygulayan kişi olmasına rağmen tutuksuz yargılanıyordu ve yalanlarına devam ediyordu...

Sabah duruşmada psikolojik üstünlük bizim tarafımızda olmasına rağmen, öğleden sonra bu etki kaybedildi. Her konuşmak isteyen susturulmaya çalışıldı, öyle ki, aile bile bir şey diyemez durumdaydı. Ailenin çıkışları bile, ailenin arkasında bulunan, dava komitesindeki avukat tarafından engellenmeye çalışıldı. Komitedeki avukatlar, davanın gidişatında belirleyici oldular. Bu durum ifadeler ve çapraz sorguda aleyhimize sonuç doğurdu. Oysa sanıklar, psikolojik baskıyla doğruyu söylemek zorunda kalabilir, yalanlarını o kadar insanın içinde ve ailenin gözü önünde sürdüremeyebilirlerdi. Bu durum sağlanamadı.

Ifadelerin devamında tutuklu polis Mevlüt Saldoğan, “Benim müdahale ettiğim şahsın Ali İsmail olduğunu kesinlikle kabul etmiyorum” diyerek ağız birliğinde bulundu. Bunun dışında o son vurduğu öldürücü tekmeleri “ayağımla dürttüm” olarak ifade etti. Tekmesinin sebebini ise, Ali İsmail'in dövüldükten sonra yerdeyken kendisine “küfür etmesi” ile yaptığını anlatırken, “erkekliğe yakışmaz küfür etmek” diyebildi. Ali İsmail'in abisi sinirlenip “senin yaptığın mı erkekliğe sığar, 19 yaşındaki gencin kafasına tekme atmak mı erkekliğe sığar” dedi.

Türkiye'de o kadar şiddette alışmış bir halk olduk ki, devletin yaptığı şiddetin “işkence” olduğunu kabul etmekte zorlanıyoruz. Halbuki AİHM kararlarında ve Avrupa'daki diğer ülkelerin kararlarında bu durum “işkence” olarak geçiyor. Türkiye'de hala polisin görevini “biraz sert” yapması olarak algılanıyor. Engin Çeber'in de önce gözaltındayken işkence gördüğü ardından hapishanede işkencesinin devam ettiği ve öldürüldüğü görüntülerle de kanıtlanmıştı. Bu sayede işkenceyi yapanlar ve buna izin verenler işkence suçundan cezalandırıldılar. Yargıtay'ın da kararı onama-

ALİ İSMAİL KORKMAZ
Bir yaz karanlığıdır
Özgürlüğe taşınacak aranırken güneş
Zebani silsilesi önde engel
Arkada sopalı kalles
Devlet, gaz, boyalı su, mermi
 * * *
İsyana bir çığlıktı
“Bu daha başlangıç, mücadeleye devam
Taksim sokakları dar
Milyonlar Hataş, Adana, Eskişehir, Ankara'da
Sekiz karanfil güzelliğinde
Sevdalıydı genç yürekler düşsel inançta
 * * *
Pusulu yollar aşıldı
Ölüm küçüldü
Düştü toprağa bir yoldaş yürek
Gülen gözlerle Eskişehir'de
Avuç avuç su serpildi okyanus mavisi
Kuşlardır habercisi
Ben ALİ İSMAİL KORKMAZ'ım,
öldürmekle bitmezim.

sıyla emsal niteliğinde bir karara ulaşıldı. Elimizde emsal kararların da olduğu bir durumda Ali İsmail'in davasında neden işkenceden söz edilmediğini anlamak çok güç... Öyle ki, Ali İsmail'in darp edilişi yalnızca bir kez değil, toplamda aynı sokakta dört kez oluyor. İkinci dövülmesinin üzerine yerde oturur vaziyetteyken dövülmesi bir işkencedir. Tutuklu polis Mevlüt Saldoğan'ın tekrar kafasına çok şiddetli tekmeler atması apaçık işkencedir.

Ali İsmail'in avukatlarının çapraz sorguda "AKP'nin polisi misiniz" demesi üzerine Mevlüt Saldoğan "hayır, Türkiye Cumhuriyeti'nin polisiyim" diyerek gerçeği ortaya çıkarmıştır. Sistem içi mücadele edenlerin her zamanki "devlet"i ve devletin organlarını yanlış algılamalarının sonucundaydı sorulan soru... Hükümetler değişse de sistem değişmedikçe, baki kalan şey devletin organlarıdır ve bu organlar (yargı-kolluk-parlamento gibi) hükümetlerle birlikte yok olmazlar. Bugüne kadar kolluk güçlerinin bir çok cinayet ve katliam yapmalarına rağmen yargılanmamaları, ya da kitlelerden gelen baskı üzerine göstermelik yargılamalarla, en az cezayla geçiştirilmesi, bunun en net kanıtıdır. Mevlüt Saldoğan'ın "devletin polisiyim" demesi doğrudur, başka bir hükümet geldiğinde de işkence yapacaktır... Bunu atlamak, böyle yanlış sorular

sormak, tam da doğru cevabın verilmesine yol açar...

Duruşmanın devamında ifadeler sürerken polislerin avukatı susma hakkını kullanmasını isteyerek yönlendirmede bulundu. Öyle korkuyorlar ki, gerçeğin ortaya çıkmasından, ezberlenmiş ifadelerinin ters düz olmasından...

Israrla "o dövülen kişi Ali İsmail değil" diyorlar. O gün her şeyi "hatırlamıyor"lar, ama tek hatırladıkları dövüldükleri kişinin Ali İsmail olmadığı... Öyle ki, tutuksuz polis Yalçın Akbulut, orada olanları göstermesi istendiğinde "o Ali İsmail değil ki göstermem" diyerek cevap veriyor, tüm ilerlemeleri buradan oluyordu...

Savcının Yalçın Akbulut hakkında tutuklama istemi olmasına rağmen, Ali İsmail'in avukatlarının tek tek sebeplerini açıklayarak tutuksuz olan polislerin de tutuklanmasını talep etmemesi çok kötüydü. Benzer şekilde katillerin avukatlarının 11 saat boyunca konuşmadan oturup, söz sırası kendilerine geldiğinde yazılı olarak çok net şekilde savunmalarını okumaları ve taleplerini sıralamaları karşısında, Ali İsmail'in avukatlarının sözlü olarak yalnızca telefon kayıtlarını ve kasten öldürmeden ek savunma istemiş olmaları çok yetersizdi. Dinleyen herkes çok net bir duruş, hazırlanılarak gelinen yazılı taleplerin olacağını bekliyordu... Duruşma sırasında birçok durumda avukatların çekingen ve hep sessiz sedasız bir duruşma salonu istemeleri tepkiyle karşılandı...

İfadelerden sonra diğer polislerden de tutuklamaların olması gerektiği herkesçe istenen bir talepken, tutuklu olanların tutukluluğunun devamına karar verilmesi, bizleri sevindirmemeli. İlk duruşmada elimizde olanı kaybetmek değil, her şey ortadayken daha fazlasını istemek durumunda olmalıyız. Bu hattı izlemediğimiz sürece, ileride tahliyeler çıktıkça şaşkırmamalıyız...

Eskişehir ve Ankara'da önceki aylarda dinlenilmek istenip avukatların yasalara aykırıdır savunusuyla Kayseri mahkemesine görüş sormaya karar veren mahkemelerin durumu da 3 Şubat'ta netleşmiş oldu. Olayın birebir tanıkları ve sanık olması gereken, fakat tanık olan, o sokakta diğer direnişçileri dövdüğü için Ali İsmail'i dövmeyen polis Selçuk Bal'ın da Kayseri'de dinlenmesine karar verildi. Katillerden sonra ifade verecek olmaları da bir artı olarak hanemize işlenmiş oldu...

Savcının Yalçın Akbulut'a ilişkin tutuklanma talebi reddedildi, tutuklu sanıkların ise tutukluluğunun devamına karar verildi... Kayseri mahkemesi ikinci duruşmayı 12 Mayıs'a erteledi.

Bundan sonra, tanıkların dinlenmesiyle birlikte duruşmada görüntüler de izlenecek ve söylemiş oldukları yalanlar tek tek ortaya çıkacaktır. Fakat unutulmaması gereken, bu dava sıradan bir adli vaka değil, siyasi bir davadır. Davanın siyasi olmasıyla birlikte ailenin yanı sıra herkesin bu davada söyleyecek bir sözü olmalı, duruşmada Ali İsmail'in neden o mücadelenin içerisinde olduğu, neden o gün sokağa çıktığı ve neler istediği tek tek anlatılmalıdır...

Devletin katilleri koruduğu ilk değildir, elimizde yüzlerce örneği bulunan bir konuda çok daha hassas çok daha düşünceli davranmalıyız. Her şeye rağmen, duruşmanın ilki bitmiş olsa da bilinmesi gereken bu halkın davayı takip ettiği ve katillerden hesap sormak istediğidir... Ne olursa olsun, katiller ne kadar yalanlar söylerse söylesin, artık halk onları yargılayacaktır. Tüm Gezi şehitlerinin, organ kaybı olanların, yaralananların ve bu mücadeleye omuz verenlerin unutmayacağı bir isimdir, Ali İsmail KORKMAZ...

Haziran şehitlerinin duruşmaları sürüyor

Ali İsmail Korkmaz'ın katillerinin yargılandığı dava Eskişehir'den Kayseri'ye kaçırılmıştı. Ancak binlerce kişi Kayseri Adliyesi'ne gelerek katillerin yargılanmasını istedi. "Güvenlik" gerekçesiyle devlet, Kayseri'ye giriş çıkışları ablukaya alırken, şehre giren tüm araçları aramadan geçirdi, gelenleri GBT'ye tabi tuttu.

Devletin tüm tehditlerine rağmen İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Hatay, Mersin ve diğer illerden 5 binin üzerinde kitle, Kayseri Adliyesi'nin önünde toplandı. Sabahın erken saatlerinde Kayseri'ye inen ve aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu kurumlar, kortejler oluşturarak adliyeye yürüdü. Adliye önündeki polis arama noktaları da kitle tarafından dağıtılarak etkisiz hale getirildi. Adliye önüne getirilen ses aracından kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Gece saat 12'ye kadar süren mahkeme boyunca sloganlar atıldı, marşlar söylendi ve halaylar çekildi. Mahkemeden gelen haberlerle birlikte sık sık polis bariyerine yüklenildi.

Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Ali İsmail Korkmaz'ı ve ailesini 300'ü aşkın avukat savundu. Katiller ise kendilerini kurtarmak için birbirleri hakkında suçlamalarda bulundular. Katil Polis Mevlüt Saldoğan'ın uzman çavuş olan avukatı, mahkeme salonuna silahıyla girdi. Aileyi ve avukatları korkutmayı amaçladılar. Mahkemede katil polis Saldoğan, Ali İsmail Korkmaz'ın önünden geçtiğini ve sadece ayağıyla dürttüğünü belirtirken, sivil faşistler ise polislerin kendilerine emirler verdiğini ve o gün birçok kişiyi dövdüklerini itiraf ettiler. Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz sanıkların ifadelerine sert tepkiler gösterdi.

Savcı, katil polis Yalçın Akbulut'un tutuklanmasını talep etti. Ancak heyet bunu kabul etmeyerek diğer katillerin tutukluluğunun devamına karar verdi. Mahkeme 12 Mayıs tarihine ertelendi. Mahkemenin sonuçlanmasının ardından

Ali İsmail Korkmaz'ın annesi ve babası, avukatları konuşmalar yaptılar. İkinci duruşmaya daha güçlü bir katılım çağrısı yapıldıktan sonra kitle kentten ayrıldı.

Ali İsmail Korkmaz'ın ailesi Taksim'de

Fenerbahçe taraftarlarının daveti üzerine İstanbul'a gelen Korkmaz ailesi, 15 Şubat'ta Gezi Parkı'nı gezmek istedi. Korkmaz ailesini karşılamak için Gezi Parkı'nın girişinde toplananlara polis kalkanlarla saldırdı. Proleter Devrimci Duruş okurlarının da içinde bulunduğu kitle, "Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Her yer Taksim her yer direniş" sloganlarını attı. Parkı çevik kuvvet ve sivil polislerle kapatan devlet, Korkmaz ailesinin parka girmesine engel olamadı. Korkmaz ailesi parkta 15 dakikalık bir gezi yaptı. Parkın içinde polisler aileyi gözaltı tehdidiyle korkutmaya çalıştı. Parktan çıkan aileyle birlikte Taksim Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi, sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Burada Ali İsmail'in annesi ve abisi birer konuşma yaptılar.

Korkmaz ailesi 16 Şubat'ta da Kadıköy'de gerçekleşen Fenerbahçe taraftarlarının yürüyüşüne katıldı. Akşam ise stada giden aileyi, taraftarlar Ali İsmail Korkmaz marşını söyleyerek ve "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla karşıladı. Maçın bitiminin ardından taraftarlar yarım saat stadı terk etmedi ve sloganlarla Ali İsmail Korkmaz'ı sahiplendi.

Demirci Kawa'nın yaktığı isyan ateşidir Newroz...

İSYAN ATEŞİNİ KÖRÜKLE! ZULMÜ RÜZGARA SAVUR!

21 Mart, gece ile gündüzün aynı saatlerde eşleştiği gündür. Doğanın yeniden uyanışı, baharın müjdesidir. O yüzden de Ortadoğu halkları, bu günü "yeni gün" "New-roz" olarak adlandırmış ve çeşitli retoriklerle karşılamışlardır.

Doğasal uyanışın yanı sıra, toplumsal uyanışla da birleştiren mitolojik öyküler eklenmiştir sonra. Bunların içinde en çok bilineni, Demirci Kawa'dır.

Efsaneye göre bir dağın başında zalim Dehak yaşamaktadır ve halkın beynini başındaki yaralara sürerek hayatta kalabilmektedir. Halk çaresiz bir şekilde Dehak'a sürekli kurban sunmak zorundadır. Buna isyan eden Demirci Kawa, Dehak'la savaşımaya karar verir. Ve Dehak'ı yenmeyi başardığında, dağda büyük bir ateş yakacağını söyler. Hazırlığını yapar, dağa çıkar. Günler sonra dağın başından büyük bir ateş görülür. Kawa, zalim Dehak'ı yenmeyi başarmıştır. Halk bayram eder. Tarih 21 Mart'tır.

Kawa "demirci"dir

Gerek doğasal, gerekse toplumsal gelişme ve hikayeler, 21 Mart'ı, direnişle, yenilenmeyle, isyanla özdeşleştirmiştir. En önemli simgesi de ateştir. Ateş, insanlığın ilk çağlarından itibaren özgürlüğün simgesi olmuştur. Güçtür ateş, tutkudur, hepsinden önemlisi, niteliksel bir dönüşümün ifadesidir. Prometheus'un tanrılardan çaldığı günden bu yana ezilen halkların sevinç ve kurtuluş simgesi olmuştur ateş...

Demirci Kawa'nın yaktığı ateş de böyledir. O, zalimlere başkaldırının ve onları alaşağı etmenin sembolüdür. Kawa, Kürt ulusundandır, ama Demirci Kawa olarak ünlenmiştir. Ulusal değil, sınıfsal kimliğidir öne çıkan. Kürt Kawa'nın değil, Demirci Kawa'nın hikayesidir anlatılan. Kawa'nın üretimdeki yeri, ulusal kökeninden daha önemli, daha belirleyicidir çünkü.

Dehak zalimdir, kıyııcıdır, emekçi kitlelere düşmandır. Zalime karşı başkaldırmak, bunun öncülüğünü yapmak ise, herhangi bir emekçiye değil, bir demirciye düşmüştür. Diğer ezilenlere önderlik etme misyonu onundur.

Ulusal ve sosyal kurtuluş için tek yol devrim!

Kürt ulusal hareketi de, Kürt yoksul köylülüğün mücadelesiyle bugünlere gelmiştir. Sonrasında Kürt burjuvalarının etkisine rağmen,

men, hareketin tabanı yine Kürt işçi ve emekçileridir. Çünkü halen baskı gören, katledilen, yoksulluğun pençesinde yaşam savaşı veren, Kürt köylüsü ve emekçileridir. Tüm barış politikalarına rağmen, en son Roboski'de yaşandığı gibi, devletin açık vahşetine-katliamına maruz kalan yine onlardır. Ve Kürt halkının gerçek kurtuluşu, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle, devrim ve sosyalizmle mümkün olacaktır. Özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi, bir devrim sorunudur çünkü.

Bir süredir Türkiye çok ciddi bir rejim krizi içinde. Devletin tüm kurumları kendi içinde çatırdamış durumda. Hiç kuşkusuz bunda başta Haziran direnişi olmak üzere kitlelerin artan eylemlerinin önemli bir etkisi var. Keza Kürt halkının, onca baskı ve şiddetle, teslimiyetçi politikalara rağmen bitmek bilmeyen mücadelesinin, sönmeyen özgürlük tutkusunun da... Rojava'da elde edilen başarının, Türkiye Kürdistanı'nda yarattığı moral üstünlüğü, buna eklemek gerekiyor.

Bu yıl Newroz ateşini, devletin krizini daha da derinleştirmek, özgürlük alanlarını genişletmek için daha da harlamak gerekir. Kürt, Türk bu coğrafyada yaşayan bütün ulusal topluluklardan işçi ve emekçinin ortak mücadelesini yükselterek, egemenlerin "böl yönet" politikasını yüzlerine çarpmak gerekir.

Haziran'da olduğu gibi ulusal, mezhepsel, cinsel ayrımların üstünde bir halk isyanına dönüştürmek gerekir.

Çünkü Newroz isyandır, zulme başkaldırıdır. O halde, Newroz ateşini körükleyelim, zulmü rüzgarlara savuralım!

NEWROZ

Demirci Kawa derlerdi adına
Medyahlı yiğitler başıydı dağlarda
Tek tek yanan ateşleri
Birleştirip Ninowa'ya kaydırmakta
Zalim Dehak'sa oturmuş yatağında
Başındaki yaralara
Tabaktan gencecik beyinler çalmakta
Bütün çileler tek bir söz içindir
Demiri dövmek tavında gerektir
Tam da karlar erirken yürüdüler
İncecik derelerce süzülüp nehirleştiler
Kabarıp taştilar
Köpürüp derinleştiler
Ninowa surlarında denizlere girdiler
O gün dağlardan ateşlerle inen Medler
Ninowa artık yoktur dediler
Sevinç gözyaşlarını koyup taslara
Yudum yudum şarap diye içtiler
Demirci Kawa tanrısal Dehak tahtında
Elinde balyoz
İner kalkar beyin sürülen yaralı başa
Medya'dan yükselen havarlar adına
Babil'de çekilen ahlara adına
Bir daha, bir daha
İskit gözünden süzülen yaşlar adına
Elam kilerinden çalışan aşklar adına
Bir daha, bir daha...
Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninowa'dan
Zulmün karanlıklarını yırtan ateş
Yükselen yalımlarla dillendi özgürlük
Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına
Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan
Ateşin çevresinde halaylar kuruldu
Sevinçler süzüldü geçmiş havarlardan
O büyük günün adına
'Newroz' denildi

Adnan Yücel

“Ezilenlerin en ezileni”, ücretli kölelik düzenin iki kere sömürüleni... Evde, işyerinde, sokakta, üzerine kat kat duvarlar örülen kadınlar!

Yaşamın yarısını, acıların tümünü tutan elleriniz, ağla-maktan direnmeye geçen gözleriniz, kölelikten özgürlüğe uzanan adımlarınızla, kavganın da yarısını üstleniyorsu-nuz!

8 Mart sizin gününüz! Dişe diş bir kavga ile elde ettiği-niz büyük gün! Öncü komünist kadınların tüm dünya kadınlarına attettikleri kavga günü!

8 Mart’ı, 8 Mart yapan; işçi-emekçi kadının büyük direnişi, bu uğurda verdiği şehitlerdir. 8 Mart, emekçi kadının kölelikten özgürlüğe doğru attığı büyük adımdır. O yüzden de her 8 Mart, emekçi kadının mücadelesini daha da yükselttiği, özgürlüğe giden yolda adımlarını büyüttüğü bir gün olmalıdır!

Bu günü “işçi-emekçi” karakterinden koparıp “kadınlar günü” adı altında burjuva kadınla bir araya getirenler, sınıf işbirlikçileridir. Kadının düşmanı olarak erkeği gösterenler, kadın sömürsünün altında yatan asıl gerçeği gizlemeye çalış-anlardır. Amaçları; kadının bu sömürü ve soygun düzenine erkek işçi ve emekçilerle birlikte başkaldırısını önlemektir. Çünkü onların en büyük korkusu, kadınıyla erkeğiyle işçi ve emekçilerin, kapitalizme karşı ayaklanmaları, bu sömürücü ve zorba düzenini başlarına yıkmalarıdır.

Neden 8 Mart Neden “Emekçi Kadın”?

Bugün artık giderek artan sayıda kesim, 8 Mart’ı “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlamaktadır. Öyle ki, devrimci yapılar ve reformist partiler arasında bile, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” diyenlerin sayısı giderek azalmaktadır. Ve burada sorun salt “emekçi” kelime-sinden ibaret bir sorun değildir. Kadının özgürleşme mücadelesine bakışla, kadını toplumsal olarak konumlandırmayla ilgili bir farklılaş-ma sözkonusudur.

8 Mart, kadının ezilmesinin nedeni olan kapitalizme karşı bir kavga çağrısı olarak mı kutlanacaktır; yoksa, renkli ve çalgılı bir kar-naval havasında, içi boşaltılmış göstermelik mesajlar eşliğinde, adeta bir “kadınlar matinesi” ya da “anneler günü” formunda mı? Kadının yüzyıllardır biriktirdiği öfke, doğrudan bu çürümüş sömürücü ve zorba düzene karşı, devrim ve sosyalizme mi aktılacaktır; yoksa düzen-içi çözümlere, sandığa, şu ya da bu düzen partisinin yelkenini şişirmeye mi? Fark bu kadar açık, kesin ve derindir. Sadece “kadın”-a-kadın sorununa bakışın değil, sınıflar mücadelesini ele alı-şın da somut bir ifadesidir.

Sınıf mücadelesinin genel yükselişi dışında, ne genel olarak kadın sorununun çözümü, ne de emekçi kadına dönük her türden saldırı-nın püskürtülmesi mümkün değildir. 8 Mart’ın dünya devrim hare-ketine kazandırılması süreci bile, bunun somut kanıtıdır.

1857’li yılların ‘vaatler ülkesi’ Amerika’da, Newyork kentinde, sömürünün had safhası yaşanır. Çoğu kadın 40 bin dokuma işçisinin elleri, ağır çalışma koşullarından dolayı şaltelere uzanır. Günde kimi zaman 16 saate varan sürelerde çalışıp düşük ücret almalarına karşı başlayan bir direniştir bu. Amerikan burjuvazisiyle dişe diş bir kavga başlar. Grevin yaygınlaşacağından korkan işveren, grevcileri fabrikaya hapseder. Ardından “şüpheli” bir nedenle çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verir. Günlerden 8 Mart’tır...

Göğün yarısı oluşturanlar, kavganın da yarısını omuzluyor!

**Kapitalizmde kadın
ucuz işgücüdür**

Kadının özgür olduğu tek düzen, ilkel komünal toplumdur. Sınıflı top-lumla birlikte kadın “ikinci sınıf” olmuş, “ezilenlerin ezileni” haline gelmiştir. Kapitalizm, kadın emeğini üretime sokarak evin dışına çıkar-mışsa da, hem işte hem evde çifte sömürüyü daha da katmerlendirmiştir.

Kadınlar genelde eğitimsiz ve vasıfsız oldukları için çoğu kez kısa süreli, mevsimlik işçi olarak çalıştırı-lırlar ve aynı işi yaptıkları halde erkeklerden daha düşük ücret alırlar.

Bu alev, mücadeleyi yükseltir. İşgününün kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Manhatttan iplik işçisi kadınların yaptığı greve polis acımasızca saldırır. 140 emekçi kadın öldürülür, yüzlercesi tutukla-nır. Günlerden yine 8 Mart’tır...

1910 yılında Kopenhag’ta toplanan Sosyalist Kadınların İkinci Konferansı’nda Clara Zetkin’in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilir.

Bu kısa tarihçe; 8 Mart’ın doğuşu ve tüm dünyaya mal edilişi, onun sınıflarüstü olmadığını gör-meye yeter. 8 Mart işçi-emekçi kadınların mücadelesiyle ortaya çıkmış, onların öncüsü komünist kadınların çağrısıyla enternasyona-list bir gün halini almıştır.

Bolivyalı bir madenci eşi Domitila Barrio’nun Birleşmiş Milletler’de çoğunluğu burjuva çevrelerden gelenlerle dolu bir top-lantıda, bir burjuva kadına verdiği yanıt, bu gerçeği bir kez daha teyit etmektedir. Madencilerin direnişine katılmış ve o direnişte çocuğunu yitirmiş Domitila, bir ders niteliğindeki konuşmasında şun-ları söyler:

“Senyora, sizi bir haftadır tanıyorum. Her sabah başka bir elbise ile geliyorsunuz, oysa ben hergün aynı elbiseyi giyiyorum. Zarif bir güzel-lik salonunda geçirecek zamanı ve harcayacak parası olan biri gibi, hergün saçlarınız yapılmış ve yüzünüz makyajlı geldiniz, ben bunları yapamıyorum. Her öğleden sonra bu binanın kapısında sizi eve götür-mek için bekleyen şoförünüzü ve arabanızı görüyorum; elbette beni hiç kimse beklemiyor. Eminim gerçekten zarif bir eviniz ve komşularınız vardır, değil mi? Oysa biz madenci karıları bize lojman olarak verilen küçük evlerde oturuyoruz ve kocalarımız öldüğü, hastalandığı ya da işten atıldığı zaman evi 90 gün içinde terketmek zorundayız. Sonra kalacak hiçbir yerimiz yok. Şimdi senyora, söyleyin bana: Sizin duru-munuzla benimki arasında hiç benzerlik var mı? Siz ve ben eşit değil-ken, siz ve ben bu kadar farklıyken, ikimiz arasındaki hangi eşitlikten konuşacağız?”

Sigortasız-sendikasız çalışma oranı da oldukça yüksektir. Kriz dönem-lerinde ise kapı önüne ilk koyulan-lar, yine kadın işçiler olur.

Kadınların çok önemli bir kısmı, hala evinin içinde tutsaktır. Üretim-den kopartılmış bir şekilde ev işle-rine mahkumdur. Bunların evde çalışmasının hiçbir değeri yoktur ve bu yüzden emekleri karşılıksız-dır. Oysa eşini-çocuklarını besleyip yeniden işe gönderen, artı-değer üretmesini sağlayan, bu göze görülmeyen kadın emegidir.

Burjuvazi, emperyalist-kapitalist sistemi saran krizin faturası yine işçi ve emekçilere, özelde ise kadın emekçilere kesmeye çalışmaktadır. Buna izin vermemek gerekir. Krizin faturasını burjuvaziye ödetmek için kadın işçi ve emekçiler, hak gaspı-na, işsizliğe ve yoksulluğa karşı daha fazla müca-deleyi yükseltmeli, erkek işçilerle omuz omuza, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin üzerine yürümeli-dir!

Kadının kurtuluşu sosyalizmedir!

Kadının cins olarak aşağılanması ve köleleştirilme-si, sınıflı toplumlarla başlamıştır. Bu kölelikten kurtulu-şu da, sınıflı toplumun yıkılmasıyla olacaktır. Bunun da yolu, devrim ve sosyalizmden geçmektedir.

Dünyadaki ilk sosyalist devrim olan Ekim devrimi,

kadının kurtuluşunun da somut göstergesidir. En geniş kadın hakları, sosyalist Sovyetler Birliği’nde yaşama geçmiştir. Öyle ki, ilk yazılı yasasını, kadı-na ve aileye ilişkin çıkarmıştır. Bu yasa, kadın-erkek eşitsizliğini hukuken ortadan kaldırır.

Boşanma kolaylaştırılır, gönüllü birlikteliğe

dayanmayan her bağ, köleleşti-

rici ve baskıcı sayılır. Eşler,

birbiriyle eşit hale getirile-

rek, evlilik rejimi, mal var-

lıklarının ayrılığına dayalı

kılınır. Çocuklar, ister

evlilik içi, ister evlilik dışı

olsun eşit haklara kavuş-

turulur.

Çalışan kadınlar

doğum öncesi ve sonrası

16’şar hafta süreyle izinlidir

ve ücreti kesintisiz ödenmektedir. Kadını alıklaştı-

ran ev işleri toplumsallaştırılır. Merkezi çamaşır-

haneler, komünal mutfaklar, kreşler, anaokulları, çocuklar için yaz kampları kurulur.

Sosyalist devlet, kadının kurtuluşu konusunda gösterdiği olağanüstü çabanın karşılığını kültürel ve eğitsel açıdan donatılmış bir toplum olarak alır. Kadınlar, devrim öncesi tüm işçi sınıfının yüzde 24’ünü oluştururken, bu rakam 1930’da yüzde 33’e çıkar. İşçi üniversiteleri açılır ve buna devam eden kadın sayısı on yıl içinde yüzde 16’dan yüzde 30’a yükselir. Bilim ve tekniğin tüm dallarında öğretim gören kadın sayısında büyük artış olur. Örneğin 1932 yılında tıp fakül-telerinde öğrenim gören kadınlar, tüm öğrencilerin yüzde 68’ini oluşturur. 1940 yılında 12 kadın Sovyet Bilimler Akademisi’nde araştırmacı olarak çalışmaktadır. Hükümet ve parti çalışmaları-nın yönetici mevkilerinin yüzde 28’inde kadınlar bulunmaktadır. Çeşitli cumhuriyetlerdeki birçok kurumda, seçimle işbaşına geline yerlerde 500 bin civarında kadın görev almıştır.

Bu değişiklikler sadece rakamsal bir değişiklik değildir. Bunlar aynı zamanda koyu bir gericiğin yıkılması anlamına gelmektedir.

Emekçi kadınlar!

8 Mart’tan bugüne yüzyılı aşkın sürede yaşanan deneyimler göstermiştir ki, kadının kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşuna bağlıdır. Kadınların eşitlik ve özgürlük talepleri, burjuvazi tara-fından istismar edilmiş ve kapitalist sistem kadın üzerindeki baskıları arttırmaktan öte birşey yapmamıştır. Emekçi kadınlar, ancak sınıf kardeşleriyle birlikte omuz omuza verdiği zaman, kazanımlar elde edebilmişlerdir. Eşitlik ve özgürlüğe, ancak kavga alanlarında, grev çadırlarında, direniş yerlerinde ulaşabil-miştir.

Uzağa gitmeye gerek yok! İşte Tekel direnişi, işte Haziran ayaklanması... Sömürücü ve zorbalara karşı birlikte meydanlara çıkılmış, faşist sürülerin üzerlerine birlikte yürünmüş, birlikte çatışılmış, barikat başlarında nöbet tutulmuş, aynı çadırlarda, aynı göğün altında yatılmıştır. Anne olarak, eş olarak, kardeş ve yoldaş olarak, mücadelenin içinde, hatta önünde olmuşlardır.

Kavgada eşitlik, her alanda eşitliği zorunlu kılar. Eşitlik üze-rine çene çalmayı, erkeklerle kavga etmeyi, mızırmı muhalefeti, bırakalım feministler yapıp dursunlar! Biz devrimci kadınlar, işçi ve emekçi kadınlar, onu mücadele içinde, kendi gücü-müzle elde ediyoruz ve edeceğiz! Çünkü biliyoruz ki, kadının kurtuluşu da tıpkı işçi sınıfı gibi kendi eseri ola-caktır. Onun için de sınıf kardeşlerimizle, yoldaşları-mızla omuz omuza vererek, bu çürümüş, köhnemiş düzene karşı savaştık, savaşıyoruz!

Kadının cins olarak ezilmesi sınıflı toplumla başlamışsa, kur-tuluşu da sınıflı toplumun son bulmasıyla sağlanacaktır! Sosyalizm, kadını nihai kurtu-luşa götüren yolu açtı. Onun kazanımlarını daha ileri götür-mek, ilk başta biz işçi-emekçi kadının görevidir. Çünkü cins ola-rak kadının ezilişliğini tümünden ortadan kaldırmak, insanın insa-na kulluğunu, her tür sömürü ve ayrımcılığı ortadan kaldırmakla mümkün ola-caktır.

Ukrayna'da hükümet darbesi

Ukrayna'da Kasım ayında başlayan eylemler, Şubat ayının 21'inde hükümetin devrilmesi ile yeni bir evreye girdi. AB ve ABD destekli, faşist önderliğe sahip muhalefetin eylemcileri, Başkanlık Sarayı'nı işgal ettiler. Devlet Başkanı Yanukoviç başkenti terketti, eski başbakan Yulia Timoşenko hapisten çıkarılarak başkente getirildi. Şimdi Ukrayna'da iç savaş ve bölünme tartışmaları başlamış durumda.

Kitle hareketi değil, hükümet darbesi

Ukrayna'da benzer bir hükümet darbesi, 2004 yılında gerçekleşmişti. Doğrudan ABD tarafından organize edilen ve AB tarafından desteklenen 2004 darbesi, Rusya yanlısı hükümeti devirmiş ve ABD-AB işbirlikçisi bir yönetimin başa gelmesine neden olmuştu.

Ancak bir taraftan Ukrayna'nın Rusya'ya ekonomik ve siyasi bağımlılığı, diğer taraftan bütün kapitalist devletlerin genel özelliği olan rüşvet ve yolsuzluk bataklığının yeni Amerikancı hükümeti de kuşatması, bu yönetimin uzun süreli olmasını engelledi. 2010 yılında Rusya'nın müdahalesiyle Ukrayna'da yeniden yönetim değişikliği gerçekleşti ve 2004 darbesini gerçekleştiren ekipte yer alan eski başbakan Timoşenko, yolsuzluk suçlamasıyla hapse atıldı.

Bugün başlayan hareket de yine Almanya'da ve ABD'de hazırlanıp servis edilmiş bir hükümet darbesi. Bunu bir "kitle hareketi" olarak göstermek için büyük bir çaba sarfediyorlar. Oysa Ukrayna'nın doğusunda ve güneyinde, bu eylemlere karşı bir tepki var; hatta eylemlere önderlik eden partilere karşı saldırılar gerçekleşiyor. Kiev ve batı eyaletlerde ise, eylemler etkili ama kitlesel değil. Dahası, işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi halkın eylemlere katıldığı yönünde somut bir veri de yok.

Eylemlerin kurgusunda da öncekiyle yöntemsel bir farklılık var. **2004 yılında "barışçıl" olmakla öne çıkartılan, günler boyunca "silahsız-eylemsiz" biçimde meydanda oturarak hükümet devirmekle övünen eylemciler, bugün çatışmalı, direnişli, eylemli biçimde harekete geçmiş durumdadır.** Ve 2004'te "barışçıl devrim"leri öven batılı emperyalistler, bugün keskin nişancıların ve silahlı milislerin gerçekleştirdiği provokasyonların arkasında duruyor, hükümeti "sağduyuya çağırma"ya devam ediyorlar.

Bunu da anlamak zor değil. 2000'lerin başında dünya genelinde emperyalistler "barışçıl" olmanın propandasını öne çıkarıyorlardı. Bugün ise, Arap ayaklanmalarının başladığı günden bu yana, "direniş" olgusu dünya genelinde sempati topluyor. Kitlelerin egemenlere karşı direnmesi, militan bir mücadele hattı tutması meşru görülüyor. Havada uçan molo-toflar, polise atılan taşlar, devasa sapan ve mancınıklar, polis karşısında militan bir duruş, devlet binalarının işgal edilmesi, polis barikatlarına yüklenilmesi, meydanın işgal edilip

burada bir yaşam örgütlenmesi gibi unsurlar, dünya kamuoyunda güçlü bir dayanışma duygusu oluşturuyor. **Dünya halkları genel olarak kendi egemen sınıflarının baskısı, sömürsü altında öylesine bunalmış durumda ki, bir halkın kendi devletine karşı direndiğini, mücadele ettiğini gördüğünde sahipleniyor.** Mücadele eden grubun taleplerinden bağımsız olarak, mücadeleciler yönü destek topluyor.

Ukrayna'da da Kasım ayından itibaren başlayan eylemler, başlangıçta böyle bir etki yarattı. Ancak tıpkı Suriye "muhalefeti" gibi, onun da gerçek yüzü hızlı biçimde ortaya çıktı. İlk günden itibaren, hareketin arkasında ABD-AB ittifakının olduğu konusundaki tespitlerimiz, her geçen gün daha net biçimde kendisini ortaya koydu.

Faşizmin zaferi

Hareketin önderliğini yapan kurumların içinde faşistlerin rolü oldukça önemli bir yer tutuyor. Eylemlerde Stepan Bandera'nın posterleri taşıyor. Stepan Bandera, Ukrayna tarihinin faşist yüzünü temsil eden bir isim. 1900'ün başında Ukrayna Milliyetçileri Örgütü'ne üye olan, Ekim Devrimi'ne ve Ukrayna'nın Sovyetler ile birleşmesine karşı mücadele eden, 1930'lardan itibaren Nazilerle işbirliği yaparak Sovyet karşıtı propaganda ve örgütlenme çalışması yürüten, işgal sırasında çoğu kadın ve çocuk 70 bin Polonyalı'yı, sayısız Yahudi'yi ve Kızılordu askerini katleden, savaş sonrasında ise sığındığı Almanya'da KGB tarafından ölümle cezalandırılan, alçak bir faşist.

2004'te Rusya yanlısı hükümette karşı gerçekleştirilen ABD darbesinin arkasından, Ukrayna'nın batısındaki kent-

lerde Stepan Bandera'nın heykelleri dikilmiş, AB'ci devlet başkanı Yuşçenko tarafından "Ukrayna kahramanı" nişanıyla ödüllendirilmiş, kitlelerin tepkisi üzerine bu nişan geri alınmıştı.

Bugün eylemlerde işte böyle halk düşmanı bir katilin resimleri taşıyor. Ama diğer taraftan, **Kiev başta olmak üzere 13 kentte Lenin'in heykellerini, Kızılordu askeri heykelini yıktılar. Zaten harekete önderlik eden partiler, faşist kimliklerini açıkça ortaya koyuyor, bununla övünüyorlar.**

Mesela eylemin ilerleyen günlerinde, karakolların basıldığı, eylemcilerin eline 1500 silahın geçtiği haberleri duyulmuştu. Sonrasında tüfekli keskin nişancılar, polisleri, gazetecileri, hükümet yanlılarını vurmaya başladı. Bu işleri örgütleyen **Sağ Sektör adlı faşist grup, eylemin silahlı gücünü temsil ediyor.** Asıl olarak futbol kulüplerinin holliganlarından oluşuyor ve Ukrayna burjuvazisinin bir kesiminden doğrudan destek alıyorlar.

Yanukoviç'in muhaliflerle "ateşkes" ilanını tanımayarak silahlı çatışmalara devam etme emrini veren de onlar olmuştu. Grubun lideri Dimitriy Yaroş, Başkanlık sarayının ele geçirilmesinin ardından "Devrimci Ulusal Muhafız"ın kurulduğunu duyurdu. Hedefleri, faşist militer gücü birleştirerek, gelecekteki polis ve istihbarat teşkilatının nüvesini oluşturmak.

Aslında Ukrayna parlamentosuna bakmak bile önemli bir fikir veriyor. **Svoboda (Özgürlük) adlı parti, parlamentoda sandalyesi bulunan yasal bir neonazi parti.** Lideri Oleg Tyagnibok uluslararası Yahudi düşmanları listesinin başlarında yer alıyor. Arkasındaki destek öylesine belirgin ki, eylemler sırasında Ukrayna'ya gelen batılı temsilcilerin hemen hepsiyle doğrudan görüşmeler yapıyor, ya da eylemler sırasında Münih'e giderek AB temsilcileriyle görüşüyor.

Yine parlamentoda yer alan Değişim Cephesi'nin lideri Andriy Parubiy, 1991'de Sovyetler'den ayrılır ayrılmaz, Nazilere atıfla Sosyal Nasyonalist Parti'yi kurmuş, faşist katil Bandera adına etkinlikler, futbol turnuvaları düzenleyerek adını duyurmuştu.

Bir de doğrudan ABD ve AB uşağı partiler sözkonusu. Anavatan Partisi'nin lideri ve görece daha liberal olan Arseniy Yatsenyuk, ABD'nin en çok önem verdiği, üzerinde durduğu isim. Udar'ın lideri Vitali Kličko, partisini 2010 yılında Alman Konrad-Adenauer Vakfı'nın yardımıyla kurdu ve Almanya ile sistemli bağını hep sürdürdü. Ortak Dava Partisi'nin lideri olan ve Ocak ayı sonunda Adalet Bakanlığı'nı işgal ederek adını duyuran Aleksandr Danilyuk ise, açıkça Sorosçu kimliğiyle tanınıyor. Zaten meydan işgali sırasında

bu partinin çadırlarının elit havası, bildirilerinin, amblemlerinin profesyonel görüntüsü, bu kimliği tamamlıyor.

İç savaş tehlikesi

ABD-AB ittifakı, içerideki faşist militer güçleri harekete geçirerek hükümeti devirmeyi başardılar. Hemen arkasından, ABD'nin yetiştirmesi Yatsenyuk başbakan ilan edildi ve kendi hegemonyalarını kurmaya giriştiler.

Ancak ortaya çıkan tablo, onların mutlak zaferini ilan etmeleri için erken. En başta, doğu ve güney eyaletleri yeni yönetime karşı tepkilerini ağıktan ifade ediyorlar. **Kırım gibi, Ukrayna'nın Karadeniz'e açılan en önemli mevzisi, Ukrayna'dan ayrılarak Rusya'ya katılmayı tartışıyor.** Rusya'nın donanmasını barındıran Kırım'ın bu tutumu, son derece önemli.

Ukrayna'nın batısında, tarihsel olarak batılı emperyalistlerin; doğuda ve güneyde ise, Rusya'nın (öncesine SB'nin) etkinliği oldu. Bu iki bölge, sadece emperyalist etkinlik alanı olarak değil, demografik yapıdan siyasi görüşe, dini inançtan ekonomik duruma kadar, pekçok konuda farklılıklar yaşıyorlar. Doğusu protestan, batısı katolik; doğusu Rus ağırlıklı batısı Ukraynalı; doğuda Rusça konuşuluyor, batıda Ukraynaca; doğusu devrim döneminde sosyalizm savaşçısı, batıda faşist eğilimli kentler fazla; doğu hem ağır sanayinin hem de tarımsal üretimin merkezi, batı daha yoksul... Neredeyse iki ayrı devletin biraraya gelmesi gibi görüntüsü olan Ukrayna, gerçekten de tarihinde önemli kesitlerde iki ayrı devlet olarak varolmuş.

Geniş kitleler için en önemli olan ise, kendi yaşam koşullarındaki kötüleşme, yoksullaşma. Emperyalist politikalar, onların yoksulluğundan destek buluyor. Mesela 2004'teki darbenin kitle desteğinin arkasında, 1991'deki bölünme sonrasında Rusya yanlısı yönetimin hızlı özelleştirmeleri ve yağmasının yarattığı tepkiler bulunuyordu. Bu tepkiler, ABD politikalarının kitlelerde yankı bulmasına yol açmıştı. Ancak yeni hükümetin yolsuzlukları da hızla ayyuka çıkınca, 2010'da yeniden Rus yanlısı

bir hükümet kurulmuştu. **Bugün özellikle batıdaki halk, AB ile imzalanacak anlaşma ve kurulacak ilişkilerin ekonomik refah getireceğine inandırılmış durumda.**

Ülkenin yüzde 60'ı ciddi bir yoksulluk içinde yaşıyor. Ekonomik yapı her geçen gün tahrip oluyor. Ülke tarımda ve sanayide gelişkin bir ülke iken, özelleştirmeler ve emperyalist yağma nedeniyle bu üstünlüğünü her geçen gün kaybediyor. Kendilerine daha iyi bir yaşam vaadedildiğinde, bundan etkilenmeleri ve hareketin peşine takılmaları da zor olmuyor. Ukrayna'daki bölünmeyi, bu tablo derinleştiriyor.

Ancak, ülke daha ilk günden ciddi bir ekonomik krizle karşı karşıya. Darbeden sonra kurulan hükümet, döviz kurunu dalgalanmaya bırakmak, ABD ve İMF'ye yardım çağırısı yapmak gibi adımlar atmaya başladı bile. Ukrayna'nın Rusya'ya bağımlı olduğu dönemde yaşadıkları ekonomik sıkıntıların artık biteceği propaganda ediliyor; oysa, İMF'ye ve ABD'ye bağımlı bütün ülke ekonomilerinde onyıllardır gördüğümüz dizginsiz yağma, özelleştirme ve işgücü sömürüsü, önümüzdeki dönemde Ukrayna'da da bütün pervasızlığıyla kendini gösterecektir.

Üstelik buna bir de, doğalgazda Rusya'ya bağımlı olmanın getirdiği sorunlar eklenecektir. **Rusya, geçmişte de doğalgaz fiyatını ve satış miktarını Ukrayna üzerinde "demoklesin kılıcı" gibi kullanıyordu; yeni hükümete karşı yaptırım olarak bu kartı daha etkili biçimde kullanmaya yönelecektir.** Ve bu konuda AB ve ABD'nin Ukrayna'ya sunabileceği bir alternatif de yok. Çünkü AB emperyalistleri de doğalgaz konusunda Rusya'ya bağımlı durumlar; AB ülkelerinde giden doğalgazın yüzde 80'i Rusya-Ukrayna hattı üzerinden Avrupa'ya ulaşıyor. Rusya bu hükümet darbelerinin "cezasını", Avrupa doğalgazı konusunda da verebilir.

ABD-Rusya hegemonya savaşı

Ukrayna, hem Rusya hem de ABD açısından vazgeçilmez önemde. Ukrayna'nın stratejik yapısı, her iki emperyalisti de, burada keskin bir savaş vermeye zorunlu kılıyor.

ABD emperyalizmi, Ekim Devrimi'nden bu yana kendisi için bir tehdit olarak gördüğü, II. Emperyalist savaş döneminde açıkça rakibine dönüşen Rusya'yı kuşatmak ve etkisizleştirmek istiyor. Sovyetler'in dağılmasının ardından, eski "Doğu Bloku" ülkelerinin bir kısmını NATO'ya alarak bu kuşatmayı başlatmıştı. **1999 yılında Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan, 2004'te Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya ve Slovenya, 2009'da ise Arnavutluk ve Hırvatistan NATO'ya üye yapıldılar.**

Bu hamlenin en önemli ayaklarını, Amerikancı darbeler gerçekleştirilmiş olan Gürcistan ve Ukrayna oluştuyordu. Ancak 2008 yılında Gürcistan'ın kendi sınırları içindeki özerk bölgeler üzerinde hegemonya kurmak için başlattığı savaşta Rusya'ya yenilmesi, Gürcistan'ın NATO'ya alınması hayallerinin ertelenmesine neden oldu. Ukrayna ise 2010'da yeniden Rus yanlısı bir yönetime geçince, Ukrayna da ABD'nin çekim alanından uzaklaştı. Şimdi ABD, Kasım 2013'te imzalanmayan AB anlaşmasını bahane ederek, Ukrayna'da hegemonyasını kurmak için harekete geçti.

Ancak **Rusya için de Ukrayna vazgeçilmez önemde. NATO'yu kendi sınırlarından uzak tutmak için Ukrayna'ya kendi hegemonyasında tutmaya ihtiyacı var. Ama bununla sınırlı değil. Rus donanmasının Kırım'da bulunması, Karadeniz sınırı çok küçülmüş olan Rusya için son derece önemli.** Denizlerdeki savaş gücünü, ancak bu şekilde elinde tutabiliyor; Karadeniz ve Akdeniz'deki etkinliğini bu şekilde sürdürebiliyor. Keza bütün Avrupa'ya doğalgaz satışını Ukrayna üzerinden gerçekleştiriyor oluşu da, Rusya'nın vazgeçemeyeceği bir ekonomik üstünlük.

Bu koşullarda, Ukrayna'da AB-ABD ittifakıyla faşist bir hükümet darbesi gerçekleştirildi, fakat hükümetin devrilmiş olması son nokta değil. Hem Ukrayna'nın kendi içindeki, hem de dünya genelindeki dengeler, Rusya'nın müdahale olanaklarını güçlendiren unsurlar. Yani Ukrayna halkını bekleyen şey, daha fazla "özgürlük", daha fazla "demokrasi", daha fazla "ekonomik refah" değil; iç savaş ve bölünme tartışmalarının getireceği daha fazla yıkımdır.

Hapishanelerde yüzlerce hasta tutsak ölüme terk edilmiş durumda. Adli Tıp Kurumu, ölümcül durumdaki tutsaklara "sağlam" raporu veriyor. Bunlara son olarak Diyarbakır D Tipi Hapishanesi'nde kalan hasta tutsak Halil Güneş eklendi. 21 yıldır tutsak olan, içerideyken yakalandığı hastalıklar nedeniyle ihtiyaçlarını tek başına karşılayamayan ve mamayla beslenen Halil Güneş için, Adli Tıp Kurumu "hayatını yalnız idame ettirebileceği, tedavisi sağlanarak cezaevi şartlarında infazına devam edilebileceği oy birliği ile mütala olunur" şeklinde karar açıkladı.

Adalet Bakanı'nın verilerine göre hapishanelerde son 13 yılda 2300 mahkum yaşamını yitirdi. Ve bugün 500'ü aşkın "hasta tutsak" ölüme mahkum edilmiş durumda. İHD'nin belirlemelerine göre bunların 163'ü "ölüm döşeginde"! Buna rağmen raporları yıllarca bekletiliyor ve Adli Tıp'tan "hapishanede kalabilir" kararı çıkıyor.

İHD ve tutsak yakınları derneklerinin hasta tutsaklar için eylemleri sürüyor. Ancak devlet, hala bir adım atmış değil. Yolsuzluk operasyonu ile köşeye sıkışan AKP, "hasta tutsaklar" için adım atacağına dair mesajlar vermişti. Fakat Silivri'de yatan eski İnönü Üniversitesi rektörünün tahliyesini bile haftalarca bekletti.

Adli Tıp Kurumu'nun ne kadar devlet yanlısı olduğu ve raporları nasıl verdiği en son Kabataş olayında da görüldü. Başbakan'ın yaygara yaptığı "başörtülü

Hasta tutsaklara özgürlük!

bacı", AKP Bahçelievler ilçe başkanının gelini, olaydan 5 gün sonra gittiği Adli Tıp'tan birkaç morluk için kolayca rapor alabildi. Sözde bu kadın, Gezi direnişçileri tarafından taciz edilmiş, dövülmüş, çocuğuna bile zarar verilmişti. Ve bu olay, başta Erdoğan olmak üzere birçok AKP'linin, satılmış medya mensuplarının Haziran direnişçilerine saldırılarına vesile yapıldı. Sonradan ortaya çıkan görüntülerden bir kez daha görüldü ki, direnişçilerin en küçük bir müdahalesi sözkonusu değildi. Ama hala Adli Tıp'tan alınan rapor kanıt olarak gösteriliyor!

Tek başına bu olay bile, Adli Tıp Kurumu'nun nasıl işlediğini ortaya koyuyor. Hasta tutsaklar, daha önce yaşadığı gibi yine mücadele ile özgürlüklerine kavuşacaktır. Başta hasta tutsaklar olmak üzere tüm devrimci tutsakların serbest bırakılması için mücadeleyi yükseltmek dışında çare yoktur.

Bosna'da işçi direnişinden halk ayaklanmasına

met binası yakıldı. Tuzla'da başlayan direniş, Bosna-Hersek genelinde bir halk ayaklanmasına dönüştü.

Talepleri sınıfsal

Eylemcilerin taleplerinden bazı-

ları çok tanıdık; özelleştirmelerin son bulması, yolsuzluk ve yasadışı biçimde haksız kazanç sağlayanların malvarlığına el konulması... Kapitalist devletin vazgeçilmez uygulamaları olan özelleştirme ve yolsuzluklar, dünya halklarının ortak tepkisini alıyor, işçi ve emekçiler aynı dili konuşuyor.

Eylemcilerin bazı talepleri ise, direnişin ulaştığı bilinç düzeyini göstermesi bakımından çarpıcı; hükümetin yaptığı çalışmaları halka rapor olarak sunması, kamu ve özel sektör çalışanları ile hükümet temsilcilerinin maaşlarının dengelenmesi, görev süresi sona eren bakan ve bürokratların maaşlarının kesilmesi... Bunlar, kapitalizmin kar hırsına, devletin sermayeye uşaklığına darbe indirmeyi hedefleyen oldukça ileri ve önemli talepler. Devlet görevlilerinin ayrıcalıklarının, özellikle de mali ayrıcalıklarının ortadan kaldırılması, yönetimin gerçekten kitlelere açık-şeffaf olması, proleter demokrasinin ayırt edici özellikleri arasındadır.

Bu taleplerin öne çıkarılmasını, 1990'ların başına kadar, Yugoslavya sınırları içinde, sosyalist söylemlerin kullanıldığı halkçı bir yönetimin, kitlelerde bıraktığı izler olarak yorumlamak mümkün.

Yugoslavya'nın parçalanması için emperyalist

dünyanın yürüttüğü savaş, Yugoslavya halklarına özgürlük ve refah getirmedi. Halklar birbirine düşman edilerek, emperyalizmin hizmetindeki bir iç savaşta vahşice kırdırıldı; ekonomik refah vaad edilerek özelleştirme ve talan politikasıyla işçi ve emekçilerin üzerindeki sömürü katmerlendirildi; "özgürlük" maskesiyle gizlenmiş daha şiddetli bir terör ve baskı altında, kitleler kuşatıldı. Tuzla'da patlayan direniş, aynı zamanda emperyalizmin 30 yılda Yugoslav halklarının üzerinde estirdiği bütün yalan ve demagojilere de bir isyandır.

Bunun bir göstergesi de, eylemlerde, Bosna'da yaşayan bütün halkların bayraklarının yanyana taşınmasıdır. Boşnak, Sırp ve Hırvat bayrakları birarada duruyor eylemlerde. Sınıfsal talepler temelinde birleşmek, etnik farklılıkları ortadan kaldırıyor. Emperyalistlerin kandırmasıyla birbirini boğazlayan halklar, işsizlik ve yolsuzluk sözkonusu olduğunda, burjuvaziye yöneltiyorlar bütün kinlerini.

Eylemler bugün kısmen gerilemiş görünüyor. Ancak kitlelerin iş ve daha iyi bir yaşam talepleri yerine getirilmiş değil. Genç nüfustaki işsizliğin yüzde 50 civarında olduğu Bosna'da, devletin hakiyetini tekrar inşa etmesi de kolay görünmüyor. Sınıfsal talepleriyle harekete geçmiş olan kitleler, kendi güçlerini gördüler. Dayanışmanın görkemini, eylemin gücünü kendi deneyimleriyle anladılar, egemen sınıfların korkusunu hissettiler. Bunun yarattığı özgüven ve birliktelik, yarın yeni yükselişlerin, görkemli hareketlerin önünü açacaktır.

Bosna-Hersek'in Tuzla Kantonu'nda işten atılan işçiler, Şubat ayının ilk günlerinde ayaklandı; halkın geniş desteğini de arkalarına alarak eylemlerini büyüttüler.

Geçtiğimiz yıl Tuzla'nın büyük sanayi fabrikalarının özelleştirilmesi, arkasından iflas etmesiyle işsiz kalan işçiler, 7 ay boyunca her çarşamba günü Tuzla Kantonu Hükümet Binası önünde eylem yaptılar. İş ve sosyal hak talebiyle yaptıkları eylemlerden sonuç alamayınca, 5 Şubat günü belediye binasını bastılar.

Devletin işçilere kullandığı şiddet, bizdeki Haziran direnişi gibi, bütün halkta bir öfkeye dönüştü. Kitleler güçlü biçimde sokaklara döküldüler, hükümet binasına yürüdüler. Savaş gazileri, taraf tar grupları, kitle örgütleri gibi geniş bir kesimin desteğiyle, parlamento binasını bastılar, hükümet binasını taş yağmuruna tuttular, arkasından ateşe verdiler. Devletin saldırısına karşılık şehir merkezindeki ana yollara barikat kurarak trafiği kestiler.

Eylemler ülke genelinde hızla yayıldı, 20'den fazla şehirde protestolar gerçekleştirildi, polisle çatışmalar yaşandı, hükümet binaları, parti ve belediye binaları tahrip edildi. Başkent Saraybosna'da, Cumhurbaşkanlığı ve Saraybosna Kantonu hükü-

İzmir'de asistan hekimler grevde

İzmir'de Yeşilyurt'da bulunan Katip Çelebi Üniversitesi ve Atatürk Eğitim Araştırma Hastanesi'nde çalışan 200'e yakın asistan hekim, ağır çalışma koşullarının düzelmesi ve maaşlarının iyileştirilmesi için süresiz olarak greve çıktı.

20 Şubat'ta greve çıkan asistan hekimler, hastane önünde eylem yaptılar. Asistan hekimler adına yapılan açıklamada 2011'de 370 olan asistan hekim sayısının 250'ye düşürüldüğü ve bu sayının bu yıl 220'ye çekileceğinin açıklandığı belirtildi. Asistan hekimlerin sayısının azalmasıyla birlikte çalışma saatlerinin arttığı, acil ve yoğun bakım ünitelerinde uykusuz bir şekilde çalıştırıldıkları vurgulanırken, nöbetlerin de ağırlıklı olarak asistan hekimlere yazıldığı ve iş yoğunluğundan kaynaklı izin dahi kullanamadıkları açıklandı.

Asistanlar yaptıkları konuşmada iyi bir eğitim sürecinin de işlemediğini belirtirken, hiçbir şey öğrenemeden hastalara bakmak zorunda kaldıklarını ve ilerleyen süreçlerde bu sorunların daha da ciddi sorunlar yaratacağını söylediler. Eyleme ve greve SES ve Tabip Odası da destek verdi.

Gazeteciler sansüre ve baskıya karşı yürüdü

Başbakan Erdoğan'ın gazetelerin haberlerini sansürletmek için yaptığı görüşmelerin yayınlanmasının ardından gazeteciler protesto yürüyüşü yaptılar.

Haziran direnişinde gazetelerin ve televizyonların uyguladığı sansürün giderek artması ile sıkı bir denetime tabi tutulan ve işlerinden atılan gazeteciler, 16 Şubat'ta Çağaloğlu'nda valiliğe yürüdüler. Dışarıdaki Gazeteciler grubunun çağrısıyla yüzlerce kişi Eski Hürriyet Binası önünde bir araya geldi. "Alo Başbakan artık yeter!" pankartının arkasında kortej oluşturan gazeteciler sansürü ve baskıyı protesto eden dövizler taşıdılar. "Sansüre hayır", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Özgür basın susturulamaz" sloganlarını atan gazetecilerin önü, Valiliğe gelmeden çevik kuvvet tarafından kesildi.

Gazeteciler adına Çiğdem Anad basın açıklaması yaptı. Açıklamada basının yıllardır hükümetlerin baskısı altında tutulduğu belirtilirken, patron gazeteciliğinin ve "emredersiniz" zihniyetindeki müdürlerin bu baskıda rol oynadığı söylendi.

Açıklamada gazetecilerin örgütlenmesi ve sansüre karşı koyması gerektiği söylendi. Eylem, atılan sloganların ardından bitirildi.

Venezüella'da muhalefet sokakta

Venezüella'da ABD destekli muhalefet yine harekete geçti. Chavez'in Mart 2013'te ölümünün ardından, Nisan 2013'te başa geçen Maduro yönetimine karşı, muhalefeti sokaklara dökerek eylemlerin fitilini ateşledi.

Venezüella'da, 12 Şubat 1814'te İspanya'ya karşı gerçekleştirilen bağımsızlık savaşına atfen, 1947'den bu yana her yıl 12 Şubat'ta "Gençlik günü" olarak yapılan kutlamalar, bu yıl muhalefetin harekete geçmesine vesile oldu. Başkent Karakas'taki kutlamalar sonrasında sağcı ve muhalif gruplar, hükümet binalarına saldırdı. Polisle yaşanan çatışmalarda 3 kişinin vurularak öldürüldüğü, en az 23 kişinin yaralandığı belirtildi. İki haftadan fazla süren gösteriler sırasında, hem muhalefetin, hem de Maduro yönetiminin taraftarları sokaklara döküldü, çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

ABD'nin eylemler karşısındaki tutumu, eylemlerin niteliğini de açığa vuruyordu. Obama, muha-

lefet lideri Lopez'in tutuklanmasına tepki gösterdi, gözetimine alınanların serbest bırakılmasını istedi, hükümetin eylemlere sert müdahale etmemesi konusunda uyardı. Gösteriler sırasında, hükümet yanlısı bir genç ile, muhalefet eylemine katılan bir gencin başlarından vurularak öldürülmesinde aynı silahın kullanıldığının tespit edilmesi, eylemlerin provokasyon amaçlı olduğunu gösteren bir başka işaretti.

Chavez'in 1999 yılında başa gelmesinden bu yana, ABD emperyalizmi çeşitli biçimlerde Venezüella'daki yönetimi devirmek için hamleler yapıyor. Hükümet darbesinden ekonomik önlemlere, kitlelerin kışkırtılmasından muhalefetin finanse edilmesine kadar pekçok yöntemle Venezüella'yı içten karıştırmaya çalışıyor. Ülke içindeki neo-nazi muhalif örgütlenmelerin, ABD tarafından beslendiği ve eğitildiği biliniyor. Son eylemleri de, 3 ABD'li diplomatın örgütlediği, bunların aylardır üniversitelerde toplantılar yapmakta olduğu açıklandı ve bu 3 ABD'li diplomat "istenmeyen adam" ilan edildi.

Bu saldırıların ABD tarafından yapıldığı tartışılmaz bir gerçek. Ancak, bunların kitlede yankı bulması ve belli bir kitle desteğine ulaşması, Venezüella yönetiminin hatalarıyla doğrudan bağlantılıdır. Venezüella, Chavez döneminden itibaren, "sosyalizm" söylemini sürekli vurgulamakla birlikte, gerçekte sosyalist değil, halkçı bir yönetim uygulamaktadır.

Üstelik bu bile kendi içinde önemli eksiklikler barındırmaktadır. Kitlelerin yaşamında belli bir refah gerçekleştirmekle birlikte, bunu üretimi güç-

lendirek değil, petrol gelirlerindeki artıştan kitlelere pay dağıtarak yapmaktadır. Kitlelerin genel eğitim-sağlık düzeyini yükseltmekle birlikte, siyasal eğitimi gerçekleştirme ve bilinç düzeyini yükseltme yönü zayıftır. İşçilerin çalışma düzeyindeki iyileştirme, proleterleştirmeye değil, lümpenleştirmeye dönüktür. Kitlelerde kendi çalışmalarının, kendi emeklerinin ürünü olarak değil, rantıye yöntemlerle zenginleşme söz konusudur. Bu tablonun genel sonuçlarından biri, Venezüella'da, özellikle Karakas'ta suç oranının olağanüstü yükselmesidir. 12 Şubat eylemlerinin ilk işaret fişeginin, Şubat başında bir üniversitede bir genç kıza tecavüz girişimi üzerinden patlamış olması önemlidir. Orada başlayan protestolar, 12 Şubat'ta yaygın ve örgütlü bir hale dönüşmüştür. Yüksek enflasyonun kontrol altına alınamaması, ülkenin bir başka önemli sorudur. Özel şirketlerin, ekonomiyi baltalamaya dönük faaliyetleri kontrol altına alınamamaktadır.

Bunlara benzer birçok örnek vermek mümkün. Chavez döneminde Venezüella, birçok açıdan olumlu bir örnek yaratılan bir ülkeye dönüştürülmüştür. Dergimizin öncesi sayılarında bu konuda ayrıntılı değerlendirmeler de çıkmıştır. Ancak bu yapılanlar sosyalizm değildir. Bu nedenle de ömrü sınırlı, etkisi zayıf, kitlelerde yarattığı dönüşüm yüzeyseldir. Ve yine bu nedenle, emperyalistlerin saldırılarına, yıkımlarına açık bir nitelik taşımaktadır. Latin Amerika'da hakimiyetini kaybetmiş olan ABD'nin, Venezüella'ya dönük kirli operasyonlarının bir türlü bitmemesinin, hatta bazı hamlelerinin başarıya ulaşmasının nedeni budur.

Üniversitelerde ikinci yarı yılın açılmasıyla beraber baskılar, soruşturmalar da başladı. Önceden açılmış soruşturmalar kapsamında, onlarca öğrenciye okuldan uzaklaştırma ve disiplin cezaları verildi. Buna karşı öğrenciler de tepkilerini eylemlerle ortaya koydular.

Mersin Üniversitesi'nde güz döneminde yurt yolunun yapılmaması yüzünden araba çarpması sonucu ölen Bahar Selim'in ardından üniversiteyi işgal eden öğrencilerden 121'i hakkında soruşturma açıldı. Öğrencilerin okulda olmadığı tatil dönemine denk getirilen soruşturma kapsamında "tedbir" amaçlı olarak 27 öğrenci okula alınmadı. Öğrenciler 14 Şubat'ta Akbank önünden Üniversite kapısına kadar yürüdü ve basın açıklaması yaptı. "Soruşturmalar, baskılar bizi yıldıramaz" yazılı pankart açan öğrenciler, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Feride'yi, Bahar'ı unutma, unutturma" sloganlarını attılar. Okunan açıklamada asıl baskının rektörlük tarafından öğrencilere yapıldığı belirtilirken, ÖGB'lerin saldırılarına ve hakaretlerine maruz kaldıklarını söylediler. Açıklamadan sonra oturma eylemi yaptılar.

Trakya Üniversitesi'nde ise 70'e yakın devrimci demokrat öğrenciye Ali İsmail Korkmaz'ı andıkları, afiş asıp bildiri dağıttıkları için 2 hafta ile 6 ay arasında uzaklaştırma cezası verildi.

Üniversitelerde soruşturmalar ve eylemler

Öğrenciler bu saldırılara karşı basın açıklaması yaptı.

4-5 Haziran 2013'te KESK'in yaptığı iş bırakma eylemlerine katıldıkları için 8 asistana 2 yıl kıdem durdurma cezası verilmesi protesto edildi. 17 Şubat'ta Nişantaşı'ndaki **Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi** kapısı önünde gerçekleştirilen eylemi Eğitim-Sen yaptı. Eyleme DİSK, KESK, TTB, TMMOB yöneticileri de destek verdiler. Asistanlar ise aynı gün kurum içi eğitim gerekçesiyle Göztepe Kampüsü'nde görevlendirildikleri için eyleme katılamadılar. Basın açıklamasında, sendikal örgütlenme üzerindeki baskıların son bulması, soruşturmaların geri çekilmesi istendi. Aynı gün Ankara'da da destek eylemi yapıldı.

Bir yandan baskılarını arttıran üniversite yönetimleri, bir yandan da öğrencilerin parasını bankalara akıtma peşinde. Daha önce değişik üniversitelerde denenmek istenen kampüskart uygulaması, **İstanbul Üniversitesi** Rektörlüğü tarafından da gündeme alındı. 17 Aralık operasyonuyla milyonlarca dolar paranın boşaltıldığı Halkbank'la anlaşarak öğrencilere zorunlu kimlik kartı dayatılması yapılıyor. Bu kartı almayan öğrenciler yemekhanelerde yemek yiyemeyecek, okullarına giremeyecek.

İÜ Rektörü

Yunus Söylet, yolsuzluk operasyonunun üzerinden kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, büyük bir cüretle öğrencilere Halkbank kartlarını dayatabildi. Kampüskart uygulaması, aynı zamanda öğrencileri fişleme anlamına geliyor. 3 Şubat'ta öğrencilerin cep telefonlarına gelen mesajla 30 Nisan'a kadar bu kampüs kartlarının alınması bildirildi. Ancak yapılan bilgilendirmeler sonucunda öğrencilerin yüzde 90'ı bu kartı almadı.

Bu durum daha önce de Yıldız Teknik Üniversitesi'nde hayata geçirilmişti. YTÜ'de öğrencilere İş Bankası'ndan kart alma zorunluluğu dayatılmıştı. Ancak yapılan eylemler ve açılan davalar sonucu bu uygulama iptal edildi.

☆ 2-7 Mart 1919- 3. Enternasyonal kuruldu

Lenin ve Stalin'in önderlik ettiği 3. Enternasyonal(Komüntern), Moskova'da kuruldu. 2. Enternasyonalin, 'anavatanı savunma' adına proletaryaya kendi burjuvazisinin yanında yeralmayı vaazeden sosyal şoven politikalarına karşı, savaş döneminde kurulan komünist partilere önderlik etme ihtiyacından doğdu. Komintern, İkinci Emperyalist savaş döneminde ve sonrasında dünya komünist hareketine önderlik etti.

☆ 5 Mart 1953- Stalin öldü

Dünya proletaryasının uzak görüşlü, çelik iradeli öğretmeni, Hitler faşizmini dize getiren Kızıl Ordu'nun

başkomutanı, askeri deha Mareşal Stalin öldü. Lenin'in arkasından Sovyet ülkesinin başına geçen ve sosyalist inşa süreci ile ulusal sorun konusunda Marksizm-Leninizm'e katkılar yapan Stalin, ML ustalar içinde en fazla saldırıya uğrayandır. Bunun en önemli

nedeni, II. emperyalist savaşta Nazileri yenerek, emperyalizme ağır bir darbe indirmesi, sosyalizmin prestijini yükseltmesi ve dünyanın üçte birini sosyalist kampa katmasıdır.

☆ 9 Mart 1952- Kadın sorunu üzerine çalışmalarlarıyla öne çıkan Aleksandra Kollantay öldü.

☆ 9-12 Mart 1992- Boğaziçi işgali

Zonguldak-Kozlu'daki maden ocaklarında yaşanan grizu patlaması sonucu 463 maden işçisinin gözgöre göre katledilmesi üzerine 27 Genç Komünar, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etti. Üç gün boyunca süren Boğaziçi İşgali, bina duvarlarını delerek içeri giren faşist devlet güçleriyle yaşanan 7 saatlik barikat savaşıyla sona erdi. Bu eylem, katledilen madencinin

sesi-soluğu oldu. Onların acısını tüm ülkeye, dünyaya duyurdu. Aynı zamanda Boğaziçi işgali, öğrenci gençliğin 12 Eylül sonrası en önemli ve ilk politik işgalidir. Özellikle de devrimin önder gücü işçi sınıfıyla dayanışmada gösterdiği en radikal ve en ileri eylemdir.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi

☆ 13 Mart 1982- Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar idam edildi.

☆ 14 Mart 1930- Mayakovski öldü

Sosyalizmin şairiydi Mayakovski. Bolşevik Partisi üyesiydi ve Ekim devriminde en ön saflarda savaştı. Devrim gerçekleştikten sonra, sosyalizmin kültür-sanat alanında kurulmasını üstlendi. Sanatı kitlelere mal etmek en büyük hedefiydi. Partili bir sanatçıydı Mayakovski; Partinin belirlediği bütün politikalar, önüne koyduğu hedefler, Mayakovski'nin şiirlerinde estetikizmle buluşurdu. "Şair işçidir" der ve bir işçi disipliniyle ele alırdı bütün işlerini.

☆ 16 Mart 1978- İ.Ü. Beyazıt katliamı

Polis destekli MHP'li sivil faşistler tarafından, üniversiteden çıkan öğrencilerin üzerine atılan bomba sonucu 7 devrimci öldü, onlarcası ağır yaralandı. MHP'li sivil faşistlerin toplu katliamlara yönelişinin ilk örneklerindendi Beyazıt Katliamı. Bu katliam devrimci kamuoyunda ve işçi sınıfında büyük bir öfkeye yolaçtı. Bunun üzerine DİSK 20 Mart'ta ülke çapında "faşizme ihtar eylemi" kararını almak zorunda kaldı. Bu eylem, işçi sınıfının düzenlediği politik gösterilerden biri olarak tarihe geçti.

☆ 14 Mart 1883- Kapitalist sistemi tahlil ederek proletaryanın sınıf savaşımının teorisinin temellerini atan Marks öldü.

☆ 16 Mart 1918- Sverdlov öldü

Ekim devrimi gerçekleşene kadar ülke dışına hiç çıkmamış olan bolşevik önderlerden Sverdlov öldü. Yaklaşık 15 yıl süren mücadele yaşamının yarısından fazlasını sürgünde ve cezaevinde geçirmişti. Lenin

24 Mart 1983- Sefaköy Direnişi

"Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan Daha sağlam bulunmazdı onlardan" demiş şair, Sefaköy'de bir direniş destanı yazan üç komünisti tarif edercesine...

İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'den oluşan ihtilalci komünist müfreze, Sefaköy'de kaldıkları evin polis tarafından kuşatılmasına karşı yiğitçe çarpıştılar. Orayı granitten bir kaleye dönüştürdüler. Tıpkı 12 Eylül'ün ilk günlerinde Osman Yaşar Yoldaşcan'ın çatışarak girdiği Bağcılar'daki inşaatı çevirdiği gibi...

12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakimiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği ve yaprağın dahi kımıldamadığı o günlerde, yine bir avuç kır çiçeği, "dövüşenler de var bu havalarda" dediler bir kez daha...

İsmail Cüneyt, ateş açarak çemberi yarıp çıkarken, iki yoldaşı bu granitten kaleyi zaptederek şehit düştü. Baharda toprağa düşen tohum oldular... Her biri birer çivi gibiydiler. Yoldaşcan'ın 12 Eylül geldiğinde söylediği gibi "çivi çiviye söker"di. Öyle de oldu.

İsmail'in komutasındaki Sefaköy direnişi, üç işkencecinin de ölmesiyle sonuçlandı. Hem de faşist generallerin meydanlarda "ezdik-biçtik" diye nutuk attıkları bir dönemde. O öfkeyle her yerde İsmail Cüneyt'i aradılar ve bir yıl kadar sonra, bir tesadüf sonucu bulduklarında da aynı gece "gözü altında kaybettiler"; kurşuna dizdiler hunharca...

Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi dosta düşmana... Onları bir kez daha saygıyla anıyoruz.

onun "insan sarrafı" olduğunu söylerdi ve "Sverdlov'un boşluğunu doldurmak için en az on kişi görevlendirmek gerekir" demişti.

☆ 20-21 Mart 1937- Dersim katliamı başladı

☆ 21 Mart 1982- PKK'nin önder kadrolarından Mazlum Doğan, Diyarbakır cezaevindeki baskıları protesto etmek için şehit düştü.

☆ 26 Ocak 1995- MLKP savaşçısı Hasan Ocak, Gazi direnişinin arkasından gözaltında 'kaybedildi'.

☆ 28 Mart 1986- PKK'nin '84 atılımını yaratan Eruh ve Şemdinli baskınlarının komutanı Mahsun Korkmaz (Agit) şehit düştü.

☆ 28 Mart 1940- Nazilerin oluşturduğu en büyük ve en vahşi toplama kampı Auschwitz kuruldu.

☆ 30 Mart 1972- Kızıldere direnişi

Denizlerin idamını önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran THKP/C ve THKO'nun önder kadroları, kuşatıldıkları Kızıldere'de, "dönmeye değil, ölmeye geldik" şiarıyla yiğitçe çarpışarak şehit düştüler.

THKO ve THKP-C'nin on yiğit savaşçısı, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamını durdurmak için yaptıkları eylem sonrasında, Kızıldere'de kuşatıldıkları evde, 'Dönmeye değil, ölmeye geldik' şiarıyla çatışarak şehit düştüler. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüdayi Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna, Saffet Alp, Kızıldere'de bir direniş destanı yazdılar. Devrimci dayanışmanın en güzel örneğini sundular.

Mart Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

24 Mart 1983- Mehmet Ali Doğan, Aslan Tel

4 Mart 1992 - Eralp Yazar
İzmir'de kuruluş yıldönümü için düzenlenen bir korsan eylemde çatışarak şehit düştü. İhtilalci komünist hareketin 90'lı yıllardaki atılımında öne çıkan kadrolardan biriydi ve kısa wwzamanda gelişerek İsmail Cüneyt müfrezesinde yer almıştı.

13 Mart 1995 - Zeynep Poyraz

30 Mart 1995 - Hakan Çabuk

Zincirlerinden kaybedecek başka bir şeyi olmayan proletarya, ücretli kölelik düzenine en büyük darbeyi, ilk kez 1871 yılında Paris Komünü'yle vurdu. Tarihteki ilk proleter devlet olan Paris Komünü, ancak 72 gün yaşayabildi.

Kapitalizmin hızla geliştiği 1800'lü yıllar, proletaryanın da sayısız ayaklanmasına sahne oldu. Bir tarafta zenginliğin, öte tarafta derin bir yoksulluk ve sefaletin görülmemiş derecede büyüdüğü yıllardı bu dönem.

Fransız proletaryası da ücretlerin arttırılması, iş koşullarının düzeltilmesi vb. talepleriyle sayısız grev ve gösteriyle vahşi kapitalizme olan tepkisini ortaya koyuyordu. Burjuvazinin yaşadığı bunalımlar, proletaryanın mücadelesini büyüten bir faktördü aynı zamanda. Bu koşullarda dikkatleri iç çelişiklerden uzaklaştıracak, varolan toplumsal hoşnutsuzlukları geri plana itecek arayışlara yönelen III. Napolyon, çareyi 19 Temmuz 1870'de Prusya'ya savaş ilan etmekte buldu. Ulusal savaş koşullarında proleter mücadelenin önünü alacağını hesaplıyordu. Fakat 2 Eylül'de Fransa ordusu bozguna uğradı ve Prusya askerleri, başkent Paris'in eteklerine kadar ulaştı.

Henüz partisine kavuşamamış olan Fransız pro-

18 Mart 1871- Paris Komünü

letaryası, Prusya ordusunun Paris'e kadar dayanması karşısında, 4 Eylül 1870'de Paris'te ayaklandı. Ayaklanma burjuva devrimine yol açtı ve "Ulusal Savunma Hükümeti" kuruldu. Fakat bu burjuva hükümet, 28 Ocak 1871'de Prusya ile anlaştı.

Asıl kaygısı, "Ulusal Muhafızlar"ı oluşturan Paris'in silahlı işçilerinden kurtulmaktı. Ve 18 Mart 1871'de Paris'e saldırdılar.

"18 Mart sabahı Paris şu gökğörülüşü ile uyandı: Vive La Comune! (Yaşasın Komün)"(Marx)

Burjuva hükümete karşı ayaklanan "Ulusal Muhafızlar" 26 Mart'ta iktidarı ele geçirdi ve ardından düzenlediği seçimlerle tüm yetkileri Komün'e devretti. Paris Komünü, gerçek partisinden yoksun ilk proleter devlet olmanın zayıflıklarını da taşıyordu. Hem yasama hem de yürütme görevini birarada yürüten Komün'de hakim olan Blankiciler ve Proudhoncuların ekonomik ve siyasi alandaki yanlış uygulamaları, Komünü yenilgiye götüren yolun önünü açtı. Komünü yenilgiye götüren en önemli yanlışlardan biri, 18 Mart'ta Versay'a kaçan hükümetin üzerine yürüyüp onu

safdişi bırakmamak oldu. Ekonomik alandaki en önemli yanlış ise, Fransız bankasına el koymaması,

yani "mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirememesi" oldu. Merkezîyetçilik ve otorite eksikliği yaşayan Komün, Paris'teki karşı-devrimcilere karşı alınması gereken sert tedbirleri alamadığı gibi, Paris'in dışındaki diğer kentlerin ve kırsal da desteğini alamamıştı.

Bu arada Versay'a kaçan burjuva hükümet, Prusya gericiliğiyle işbirliği yaparak Mayıs 1871'de Paris'in üzerine yürüdü. Paris proletaryası, kurduğu barikatların başında canını dişine takarak Komünü sonuna dek savundu. Günlerce, kurşunları bitene kadar savaştılar. Barikatlar kurdular. Sekiz gün süren büyük bir çarpışmanın ardından Komünün yiğit evlatları katledildi. Dizginlerinden boşanırçasına estirilen karşı-devrimci terör sonucu 25 bin Komüncü kurşuna dizildi. Öyle ki, Komüncülerin kanının karıştığı Sen nehri kırmızı aktı bir müddet. Paris'in her köşe başında oluşan ceset yığınları, üzerine petrol dökülerek imha ediliyordu.

Tutsak alınan Komüncüler, yargılandıkları mahkemelerde Komünü savunmaktan bir an bile geri durmadılar. Louis Michael adındaki Komüncü yargılandığı mahkeme heyetine, "Beni sağ bırakırsanız, intikam diye bağırmaktan geri kalmayacağım" diye haykırıyordu.

Dünya proletaryasının geçmişten geleceğe uzanan mücadelesinde bir köprü olan Paris Komünü'nü bir tek işçi sınıfı sonuna kadar direnerek savundu. Çünkü Komün işçi sınıfının geleceğiydi. Gelecekse işçi sınıfındı.

11-13 Mart 1995- Gazi anti faşist halk direnişi

11 Mart gecesi Gazi mahallesinde bir kahveyi tarayan kontrgerilla, bir Alevi dedenin ölümüne yol açtı. Bunu duyan Gazi halkı sokaklara döküldü ve katillerin peşine düştü. "Katiller karakolda" sloganıyla başlayan barikat savaşı, İstanbul'un birçok semtinden işçilerin ve emekçilerin Gazi'ye akmasıyla kısa sürede kitleselleşti ve Gazi'yi bir direniş kalesine çevirdi. Devlet, üç gün boyunca Gazi'ye giremedi. Direnişte aralarında Zeynep Poyraz'ın da bulunduğu 17 devrimci ve emekçi, şehit düştü.

Gazi katliamını protesto etmek için Ümraniye- 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan eylemde, açılan ateş sonucu Hakan Çabuk yaralandı. Hastanede şehit düştü.

Devletin teslim alma ve bölme politikalarına karşı kitleler, üç gün boyunca sokak sokak dövüştüler, ölümü gözlerinde küçülttüler.

Halepçe Katliamı 26. Yılında

Emperyalist ABD'nin desteğini alan başında Saddam'ın bulunduğu Irak, İran'a saldırdı. İran'a saldırının nedeni, ABD yanlısı Şah'ı deviren Humeyni rejimini yok etmektir. Savaş boyunca ABD'den aldığı silahlarla savaşı sürdüren Saddam, savaşın 8. yılında 16 Mart 1988'de İran sınırlarını bombaladı. Bu bombardıman sırasında İran sınırında bulunan Halepçe'ye de kimyasal ve gaz bombaları attı. Atılan bombalar sonucu büyük çoğunluğu Kürtlerden oluşan 5 bin kişi öldü. 10 binden fazla kişi ise yaralandı. Atılan kimyasal silahların etkisiyle su ve yiyecekler kullanılamaz hale geldi.

Saddam, bu saldırıyla, bir yandan İran'la savaşırken bir yandan da Kürtlere bir gözdağı vermek istemişti. ABD ise bu katliamda silahlarını deneme fırsatı bulmuştu. Napalm bombaları atılmıştı Halepçe üzerine. Katliamı yaşayan Nesrin Muhammed, o anı şöyle anlatıyordu. "Başlangıçta çöp gibi kötü bir kokuydu. Sonra elma kokusu gibi güzel bir kokuya dönüştü. Ardından yumurta gibi koktu." Pencereden dışarıya baktığında hayvanların sessizce öldüğünü gördü. Dışarıya çıkmaya korkuyorlardı. "Gözlerimde çok şiddetli bir acı hissettim. Kız kardeşim yüzüme yaklaştı ve 'gözlerin kıpkırmızı' dedi. Sonra çocuklar kusmaya başladılar. Çok fazla acı çekiyorlar ve sürekli ağlıyorlardı. Sonra yaşlılar kusmaya başladı." Havada kimyasal bir şeyler olduğunu anladılar ve kaçmaya karar verdiler. Onlar hayatlarını kurtarmışlardı. Ancak 5 bin kişi elma kokusu salgılayan kimyasal gazlarla öldüler.

Katliamın acısı hala devam ediyor. Saddam, o gün kendisini destekleyen ABD emperyalistleri tarafından işgal edilen ülkesinde asıldı. Asılmasına sebep olan olaylar arasında Halepçe'nin adını bile ağzına almadı Amerika, hala da almıyor. Çünkü kendisinin planladığı bir bombardıman için yargılama yapmak demek, kendisinin mahkum olması demektir.

Kürt halkı, bu katliamın sorumluluğunun sadece Saddam'da değil ABD'de olduğunu bilerek hareket etmelidir. Saddam'ın Halepçe'den dolayı yargılanmaması bile bu gerçeği ortaya koymuştur. Katliamı yapanları ve yaptırımları yargılayacak tek güç, halkın gücüdür. Irak'taki gelişmeler bu gerçeği bir kez daha teyit etmiştir.

Seçimlerin ve kadın

Her seçim döneminde burjuva kadın dernekleri, tüm düzen partilerine “daha fazla kadın aday” çağrısı yapar ve bunu çarpıcı reklamlarla duyururlar. Bu kez de öyle oldu. Erdoğan, Kılıçdaroğlu ve Bahçeli’nin fotoğraflarının üzerlerine çarpı çekilerek, “daha fazla kadın aday” göstermeleri istendi. Her ne kadar bazı yerlerde “önseçim” ya da “yoklama” denilse de, son söz parti liderlerinden çıkıyordu ne de olsa. Esasında bu bile, seçimlerin ne kadar anti-demokratik olduğunun göstergesiydi. Fakat kadın derneklerini ilgilendiren asıl şey, adayların kadın olması ve önlerinin açılmasıydı. Parti başkanlarından bunu talep ediyorlardı.

Hiç kuşkusuz bir toplumun gelişmişlik düzeyi, kadına verilen değerle ölçülür. Kadınların sosyal, siyasal alanda daha fazla yer alması, demokratikleşme yönünde alınan mesafenin göstergesidir. Dolayısıyla kadının konumu, içinde yaşanan sistemin niteliğini de belirler. Sistemden bağımsız bir kadın sorunu sözkonusu olamaz. Bu durum seçimler meselesinde de geçerlidir.

Kapitalist-emperyalist sistemde “seçme ve seçilme hakkı”, diğer pekçok hak gibi kağıt üzerindedir. Kaldı ki bu sistem, kendinden önceki sınıflı toplumlardan farklı olarak, “demokrasi”, “eşitlik”, “özgürlük”, “kardeşlik” kavramlarını öne çıkarmış, onu bayrağına yazmıştır. İnsanlığın binyıllar boyu özlemi olan bu talepleri sahiplen burjuvazi, kitlelerin desteğini arkasına alarak iktidara geldi. Ama “daha fazla kar”a dayanan sistemleri ile bu talepler büyük bir çelişki arz ediyordu ve hiçbirisi yaşama geçmedi.

Bugün bir işçi-emekçi için “seçilme hakkı”nın yaşamda karşılığı var mıdır? Önümüzdeki yerel seçimlerde aday olan kişilerin en az 100 bin ile 2 milyon TL arasında harcamaya yapacağı rakamlarla ortaya konulmuştur. Kadın ya da erkek, bir işçinin bu miktarı karşılayabilmesi mümkün müdür? Aday adayı olabilmek için bile partilerin belirlediği rakamlar, bunu imkansız kılmaktadır. Bu işin ekonomik yönüdür. Bir de her partinin kendi mekanizmaları devreye girmekte, adaylar birçok süzgeçten geçirilmektedir. Çıkar

çatışmalarının kıran kırana sürdüğü bu arenada, bir işçinin hiç şansı yoktur. İşçi ve emekçiler açısından kadın ya da erkek, “seçilme hakkı” kapitalist düzenin göstermelik haklarının başında gelir.

Tüm sömürücü toplumlarda “ikinci sınıf”, “ezilenlerin ezileni” olan kadınlar, kapitalist toplumda da aynı muameleyi görmektedir. Düzen partileri adeta “vitrinlik” birkaç kadın aday gösterirler. Bu kadınlar da asla işçi-emekçi kadın olmaz. Ya doğrudan burjuva sınıfına mensuptur, ya da bir aydın, sanatçı akademisyen vb. kimliğiyle bu sınıfa hizmet eden kişidir. Burjuva kadın derneklerinin de “daha fazla kadın aday” talepleri, bu kadınlar içindir.

Ne var ki bu talep, sadece burjuva kadın derneklerinden gelmiyor. Kendilerine devrimci, sosyalist diyen kadın hareketleri de bu talebi yükseltiyor. Hatta siyasete “kadın eli”nin değmesi, “kadın bakışı”nın etkin hale gelmesi ile, daha temiz, daha dürüst olacağı vaaz ediliyor. Sınıfsal yapısından kopartılarak tek başına “kadın” yüceltiliyor ve “kadın”ın katılımıyla herşeyin düzeleceği yanılması pompalanıyor. Parti ve sendikalarda “kadın kotası” konarak, ya da Kürt ulusal hareketinin bu seçimlerde öne çıkardığı kadın “eşbaşkan”larla kadının politik hayatta temsil sorunu çözülmeye çalışılıyor ve bu, bir “devrim” gibi sunuluyor.

Kuşkusuz kadınların her yerde var olması ve kendilerini ortaya koymaları, toplumun ileriye doğru gelişmesi demektir. Toplumun yarısı olan kadınlar, doğal olarak her alanda temsil edilmelidir. Bu, demokratik bir haktır. Toplam seçmen sayısının yarısı kadınsa, seçilecek olanların yarısının da kadın olması gerekir. Fakat bu düzen içerisinde bunun mümkün olmadığı, olamayacağı nesnel bir gerçektir. Ücretli kölelik sistemi varolduğu sürece, kadının “ikinci sınıf”lığı son bulmaz. Bu durum politik arenada da yansımaları bulur. Bugün en ileri burjuva demokrasisinin uygulandığı ülkelerde bile, kadınların yönetim kademelerindeki oranları, erkeklere göre hep çok düşüktür. Bunu “kota” ya da “eşbaşkanlık” sistemi ile çözmek mümkün değildir. Çünkü yapısal bir sorundur.

Diğer yandan biz meseleye sınıfsal bakarız. Genel olarak “kadın”ların değil, “işçi-emekçi kadın”ların seçilmesinden yanayızdır. Burjuva kadınların meclisi doldurmaları, hatta başbakan, cumhurbaşkanı olmaları, düzen açısından hiçbir değişiklik yaratmaz. Türkiye’de en kirli ilişkiler, en kanlı dönem bir kadın başbakan döneminde gerçekleşmiştir. Keza Almanya’da iki dönemdir kadın başkanın olması, onun emperyalist politikalarında bir değişikliğe yol açmamıştır. Tarihte birçok kadın imparatoriçe, kraliçe, çariçe vb. geldi geçti. Kapitalist sistemde başbakan da oldular, birçok emperyal

Kapitalist-emperyalist sistemde “seçme ve seçilme hakkı”, diğer pekçok hak gibi kağıt üzerindedir. Kaldı ki bu sistem, kendinden önceki sınıflı toplumlardan farklı olarak, “demokrasi”, “eşitlik”, “özgürlük”, “kardeşlik” kavramlarını öne çıkarmış, onu bayrağına yazmıştır. İnsanlığın binyıllar boyu özlemi olan bu talepleri sahiplen burjuvazi, kitlelerin desteğini arkasına alarak iktidara geldi. Ama “daha fazla kar”a dayanan sistemleri ile bu talepler büyük bir çelişki arz ediyordu ve hiçbirisi yaşama geçmedi.

kurumun başkanı da. Bugün IMF Başkanı kadındır mesela. Ama sömürü ve soygun politikasında bir değişik olmadı. Yani politikaya “kadın eli” değmesi, onu otomatikman düzeltmiyor, düzeltmez. Aslolan hangi sınıfa ait olduğu, hangi sınıfa hizmet ettiğidir.

Kadınlar “seçme ve seçilme hakkı”nı elde etmek için yüzyıllardır savaşıyorlar. Bugüne dek belli bir ilerleme sağlandıysa, bu tamamen verilen mücadelenin sonucudur. Ancak bu düzen içinde bunun sınırları vardır, bu da onun yapısal özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Bunu perdelemeyen, aksine daha fazla açığa çıkararak kadın sorununu ele almak gerekir.

Kadınların bu uğurda verdiği mücadeleyi tarihini hatırlamak, hem gelinen noktayı kavramamız, hem de kapitalizmin bu konuda da ikiyüzlülüğünü görmemiz bakımından yararlı olacaktır.

Kadınların “genel oy” mücadelesi

Yunanca “demo” (halk) ve “krasi” (yönetim) kelimelerinden oluşan demokrasi, “halkın kendi kendini yönetmesi” şeklinde tercüme edilerek, bugüne kadar birçok aşamadan geçti. Onun en ayırt edici özelliği seçimlerdi. Fakat “seçme-seçilme hakkı”, özel olarak da kadınlara oy hakkı, yüzyılları bulan mücadeleler sonucu elde edildi. İlk uygulandığı dönemlerde bu hak sadece asillere aitti. Bırakalım seçilebilmeyi, seçmen olabilmek için bile, belli bir mülke ve statüye sahip olmak gerekiyordu. Bu durum, küçük değişikliklerle fakat özü aynı kalarak bin yıllarca sürdü.

1789 Fransız devrimi, feodalizme karşı burjuvazinin kazandığı zaferle birlikte, “genel oy” hakkının giderek yayılan biçimde her “ulus devlet”in vatandaşlarına tanıdığı bir hak oldu. Ama bu “vatandaşlar” içinde siyahlar yoktu, kadınlar ise hiç yoktu! Öyle ki, demokrasinin en ileri temsilcisi olarak gösterilen ABD’de bile, siyah erkeklerle oy hakkı 1870’te tanınırken, beyaz kadınlara 1920’de verilecekti. Güney eyaletlerinde bulunan siyah kadınlar ise, oy verebilmek için 1965’i bekleyeceklerdi.

1789-1848 yıllarında Avrupa, tarihin en büyük kitlesel ayaklanmalarına sahne oldu. Fransa ve İngiltere’den

Fransız Devrimi’nden umduğunu bulamayan devrimci kadınlar, daha sola yöneldiler. Biçimsel eşitliği yeterli bulmayarak gerçek sosyal eşitlik talep eden, “öfkeli” diye adlandırılan devrimci akıma katıldılar. Fakat devrim sonrası oluşan meclis, tüm kadın örgütlerini kapattı ve kadın hareketini bastırma-ya yöneldi. Benzer bir seyir, İngiltere ve Amerika’da da yaşandı.

20. yüzyılın başında ise, işçi kadın hareketi hızlı şekilde gelişti. Bunun en yüksek noktası, 1909’da konfeksiyon işçisi yaklaşık 40 bin kadının grevi oldu. Bu dönemde komünist kadınlar öne çıktı ve oldukça aktif bir rol üstlendi. Komünist kadınlar, işçi kadınların örgütlenme mücadelesinin en ön saflarındaydılar.

başlayıp bütün Avrupa’ya yayılan burjuva devrimleri, ekonomik-siyasi yaşantıyı olduğu gibi, düşünce biçimini de değiştirdi. Bu “devrimler dönemi” Marks’ın deyimiyle, “*tarihin tanıklık ettiği en büyük devrimci dönüşüm*”dü aynı zamanda.

Kadınların bu dönüşümden uzak kalması düşünülemezdi. Hatta bağımsız bir hareket olarak kendilerini ifade etmeleri, tam da bu dönemde başladı. Talepleri, toplumsal ve siyasal yaşamda “eşitlik”ti. Burjuvazinin “*bütün insanlar doğuştan özgür ve eşittir*” şiarıyla kitleleri arkasına alması, kadın hareketinin çıkış noktası oldu. “*Eğer bütün insanlar doğuştan özgürse, nasıl oluyor da bütün kadınlar köle doğuyor?*” diye sordular ve “eşitlik” istediler.

Kadınlar, Fransız Devrimi’ne aktif bir şekilde ve kitlesel olarak katıldılar. Kadın dernekleri ve kulüpleri kurarak örgütlendiler. Burjuvazinin “İnsan Hakları Bildirgesi”ne, cinslerin eşitliğine dayanan “Kadın Hakları Bildirgesi” ile karşılık verdiler. Fakat burjuvazi iktidarı ele geçirdikten sonra “özgürlük ve eşitlik” talebini karşılamadığı gibi, bu talepler için dövüşmeye devam eden kadın ve erkekleri giyotine yolladı. Kadın hareketinin önderlerinden Mary Wollstonecraft, 1792’de “*Kadının idam sehpasına çıkma hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır*” sözünü, bu gelişmeler üzerine söyledi.

Fransız Devrimi’nden umduğunu bulamayan devrimci kadınlar, daha sola yöneldiler. Biçimsel eşitliği yeterli bulmayarak gerçek sosyal eşitlik talep eden, “öfkeli” diye adlandırılan devrimci akıma katıldılar. Fakat devrim sonrası oluşan meclis (konvansiyon), tüm kadın örgütlerini kapattı ve kadın hareketini bastırmaya yöneldi. Benzer bir seyir, İngiltere ve Amerika’da da yaşandı.

Burjuvazinin “eşitlik ilkesi”ne yaklaşımı, en fazla yasalarda biçimsel eşitlik şeklinde olmuştur. Fakat bunu bile başlangıçta yaşama geçirmedi. Örneğin biçimsel de olsa siyasal eşitliğin zorunlu bir gereği olan “bir insan bir oy” ilkesini, mülkiyetten yoksun ezilen sınıflar ile ezilen cins olan kadınları dışında bırakarak yaptılar. Bu hakkın elde edilmesi için bile kuşaklar boyu mücadeleler gerekecekti.

Avrupa’da kadın hareketinin ilk dönemi, kadınların siyasi hakları ve oy hakkı hareketi olarak şekillenmiştir. Bu dönemdeki kadın hareketinin ilercisi, devrimci bir nitelik taşıdığı tartışılmaz. Engels, dönemin kadın önderlerini “*o çağda az rastlanan bağımsız düşünebilen kadın örneği*” olarak selamlamıştır.

İngiltere’de Emmeline Pankhurst ve kızları Christabel ile Sylvia Pankhurst, yine oy hakkı için mücadeleyi esas alan “Kadınların Sosyal ve Siyasal Birliği” adlı bir örgüt kurdular. Bu örgüt, bomba atma, yangın çıkarma, meclis toplantılarını engelleme, açlık grevi gibi çok zengin ve radikal eylem biçimlerini yaşama geçirdi.

Kadınlar oy hakkını elde edebilmek için, 1904 yılında ABD ve İngiltere’de ortak bir örgütlenme yarattılar. “Uluslararası Kadın Oy Hakkı Birliği” örgütü, Avrupa’nın diğer ülkelerine açılan şubeleriyle yaygınlık kazandı. Birlik, hem kadınlara oy hakkı verilmesi için mücadele ediyor, hem de milliyetçiliğin yükseldiği bir dönemde enternasyonalist bir politika izliyordu.

ABD ve İngiltere’de hareketin önderleri, beyaz ve orta burjuva sınıftandılar ve taleplerini bu sınıftan kadının talepleriyle sınırlamışlardı.

20. yüzyılın başında ise, işçi kadın hareketi hızlı şekilde gelişti. Bunun en yüksek noktası, 1909’da konfeksiyon işçisi yaklaşık 40 bin kadının grevi oldu. Bu dönemde komünist kadınlar öne çıktı ve oldukça aktif bir rol üstlendi. Eleanor Marx, Clara Zetkin, Alexandra Kollantai, Vera Zasulich gibi önder komünist kadınlar, işçi kadınların örgütlenme mücadelesinin en ön saflarındaydılar. Clara Zetkin’in önerisiyle Komünist Enternasyonal, 8 Mart’ı Uluslararası Kadınlar Günü ilan etti ve yüzbinlerce kadını mücadeleye seferber etti.

Komünist kadınlar, oy hakkı talebinin mülkiyetle sınırlandırılmasına karşı çıktılar ve taleplerini genişleterek işçi kadınlar da dâhil tüm kadınlar için oy hakkı istediler. Kadınların oy hakkı talebi için farklı kitle örgütlenmeleri kurdular.

Bütün bu mücadeleler sonucunda kadınlar oy hakkını elde edebildiler. **Kadınların oy hakkını kazandığı ilk ülkenin Rusya ve Almanya**

olması bile, bu hakkın elde edilmesinde komünistlerin rolünü ortaya koyar. Her iki ülkede de 1917 yılında kadınlara oy hakkı tanınır. Bilindiği gibi 1917, Rusya’da Ekim Devrimi ile birlikte ilk sosyalist ülkenin kuruluşudur. Ekim Devrimi, Fransız Devrimi’nden tam 128 yıl sonra gerçekleşecektir. Lenin’in deyimiyle burjuvazinin iktidarlara gelişinin üzerinden “beş çeyrek asır” geçtiği halde başta oy hakkı olmak üzere kadına verilmeyen haklar, Ekim Devrimi ile birlikte yasallaşacaktır. Almanya ise, o yıllar komünistlerin en güçlü olduğu Avrupa ülkesidir. Komünistler, Alman meclisinde önemli sayıda milletvekiline sahiptir. Hatta ilk sosyalist devrimin Almanya’da patlak vereceği beklenmektedir. Sonuçta her iki ülkede de komünistlerin etkin bir güç olması, kadınların oy hakkını elde etmesinde çok önemli bir rol oynamıştır.

İşçi ve emekçi kadınların erkeklerle birlikte elele devrim için mücadele ettiği Rusya ve Almanya’da kadınlar herkesten önce oy hakkına sahip olabildiler. İçinde Amerika ve İngiltere’nin bulunduğu 21 Avrupa ülkesinde ise, kadınlara oy hakkı I. Emperyalist savaş sonrası (1920 sonrası) verilmiştir. Fransa ve İtalya gibi emperyalist ülkelerde ise, kadınlar seçme ve seçilme

İşçi ve emekçi kadınların erkeklerle birlikte elele devrim için mücadele ettiği Rusya ve Almanya’da kadınlar herkesten önce oy hakkına sahip olabildiler. İçinde Amerika ve İngiltere’nin bulunduğu 21 Avrupa ülkesinde ise, kadınlara oy hakkı I.

Emperyalist savaş sonrası (1920 sonrası) verilmiştir. Fransa ve İtalya gibi emperyalist ülkelerde ise, kadınlar seçme ve seçilme hakkını ancak 2. Emperyalist savaş sonrasında alabileceklerdir.

hakkını ancak 2. Emperyalist savaş sonrasında alabileceklerdir. Bunda kadınların savaş döneminde gösterdikleri büyük fedakarlıkların rolü olduğu ve adeta bir “ödül” gibi verildiği söylene de, gerçekte yüzyıllardır sürdürülen mücadelenin ve tabi ki, Ekim Devrimi ile birlikte kadınların kazandığı hakların belirleyici olduğu kesindir.

Türkiye’de de TC kurulmadan önce, daha Osmanlı döneminde kadın hakları için mücadele ve örgütlenme başladı. Nezihe Muhiddin önderliğinde “Kadınlar Halk Fırkası” kuruldu. Cumhuriyet rejimini, kadın haklarının alınması için de uygun bir zemin olarak gören bu parti, programında kadınların milletvekili, hatta asker olmasını talep ediyordu. Bu talepler aşırı bulunduğu için parti kapatıldı. Ardından talepler daraltılarak “Türk Kadınlar Birliği” kuruldu. Kadınların seçme ve seçilme hakkının olmadığı ilk seçimde, dernek buna tepki olarak Nezihe Muhiddin’i aday gösterdi. Fakat dönemin medyasının yoğun saldırısına maruz kaldılar. Cumhuriyet Gazetesi, “Havva’nın kızları, Meclis’e girip yılın manto modasını tartışacak” diye yazdı.

Bilindiği gibi **Türkiye’de kadınlara oy hakkı, 1934 yılında tanındı.** Birçok emperyalist ülkeden önce bu

hakkın tanınmış olması, Kemalistler tarafından en fazla öne çıkartılan ve Cumhuriyet’in kadınlara verdiği önemin bir göstergesi olarak sunulur. Daha da önemlisi, diğer haklar gibi bunun da “yukarı”dan, devlet tarafından verildiği söylenir, Cumhuriyet’in kadınlara sunduğu bir lütuf gibi gösterilir. Devrim dönemlerinde kadınlara “hakkınızı alamazsınız, ancak biz verimiz” diyen devletlerden biri de Türkiye’dir.

Oysa gerçekler hiç öyle değildir. **Hem daha Osmanlı’dan itibaren işçi-emekçi kadının direnişi başlamıştır, hem de özel olarak kadınlara oy hakkı mücadelesi ve örgütlenmesine girilmiştir. Diğer yandan yanı başımızda Sovyet Rusya’da proleter devrimin kadınlara kazandırdığı haklar, genç Türkiye Cumhuriyeti’ni zorlamıştır. O yüzden de kadınlara en büyük haklar TC’nin ilk kurulduğu yıllarda verilmiştir.** Öyle ki 1934 sonrasında oluşan meclisteki kadın oranına, bugün hala ulaşamamıştır. Kadınlar erkeklerin yaptığı her işi yapmaya teşvik edilmiş; ilk kadın pilottan kadın öğretmenlere, kadın sporculara kadar, kadınların kazanımları Cumhuriyet’in ilk yıllarında övgüyle öne çıkarılmıştır.

“Kadınlar politikaya çekilmeksizin, yığınlar politikaya katılamaz” (Lenin)

Bolşevizmde ve Rus Ekim Devrimi’nde başta gelen, temel olan şey, tam da kapitalizm koşullarında en çok ezilmiş olanların politikaya katılmalarıdır. Onlar, monarşi koşullarında da, burjuva demokratik cumhuriyetlerde de kapitalistlerce aşağılandılar, aldatıldılar ve soyuldular. Toprakta, fabrikada ve işletmede özel mülkiyet ayakta kaldığı sürece, halk emeğinin kapitalistlerce bu ezilmesi, bu aldatılması, bu soyulması kaçınılmazdı.

Bolşevizmin özü, sovyet iktidarının özü, burjuva demokrasisinin yalanlarını ve ikiyüzlüğünü ortaya koymak, toprakta, fabrikada ve işletmede özel mülkiyeti ortadan kaldırmak ve bütün devlet iktidarını emekçi ve sömürülen yığınların ellerinde toplamaktır. Onlar bu yığınlar, politikayı yani yeni toplumun kurulması işini, kendi ellerine alıyorlar. Bu güç bir iştir. Yığınlar kapitalizm tarafından sindirilmişler ve aşağılanmışlardır. Ama ücretli kölelikten, kapitalist uşaklıktan kurtulmanın başka bir yolu yoktur ve olamaz.

Ama kadınlar politikaya çekilmeden, yığınlar politikaya katılamaz. Çünkü insan soyunun kadın yarısı, kapitalizm koşullarında iki kat ezilmiştir. İşçi ve köylü kadınlar, sermaye tarafından ezilirler ve bunun dışındada en demokratik burjuva cumhuriyetlerde bile, birincisi hak eşitlikleri olmadan kalırlar. İkincisi -esas önemli olan budur- en kaba, en ağır, insanı en çok

körelten işte, mutfaktaki ayrıntılarla ve bir bütün olarak aile yönetiminin ayrıntılarıyla ezildikleri için ‘ev köleliği’ içinde kalırlar, ‘ev köleleri’ olarak kalırlar.

Bolşevik sovyet devrimi, kadının ezilmesinin ve eşitsizliğinin köklerine baltayı, şimdiye kadar yeryüzünde hiçbir partinin ve hiçbir devrimin göze alamadığı bir şekilde derinlemesine vurdu. Bizde, Sovyet Rusya’da, kadın ile erkek arasındaki yasal eşitsizlikten bir iz bile kalmadı. Evlilik ve aile hukukundaki özellikle laçka, bayağı, ikiyüzlü eşitsizlik, çocuğa ilişkin eşitsizlik, sovyet iktidarı tarafından tamamen ortadan kaldırıldı. Bu, kadının özgürleşmesi için yalnızca ilk adımdır. Ama burjuva ve en demokratik cumhuriyet bile, bu ilk adımı olsun atmaya göze alamamıştır. Bunu ‘kutsal mülkiyet’ karşısındaki korku yüzünde göze alamamıştır.

İkinci ve en önemli adım, toprakta, fabrikada ve işletmede özel mülkiyetin kaldırılmasıdır. Kadının tam ve gerçekten kurtulması için, ‘ev köleliği’nden kurtulması için yol, kadının ev ekonomisinin küçük ayrıntılarından toplumsallaştırılmış büyük ev ekonomisine geçişle ve yalnızca böylelikle açılır.

Bu geçiş güçtür; çünkü burada sözkonusu olan pek derinlere kök salmış, alışmış, katılaşmış, kemikleşmiş bir ‘düzen’in (gerçek bir ‘düzen’in değil, korkunç ve barbarca bir durumun) değiştirilmesidir. Ama

bu geçiş başladı, iş ele alındı, yeni yola girdik.

Ve uluslararası kadınlar gününde, dünyanın bütün ülkelerindeki sayısız kadın işçi toplantılarından, işitilmedik ölçüde ağır ve güç, ama büyük dünya tarihi çapında büyük ve gerçek kurtuluş hareketini başlatmış olan Sovyet Rusya’ya selamlar uçurulacak. Kudurmuş ve çoğu zaman canavarca burjuva gericilik karşısında cesareti yitirmemek için cesur seslenişler yankılanacak. Bir burjuva ülke, ne kadar ‘demokratik’ ise, kapitalistler çetesi, işçilerin devrimine karşı o kadar çok azıtır ve kudurur. Bunun bir örneği ABD’dir. Ancak emperyalist savaş, Amerika ve Avrupa’da olduğu gibi, geri kalmış Asya’da da uyuklayan, dalgın, uyuşuk yığınları kesinlikle sarsıp uyandırdı.

Buz, dünyanın bütün köşelerinde ve bucaklarında kırıldı. Halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu, kadın ve erkek işçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu durdurulamaz biçimde ilerliyor. Bu eseri milyonlarca ve onmilyonlarca kadın ve erkek işçi, kadın ve erkek köylü ileriye taşıyacaktır. Ve bundan ötürüdür ki, emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulması eseri, bütün dünyada zafere ulaşacaktır.

4 Mart 1921

Lenin, Kadın Sorunu Üzerine, İnter Y, sf. 63-65

Kapitalizm kadına eşitlik veremez

Burjuvazinin feodalizme karşı başlattığı savaş, ilk olarak Fransa Devrimi ile başarıya ulaştı. Burjuvazi üç renkli bayrağına “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” yazmıştı. Bu taleplerle, milyonların desteğini arkasına aldı. Burjuvazinin ideolojik önderleri, “her insan doğuştan özgür ve eşittir” diyerek, herkes için bu hakları istediklerini duyurdular. Bunların başında da “seçme-seçilme hakkı” geliyordu. Kadınlar da burjuva devrimlerine kitlesel olarak katılarak ve bu haklardan yararlanmak istediler.

Fakat burjuvazi, iktidara geldiği andan itibaren bu vaatlerin hiçbirini yerine getirmede; getiremeyeceği de görüldü. Fransa’da yapılan ilk medeni kanun (Code Civil) evin reisinin erkek olduğunu söyleyerek, kendinden önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi toplumsal hayatta ve ailede erkeğin egemenliğini yineledi. Bu kanunu daha sonra diğer Avrupa devletleri de örnek aldı ve bugüne dek benzer medeni kanunları sürdürdüler.

Burjuvazi açısından en ileri devrim olan Fransız devrimi ve onun yaptığı yasalar, burjuvazinin genel olarak insan hakları, özelde kadın hakları konusunda verebileceklerinin sınırını da ortaya koydu. “Kapitalizmde ezilen sınıfların kendi demokratik haklarını ‘kullanmalarını’ olanaksız hale getiren koşullar istisna değildir; sistemin tipik özelliğidir” diyor Lenin ve şöyle devam ediyor:

“Batı Avrupa’daki bütün özgürlük hareketinin savunucuları, eskimiş yasaların kaldırılmasını ve kadının kanun önünde erkekle eşit kılınmasını talep ediyorlar. Ama bunu gerçekleştirmeyi Avrupa’nın demokratik devletlerinden hiçbiri, en ileri cumhuriyetlerden hiçbiri başaramadı. Çünkü kapitalizmin varolduğu yerde, toplumda özel mülkiyetin, fabrikada ve işletmede özel mülkiyetin olduğu yerde, semayenin gücünün henüz hüküm sürdüğü yerde, erkeğin ayrıcalıkları hep saklı kalıyor.” (Kadın Sorunu Üzerine, İnter yay. Sf: 47)

I. emperyalist savaşının başlaması ile erkeklerin silah altına alınması, kadınların daha fazla üretime katılmasını zorunlu kıldı. Kadın, tarihte görülmedik ölçüde “ucuz emek” olarak pazara sunuldu. Özellikle silah fabrikalarında yığınlarca kadın çalışmaya baş-

ladı. Bu durum, **kadın hareketinde “barış” ve “eşit işe eşit ücret” taleplerinin öne çıkmasını doğurdu.**

Kadınlar 1918’de Milletler Cemiyeti’ne “eşit işe eşit ücret” ilkesini koydurmayı başardılar. Bir taraftan da barışı sağlamak için örgütlendiler, savaşan ülkelerdeki kadınlar olarak barış için birlik oluşturdular.

Bu süre içinde işyerlerinde kreşler açıldı, ama bu sadece daha fazla kadının ücretli emeğini kullanabilmek için yapılmış bir düzenlemeydi. 1929’da başta ABD olmak üzere emperyalist-kapitalist sistem dünya ölçeğinde ekonomik krize girince, işten ilk çıkartılanlar kadınlar oldu. Ve **işsizlik varolduğu sürece -ki kapitalizmde kaçınılmazdır- kadınların eşit haklara sahip olmasının mümkün olmadığı somut olarak görüldü.** Alman faşizmi döneminde ise, kadın işçiler kitlesel olarak evlerine gönderildiler. Ayrıca üniversitede eğitim almalarına sınırlandırılmalar getirildi.

Gerçekte **kapitalist sistem, ister burjuva demokrasisi, ister faşizm olsun, ezilen sömürülen tüm sınıf ve kesimler için bir diktatörlüktür.** Genelde işçi ve emekçilerin, özelde ise kadının, özgürlükten ve eşitlikten yoksunluğudur. Her ne kadar, kulağa hoş gelen tumturaklı sözcüklerle, gürültülü sloganlarla, karşılanmayan vaatlerle bunları gizlemeye, kitleleri aldatmaya çalışsa da, gerçeklerin görülmesini ilelebet engelleyemez.

Tüm tumturaklı sözlerin ve vaatlerinin aksine, kapitalizmde insan soyunun kadın yarısını, erkekle tam yasal eşitliğe kavuşamamış, erkeğin vasiliğinden, baskısından kurtulamamıştır. Kadın, en fazla kendi mülkiyeti ve kazancı üzerinde tasarrufta bulunma hakkına sahip olmuştur ki, bu da asıl olarak burjuva kadını ilgilendirmektedir.

Bu yönüyle burjuva kadın hakları savunucularının en önemli talebi olan, toplumsal ve siyasal hayatta “tam hak eşitliği” gerçekte mülksüz ve az mülk sahibi kadınları kapsamaktan çok uzaktır. **Kapitalist sistemde sınırlı sayıda da olsa yönetim kademelelerinde yer alan kadınlar, büyük ya da orta burjuva sınıfa ait kadınlardır.** Genel ve yerel meclislerden, bürokratik kademelere ve iş dünyasına kadar bu böyledir. Milyonlarca işçi-

emekçi kadın ve erkek ise, bir avuç mülk sahibi kadın ve erkek tarafından sömürülmekte ve yönetilmektedir. Bu gerçeği “siyasi hak eşitliği” örtüsüyle sahtekarca örtterek gözlerden saklamaya çalışmak, egemenlerin değirmeni-ne su taşımaktır.

Onun içindir ki, **günümüzde burjuva kadın hareketi ve ona eklenen reformist kesimler, kadını “bağına basarak boğmak”tan öte birşey yapmıyorlar.** Çünkü kapitalizm koşullarında kadının kurtuluşunun mümkün olmadığını gizliyorlar ve boş hayaller yayıyorlar.

“Parlamentarizmin hakimeti altında feministlerin oy hakkını kadınları kapsayacak şekilde genişletme çabası, kadınların gerçek eşitliğe kavuşması sorunu, özellikle de mülksüz sınıfların kadınlarının gerçek eşitliğe kavuşması sorununu çözmez. Bunun böyle olduğu, son yıllarda burjuvazinin cinsiyetlerin siyasi eşitliğini resmen uygulamaya soktuğu kapitalist ülkelerdeki işçilerin deneyimleriyle sabittir. Oy hakkı, kadının aileye ve topluma prangalanmasının asıl nedenlerini yıkmaz. Çözülmez evlilik yerine resmi evliliğin geçirilmesi, kapitalist ülkelerde kadın proleterlerin kapitalistlere ve erkek besleyiciye ekonomik olarak bağımlı oldukları koşullarda, ananın ve çocuğun korunmasının ve toplumsal eğitimin yokluğu koşullarında, kadının evlilik açısından durumunun düzeltmez ve cinsiyetler arasındaki karşılıklı ilişkiler sorununu çözmez.” (Lenin, Kadın Sorunu Üzerine, İnter Y, sf.121)

Burjuvazinin sahte haklarından seçme-seçilme hakkı

Tüm yetişkinler için genel-eşit-gizli-doğrudan seçme ve seçilme hakkı, burjuva demokrasisinin en son gelişme aşamasıydı. Ama **bu hak, kapitalist sistemde hep biçimsel olarak kaldı.** Buna da burjuva sınıf egemenliğini örtmek için ihtiyaç duydu.

Engels, genel oy hakkını, burjuvazinin egemenliğinin en önemli aracı olarak nitelemiştir. Alman sosyal demokrasinin uzun yıllar boyunca edindiği deneyimleri de hesaba katacak, “genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunun ölçeğidir” der. Ve ekler: “Bugünkü devlette asla daha fazlası olmaz ve olmayacaktır.”

Engels’in bu sözünü aktaran

Tüm tumturaklı sözlerin ve vaatlerinin aksine, kapitalizmde insan soyunun kadın yarısını, erkekle tam yasal eşitliğe kavuşamamış, erkeğin vasiliğinden, baskısından kurtulamamıştır. Kadın, en fazla kendi mülkiyeti ve kazancı üzerinde tasarrufta bulunma hakkına sahip olmuştur ki, bu da asıl olarak burjuva kadını ilgilendirmektedir.

Bu yönüyle burjuva kadın hakları savunucularının en önemli talebi olan, toplumsal ve siyasal hayatta “tam hak eşitliği” gerçekte mülksüz ve az mülk sahibi kadınları kapsamaktan çok uzaktır.

Lenin, şöyle devam ediyor: “Batı Avrupa’nın tüm sosyal-şovenistleri ve oportünistleri, genel oy hakkında tam da bu ‘daha fazla’yı beklerler. Bizzat kendileri, genel oy hakkının ‘bugünkü devlette’ emekçilerin çoğunluğunun iradesini gerçekten ifade edecek ve hayata geçirilmesini garanti edecek durumda olduğu yanlış düşüncesini paylaşır ve halka telkin ederler.” (Devlet ve Devrim, İnter Y. Sf. 23)

Yazımızın başında “seçilme hakkı”nın bir işçi-emekçi için mümkün olmadığını rakamlarla ortaya koymuştuk. Milyonlarca kişinin asgari ücretle geçinmeye çalıştığı bir yerde, bir adayın en az 100 bin lira tutan masrafı karşılaması imkansızdır. Diğer yandan bu adaylar doğrudan parti yönetimleri tarafından belirlenir, adeta atanır. Dolayısıyla “seçilme hakkı” bir avuç zengin için bir haktır sadece. Bu herkes tarafından görülen, bilinen bir gerçektir.

Asıl yanılsama, “seçme hakkı” üzerinden yapılıyor. Kurulan hükümetlerin kitlelerin verdiği oylarla seçildiği söyleniyor mesela. Parlamento ve belediyelerdeki vekillerin, “halkın temsilcisi” olduğu iddia ediliyor. Kısacası 4 ya da 5 yılda bir ortaya konulan sandıklarla, kitlelerin yönetimleri kendilerinin belirlediği yanılsaması yaratılıyor.

Her seçimde yapılan hileleri bir yana koysak ve gerçekten verilen oyların doğru sayıldığını varsaysak bile, yönetimi belirlemek mümkün değildir. Çünkü seçimler de, burjuvazinin yasaları, yasakları, propagandası ile onun koyduğu sınırlar içinde yapılıyor. Bu koşullar altında erkek ya da kadın bir işçi-emekçi, asla seçilemeyeceği gibi, kendi vekilini de seçemiyor. Dolayısıyla halkın kendi belirlediği bir yönetimle yönetildiği iddiası, koskocaman bir yalandır. E. Goldman’ın dediği gibi, “eğer oy vermek bir şeyleri değiştirseydi, o da yasaklanırdı.”

Kapitalizm, ücretli kölelik sistemidir; temeli “azami kar”a dayanan sömürü ve soygun düzenidir. Böyle bir düzenin seçimle değişebilmesi, halkın isteklerine boyun eğmesi ve kendi rızasıyla iktidarlara bırakmaları düşünülemez. Bugüne kadar bunun bir tek örneği de yoktur. Aksi örnekler ise tonlardır. **Reformizmin en büyük tehlikesi,**

Bugün burjuva kadın hareketi ve ona eklemlenen reformistlerin seçim dönemlerinde yükselttikleri “daha fazla kadın aday” çağrısı birçok bakımdan sorunludur. İlk, kitleleri seçimle bir şeylerin değişeceğine inandırmaya çalıştığı, kadının kurtuluşunun bu şekilde sağlanacağı yanılsamasını yarattığı için yanlış ve tehlikelidir. İkincisi, sınıfsal değil cinsel ayrım yaptığı, işçi-emekçi kadınla burjuva kadını aynı kefeye koyduğu için yanlıştır. Üçüncüsü, bu çağrı esas olarak burjuva kadını ve ona hizmet edenleri kapsadığı halde, genel olarak kadınları kapsıyormuş gibi göstermeye çalıştığı için ikiyüzlüdür. Bir bütün olarak feminist kadın hareketleri, kadınları öyle bir noktaya çekmeye çabalamaktadırlar ki, bu günümüzde burjuva toplumun ve karşı-devrimin en sağlam korunma duvarı olmaktadır.

kitleleri bu yalana inandırmaya çalışması, bu yönde umut ve beklenti yaymasıdır. Kitleleri aldatmada kimi zaman burjuva propagandadan daha etkili olurlar. Bu misyonlarından dolayıdır ki, düzenin “koltuk değneği” ya da “can simidi” sıfatlarını almışlardır.

Elbette bu gerçek, “genel oy hakkı” için verilen mücadeleyi küçültmez. Keza kadın hakları mücadelesinde çok önemli bir yer tutan bu talep, insanlığın ileriye doğru gidişinde önemli bir kilometre taşıdır. 19. yüzyılda bu hak için mücadele, ilerici bir nitelik taşımaktadır. Fakat burjuva iktidarlara kurulduktan ve bu hak elde edildikten sonra aşılmış bir talep haline gelmiştir.

Bugün burjuva kadın hareketi ve ona eklemlenen reformistlerin seçim dönemlerinde yükselttikleri “daha fazla kadın aday” çağrısı da birçok bakımdan sorunludur. İlk, kitleleri seçimle bir şeylerin değişeceğine inandırmaya çalıştığı, kadının kurtuluşunun bu şekilde sağlanacağı yanılsamasını yarattığı için yanlış ve tehlikelidir. İkincisi, sınıfsal değil cinsel ayrım yaptığı, işçi-emekçi kadınla burjuva kadını aynı kefeye koyduğu için yanlıştır. Üçüncüsü, bu çağrı esas olarak burjuva kadını ve ona hizmet edenleri kapsadığı halde, genel olarak kadınları kapsıyormuş gibi göstermeye çalıştığı için ikiyüzlü ve sahtekarcadır.

Bir bütün olarak feminist kadın hareketleri, kadınları öyle bir noktaya çekmeye çabalamaktadırlar ki, bu günümüzde burjuva toplumun ve karşı-devrimin en sağlam korunma duvarı olmaktadır. **Kadınları düzen içinde tutmak, kapitalizmin bekası için en büyük güvencedir.**

Elbette kadınların toplumsal ve siyasal hayata daha fazla atılması gerekir. Bu yönde teşvik edilmeli, önleri açılmalıdır. Ancak **birincisi bu çaba genel olarak “kadın”lara değil, “işçi-emekçi kadın”lara dönük olmalıdır; ikincisi, kadının köleliğinin kapitalizmde bitmediği, aksine daha perçinlendiği gizlenmemeli ve kadına en geniş hakların proleter devrimle verildiği unutulmamalıdır.** Ayrıca kadının gerçek kurtuluşunun, insanın insan tarafından sömürünün ortadan kalkmasıyla geleceği gerçeği hep akılda tutulmalıdır.

Kadınların erkeklerle her alanda eşit olması talebi, demokratik bir taleptir. Fakat diğer pek çok demokratik talep gibi, bu talep de kapitalist sistemde karşılanmaz. Bunu yerine getirmek sosyalizmin görevi olur. Ancak bu savaşım, asla burjuva düzenin feminist talepleri doğrultusunda, reformlar uğruna yapılmaz. Ve tüm sınıflardan kadınların ortak mücadelesinin bir sonucu olmaz. O **ancak ve yalnız sömürülen işçi ve emekçi kadın ve erkeklerinin, sömürücü sınıflardan erkek ve kadınların iktidarına karşı verecekleri ortak mücadeleyle gerçekleşir.**

“Proleter kadın hareketi, biçimsel bir eşitlik için savaşım değildir” demıştır Lenin. “Kadının ekonomik ve toplumsal eşitliği için savaşımı temel görevi bilir. Kadını toplumsal üretim çalışmasına katmak, onu ebediyene ve sadece mutfak ve çocuk odasına kapatan, köreltici ve aşağılayıcı ‘ev köleliği’nden kurtarmak - işte temel görev budur.” (Kadın Sorunu Üzerine, İnter Y. Sf. 62)

Kadının politik hayata katılımı sosyalizmle mümkündür

1917’de gerçekleşen Ekim Devrimi, sadece proletaryanın değil, kadının kurtuluşunun da yolunu açan, insanlığın o güne dek ulaştığı en ileri düzeyi ifade eder. Kadının kurtuluşunu geleceğin uzak bir tasavvuru olmaktan çıkartıp, somut bir gerçeklik haline getirir.

Bu ilk proleter devrim ile, kadınlar “ev köleliği”nden kurtulacak yeniliklerle karşılaşır. Toplu çamaşırhaneler, yemekhaneler, kreşler vb. ile kadın, kendini körelten işlerden büyük oranda kurtulur. Çocuk bakımı ve eğitimi, kadının görevi olmaktan çıkartılıp toplumun görevi olarak ele alınır. Böylece onun toplumsal ve siyasal sorunlara kafa yorması ve bu alanlarda görev alması için gereken zaman ve olanaklar sunulur. Ve **en alttan en üste kadar devlet yönetiminin tüm kademelerinde kadınların yer alması sağlanır.** Kadınlar eşit hak ve yükümlülüklerle sahip üyeler olarak, partide, sendikalarda, kooperatiflerde aktif görevler alır ve yönetici organlara seçilirler.

Kapitalist toplumda kadın, öylesine çok haktan yoksundur ki, erkeğe oranla politikaya katılması daha zor-

dur ve o yüzden de katılım oranları hep çok düşük, çok sınırlı kalmıştır. Ayrıca politikayla uğraşmak, özel bir eğitimi gerektirmektedir. Tek başına bu bile, emekçi kadının politikaya atılmasına engel olur.

Sosyalizmde ise kadınların eğitimi ve gelişimi için bu tür engeller birer birer yıkılacaktır. Diğer yandan politika, -burjuva politikasından farklı olarak- tüm çalışanlar için, işçi-emekçi kadınlar için basit, açık ve herkesce anlaşılır olacaktır. Zaten politika, işçi ve emekçilerin yaşamlarını doğrudan ilgilendiren şeyleri içerecektir. İşte o zaman, kadınların politikaya atılması önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

Lenin, birçok kez *"her aşçıyı devletin yönetimi çalışmasına çekmek"*ten söz etmiştir. *"Kamusal hizmette, politik yaşamda, miliste kadınlara yer vermeksizin, kadınları o köreltici ev ve mutfak atmosferinden çıkarmaksızın, hiçbir gerçek özgürlük güvenceye bağlanamaz, sosyalizm şöyle dursun, demokrasi bile kurulamaz"* demiştir. Ve 1920'de Sovyet seçimlerinde kadın işçilere şöyle seslenir:

"Sovyet iktidarı yeryüzünde kadının erkek karşısında haklarını çığneyen, erkeklere ayrıcalıklar tanıyan bütün eski burjuva aşağılık yasaları tümüyle ortadan kaldıran ilk ve biricik iktidar oldu... Ama bu yetmez. Emekçi kadın, yalnız yasa önünde değil, bilakis yaşamda da hak eşitliğini kazanmalıdır. Bu amaçla, emekçi kadınların kamu kurumlarının yönetimine ve devletin yönetimine gittikçe daha güçlü katılmaları zorunludur... Öyleyse Sovyete daha fazla emekçi kadın, komünist ve partisiz kadın seçin! ... Proletarya, kadınların tam kurtuluşu için savaşmaktan, kendisini kesin kurtaramaz." (age sf: 60)

Burjuvazinin sahte "seçme, seçilme hakkı"nın ve burjuva kadın hareketlerinin göz boyamaya dönük "kadın aday" çağrılarının gerçek hayatta hiçbir karşılığı yoktur. Bu sistemde seçme ve seçilme hakkı da dahil bütün haklar, kadın ya da erkek sadece ve sadece bir avuç mülk sahibine aittir ve hep öyle kalacaktır. Sadece ve sadece sosyalizmde kadın ve erkek işçiler, yalnızca kendi belirledikleri adayları seçmekle kalmayacak, bizzat kendileri de aday olabilecek ve en alttan en üste her yönetim kademesinde yer alabileceklerdir. Sosyalizmin yaşanan somut örneği, bunu tüm insanlığa göstermiştir.

Bize düşen, her fırsatta bu örneği hatırlatmak ve onu daha ileriye taşımaktır. Burjuva ideolojisi olan feminizmin, kapitalist sisteme yönelmeyen, onun sadece erkek egemen yanıyla uğraşan ve işçi-emekçi kadını, kendi sınıf kardeşlerine düşmanlaştıran politikalarına karşı, kadının gerçek kurtuluşunun kadın-erkek işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesiyle gerçekleşeceği devrimci politikaları öne çıkarmak ve sosyalizmin bayrağını yükseltmektir.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ ŞEHİTLER ALBÜMÜ
Derleyen: Devrim Zafer
Herbin mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümlenmesi.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yapımları ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş güncelleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük kurucahmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

SAVAŞ HAZIRLIKLARINDA BİR DÖNEMEÇ 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik oligusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya, en ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta dönüştürülen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRES BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFIYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribat yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylülü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaş kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM

Derleyen: Hacı Köse
"Yeni insan"ı yaratmak, insani değerleri öne çıkarmak için, kapitalist ideolojik bombardımana karşı sosyalizmin savunusu.

**"Bütün taşlar gibi vakarlı,
Hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli.
Bütün yük hayvanları gibi battal, ağır
Ve aç çocukların dargın yüzlerine benzeyen elleriniz.
Ve dost yumuşaklıklarını haşın derilerinin altında gizleyen
Elleriniz....**

**Bu dünya öküzün boynuzunda değil,
Bu dünya ellerinizin üstünde duruyor
İnsanlar, ah benim insanlarım
Yalanla besliyorlar sizi.
Halbuki açsınız,**

**Etle, ekmekle beslenmeğe muhtaçsınız.
Ve beyaz bir sofrada bir kere bile yemek yemeden doyasıya
Göçüp gidersizin bu her dalı yemiş dolu dünyadan...**

**İnsanlarım, ah benim insanlarım,
İnsanlarım ah benim insanlarım,
Antenler yalan söylüyorsa,
Yalan söylüyorsa rotatifler,
Dua yalan söylüyorsa,
Ninni yalan söylüyorsa,
Ses yalan söylüyorsa,
Söz yalan söylüyorsa,**

**Ellerinizden başka her şey
Herkes yalan söylüyorsa,
Elleriniz balçık gibi itaatli,
Elleriniz karanlık gibi kör,
Elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,**

**Elleriniz isyan etmesin diyesidir.
Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
Bu ölümlü, bu yaşanması dünyada**

Bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin diyesidir."